

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

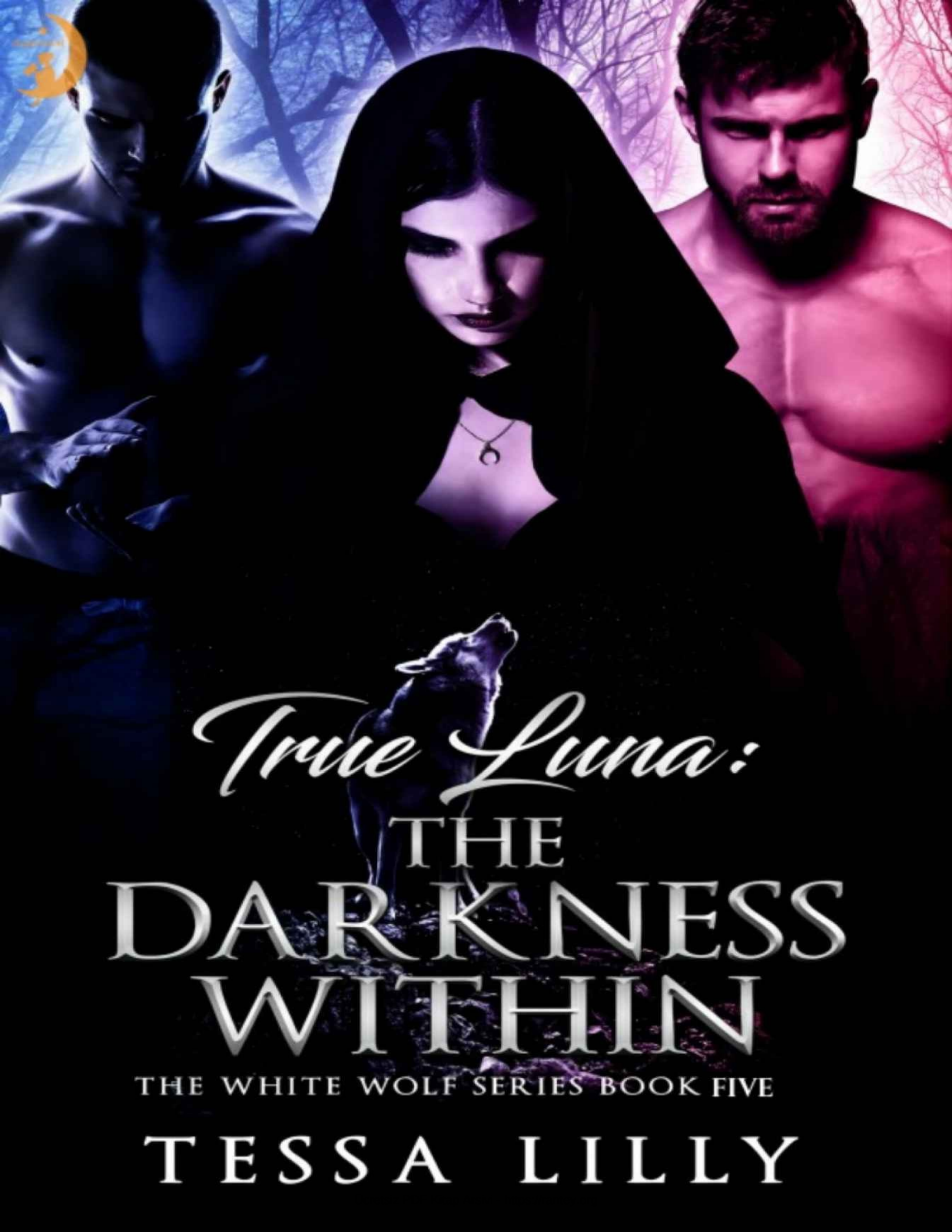
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



True Luna:
THE
DARK KNESS
WITHIN

THE WHITE WOLF SERIES BOOK FIVE

TESSA LILLY



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gerçek Luna
İçimizdeki Karanlık
Beyaz Kurt Serisi 5. Kitap

Tessa Lilly

OceanofPDF.com

BLURB

"İstemiyorum..." Kızımın sessiz sesini duydum. "Lütfen beni..."

Kalbim hızla çarpıyor ve içimdeki öfkenin büyüdüğünü hissediyordum. Çocuğuma ne yapıyorlardı?!

"Lütfen, hayır!" Çığlığını duydum. "Beni zorlama!"

Çığlık atmamak için çenemi sıktım. "Lütfen!" diye

tekrar bağırdı. "Lex!"

Ruhumun sayısız küçük parçaya ayrıldığını hissettim ve hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir çaresizlik duygusu beni sardı.

Sophia kaybolduktan sonra, eşi ve ailesinin elinde cevapsız sorular ve içlerini kemiren bir korkudan başka bir şey kalmaz. Onu bulmak için çaresizce, onları karanlık ve tehlikeli bir yola sürükleyen çılgınca bir arayışa başlarlar.

Sophia'nın kayboluşunu derinlemesine araştırdıklarında, eski bir düşmanın onu esir aldığını keşfederler. Onu bulmaya kararlıdırlar, ancak hedeflerine yaklaştıkça karanlığın Sophia'yı çoktan ele geçirdiğini fark ederler. O artık bir zamanlar tanıdıkları kişi değildir ve onu kurtarmak için çok geç kalmış olabilecekleri gibi tüyler ürpertici bir ihtimalle yüzleşmek zorundadırlar.

Sophia'nın eşi ve ailesi onu kurtarabilecek mi, yoksa onu ele geçiren karanlık tarafından tüketilmesini çaresizce izlemek zorunda mı kalacaklar?

Bu hikayenin 5. kitabıdır. Seriyi tamamlamak için 6. kitap yakında geliyor.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM - Umutsuzluk

Hunter'ın

Bakış Açısı

Acısı.

Öfke.

Üzüntü.

Acı o kadar büyüktü ki sanki tüm varlığım parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Göğsümün ortasında bir delik oluşmuştu ve hiçbir çaba dolduramıyordu. Sanki kalbim yerinden sökülmuş ve kanamaya bırakılmış, beni de acı içinde kıvrınmaya terk .

Yaşadığım acı , daha önce hissettiğim her ötesindeydi. Bir umutsuzluk denizinde boğuluyordum, umutsuzca başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyordum ama görünürde hiçbir umut yoktu.

İçimde kaynayan öfke bir başa çıkma mekanizmasıydı, beni boğmakla tehdit eden yoğun acıdan koruyan bir kalkandı. Umutsuzluğumun derinliğiyle yüzleşmektense öfkelenmek daha kolaydı, kederimin ezici ağırlığını hissetmektense saldırmak daha kolaydı.

Ancak öfkeme sarılısam bile, bunun geçici bir çözüm olduğunu içten içe biliyordum. Acı geçmeyecekti ve eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

"Belki de eve gitmeliyiz Hunter," diye mırıldandı annem. "Burada yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Dişlerimi gıcırdattım. Kollarımdaki kaslar sıkıştı.

"Gitmiyorum," dedim, sesim tanınmaz haldeydi. "Burada kalıyorum."

. Ya geri gelirse? Ya Alex onu benden önce bulduysa?

"Hunter..." diye konuştu babam ama ben sözünü kestim.

"Gitmiyorum!" Aniden arkamı döndüğümde söyledim. "Onu burada bulmak için en iyi şansa sahibim!"

Annem, babam ve Harry yüzlerinde endişeyle bana bakıyorlardı. Harry o kaybolduğundan beri sessizdi ve bu alışılmadık bir durumdu. Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Hiç , ama artık .

"İz sürücülerimiz en iyisidir," dedi babam. "bulup size getirecekler."

Çenemi sıkıttım.

"Sekiz gündür arıyorlar ve onu hâlâ bulamadılar," diye mırıldandım, sesim titriyordu.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ona duyduğum özlemin derinliği neredeyse dayanılmazdı, beni tamamen tüketen zonklayıcı bir ağrıydı. Parmak uçlarımdan ruhumun derinliklerine kadar varlığımın her zerresi onu arzuluyordu. Kokusunun tanıdık rahatlığını, sıcak bir battaniye gibi beni sarmasını ve kendimi güvende ve sevilmiş hissettirmesini özlemle bekliyordum.

Gülümsemesi hafızama kazındı, beni en karanlık anlardan bile çıkarma gücüne sahip bir ışık feneriydi. Kahkahalarının odayı doldurmasını ve gözlerinin neşeyle parlamasını özledim. Onun sadece düşüncesi Sesi kalbimi küt attırdı, her kelimesi dinlemeye doyamadığım bir melodi gibiydi.

Ondan ayrı geçirdiğim her an bana sonsuzluk gibi geliyordu, asla dolduramayacağım bitmek bilmeyen bir boşluk. Onun varlığının her şeyi doğru hissettirmesini özlüyordum, sanki sonunda bulduğum bir yapbozun eksik parçası gibiydi. Onsuz her şey donuk ve cansız geliyordu.

Onunla ilgili her şeyi özledim. Gülüşünü, sesini, kokusunu ve varlığını özledim. O, kalbimin onsuz yaşayamadığım eksik parçasıydı ve ondan uzakta geçirdiğim her an çok uzun bir andı.

"Ah, bebeğim," diye mırıldandı annem yaklaşp sarılırken. "Çok üzgünüm tatlım. Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Anneme bana sarıldığı için minnettardım ama onun ellerinin bana sarılmasını istemiyordum. Sophia'ninkini istiyordum.

Babam oflayıp pufladı ve etrafta volta atmaya başladı.

"Onu kimin kaçırdığına dair bir fikrimiz olsaydı her şey çok daha kolay olurdu," dedi babam öfkeyle. "Logan ve ailesine karşı çıkacak kadar çılgın olan kim? Kim onları yenebileceğini düşünür ki?"

Annem iç çekti ve sırtımı hafifçe ovdu.

Annem, "Alex ve Logan her sürüye baskın yapıyor," dedi. "Yakında bir şeyler öğreniriz."

Şimdi olmalıydı. Olmak zorundaydı. Artık onsuz yapamazdım. Her saniye bir saat gibi geliyordu. Her dakika bir gün gibiydi. Her lanet saat bir hafta gibiydi. Buna daha fazla dayanamadım. Nerede olduğunu bilmemeye dayanamıyordum.

Hayatta olduğunu biliyordum. Bundan emindim. Ölmüş Holden bilirdi. Alex ve Axel ölmüş olsaydı bilirlerdi. O yaşıyordu.

Ama o nasıldı? Yaralı mıydı? Acıkmış ya da susamış mıydı? Sıcak mıydı? Dışarısı soğuktu. Kış geliyordu. Üşüyor muydu? Hasta olur muydu?

Bu soruların hiçbirinin bilmiyordum ve bu beni öldürüyordu.

Holden'la neredeyse hiç konuşmadım. Tamamen geri çekildi ve hissedebildiğim tek şey onun ezici duygularıydı.

"Peki ya Anna?" diye iç geçirdi babam. "Etrafa sordu mu?"

Annem benim yerime "Evet," diye cevap verdi. "Hâlâ bazı yanıtlar bekliyor ama şimdilik işe yarar bir şey bulamadı."

"Siktir," diye mırıldandı babam.

Ellerimi yüzümden çektim ve kaldırdım. Gözlerim kardeşime takıldı.

"Onu bulacağız, Hunter," dedi Harry. "Mike'a söz verdim, sana da söz veriyorum. Onu bulacağız."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama bu da çok zordu. Ne kadar denediysem de yapamadım.

"Onu yakından tanıma fırsatım olmadı ama çok cesur ve çok güçlü olduğunu söyleyebilirim," diye devam etti Harry. "O iyi olacak. Bundan eminim. o."

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım. Annem beni bıraktı ve yanağımı okşadı.

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı bebeğim," diye mırıldandı annem.

Ben de bunu diledim ama annemin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sophia'yı bana geri getiremezdi.

Annemin yanağından öptüm ve odadan çıkmaya başladım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu babam.

"Alex'i görmeye," diye mırıldandım kapıyı açarken. "Onunla konuşmam gerek."

Ailemin cevabını beklemedim. Kapıyı arkamdan kapattım ve Alex'in ofisine doğru yürümeye başladım.

Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırlamaya çalıştım. Bugünlerde Alex'le konuşmak tehlikeli bir şeydi. O da benim kadar ama gelişmiş yetenekleriyle çok daha tehlikeliydi. Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor ve kolayca patlayabiliyordu.

Ofisine yaklaştım ve kapıyı çaldım.

"Ne?!" Kapıyı açıp içeri girdiğimde Alex bağırdı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM - 207 saat

Alexander'ın Bakış Açısı

Kız kardeşim olmadan bir gün bile geçirmemiştim.

En uzun süre ayrı kaldığımız zaman 13 saatti.

O zaman gergindim. Geç kalıyordu ve ona bir şey olmasından korkuyordum. Alfa eğitimindeydim ama yine de birbirimizi her gün görüyorduk. Şanslıydık çünkü Alfa eğitimi komşu bir sürüde yapılıyordu. Birkaç dakikalığına bile olsa her gün sınırdaki buluşuyorduk. Birbirimizi görmek ve birlikte vakit geçirmek zorundaydık.

Onu son gördüğümünden bu yana 207 saat, 34 dakika ve 17 saniye geçmişti ve kendimi kaybediyordum. En kötüsü de onun iyi olup olmadığını bilmemektir. I onun hayatta olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Eğer bilirdim. Ama iyi miydi? Başka bir nöbet geçirdi mi? Yaralanmış mıydı? Acıkmış mıydı? Susadın mı?

Bir bok bilmiyordum ve bu beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Elimde hiçbir ipucu yoktu ve onu kimin kaçırdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Amaçları neydi? Onu neden aldılar? Ona ne yapacaklardı?

"Hepsini öldüreceğim," diye homurdandı Axel. 'Acı çekecekler. Bunun peşini bırakmayacağım.

'Biliyorum,' diye mırıldandım. 'Onu bulacağız ve onu her kim kaçırdıysa cezalandıracağız. Söz veriyorum.

Axel, Stella ile olan bağlantısını zorlamaya devam etti. Genellikle bütün sabahı ona ulaşmaya çalışarak geçirirdi. Öğlene kadar kendini tüketir ve dinlenmek için geri çekilirdi. İşini yapmasına izin verdim. Aslında onunla bağlantı kurmayı başaracağını umuyordum.

"Yapacağım," dedi Axel. "Zorlayacağım.

Derin bir nefes alırken 'Biliyorum,' diye mırıldandım.

Ofisime yaklaşan ayak sesleri duydum. Kim olduğunu hemen anladım.

Hunter kapıyı çaldı.

"Ne?!" Kapıyı açtığında bağırdım.

Öfkemi kontrol etmekte zorlanıyordum. İstemediğim zamanlarda bile sesim öfkeli çıkıyordu. Herkese ve her şeye bağıırıp çağırıyordum.

Arkamı dönmedim. Pencereden Sophia'nın ormana girdiğini bildiğimiz noktaya bakıyordum. Ormandan çıkacağını umuyordum. ormanda tam o noktada. Onu eve dönerken görmeyi umuyordum.

Geçen her saniye, bu umut bir ihtiyaca dönüşüyordu. Onu görmem gerekiyordu. Onu eve götürmem gerekiyordu.

"Bir şey biliyor musun?" Hunter sordu, sesi sessiz ve kısıktı.

Kırılmıştı ve kızım kaybolduğundan beri kendisi gibi bile görünmüyordu.

"Hâlâ bekliyorum," diye mırıldandım. "Savaşçılar henüz dönmedi."

Savaşçıları her bir sürüye göndermiştik. İlk düşüncemiz düşmanlarımızdan birinin onu kaçırdığı yönündeydi. Ama kim annem ve babama karşı gelecek kadar çılgın olabilirdi ki?

"Siktir," diye mırıldandı Hunter ve sandalyeye oturduğunu duydum.

Çenemi sıktım ve arkamı dönmek için kendimi zorladım. Hunter masamın önündeki sandalyede oturuyordu. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuştu. Elleri yüzünü kapatıyordu ve sessizce homurdanıyordu.

Neler hayal bile edemezdim. Henüz bir eşim yoktu ama onun ne kadar korkmuş ve incinmiş olduğunu görebiliyordum.

"Onu bulacağız Hunter," dedim sandalyeme otururken.

Hunter ellerini yüzünden çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Berbat görünüyordu.

"Aklıma bir şey geldi," diye mırıldandı sessizce.

Gözlerini kucağından ayırmıyordu. Parmaklarıyla oynuyordu ve gergin olduğu her halinden belliydi.

"Söyle bana," dedim sertçe.

Eğer onun nerede olduğuna dair bir fikri varsa hemen öğrenmek istiyordum.

Hunter bana baktı ve derin bir nefes aldı. Yutkunduğunu gördüm.

"Ya alınmadıysa?" Hunter tekrar kucağına mırıldandı. "Ya bizi incitmekten korktuğu için gittiye?"

İçimden kaçan hırıltı kaçınılmazdı. Bana baktı ve gözlerinde suçluluk duygusunu gördüm.

Deli miydi bu?!

"O bunu asla yapmaz!" Yumruklarımı sıkarken haykırdım. "Bunu ailemize asla yapmazdı. Bunu bana asla yapmazdı."

Hunter içini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Onun bu aptalca fikri öfkemi kontrol etmemi daha da zorlaştırıyordu. Kendimi başarılı bir şekilde kontrol ediyordum ve henüz kimseye yumruk atmamıştım ama Hunter ilk yumruk için kısa listede yer alıyordu.

Onu henüz o kadar iyi tanımadığımı biliyordum ama Fia'nın bunu asla yapmayacağını gerekirdi. Ailesine asla böyle zarar vermezdi. O Karanlığı yenmenin tek yolunun ailesinin yardımını olduğunu .

"Özür dilerim Alex," diye mırıldandı Hunter. "Bunu düşündüm çünkü aradığımız paketlerin hiçbirinde o yoktu."

Çenem titredi.

"Aptalca bir fikirdi," diye mırıldandım öfkeyle. "Bir daha asla tekrarlama." Hunter bana baktı ve başını salladı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

Derin bir nefes almaya çalıştım. Son zamanlarda bunu yapamıyordum. Boğazıma korku, öfke ve acıyla dolu kocaman bir taş takılmıştı. Normal nefes alamıyordum. Normal yemek yiyemiyordum. Normal bir şekilde uyuyamıyordum bile.

Ofisimin kapısına baktım. Annemle babamın ve Anna'nın yaklaşmakta olduğunu biliyordum.

Kapı açıldı ve ofisime girdiler.

Ailem berbat görünüyordu. birini öldürmeye hazırды ve annem de yıkılmış görünüyordu.

"Savaşçılar geri döndü," diye mırıldandı babam. "Hiçbir şey bulamadılar."

Yapmayacaklarını zaten biliyordum. Bir sürü tarafından kaçırılmadığına dair içimde bir his vardı. Ailemle uğraşacak kadar deli bir Alfa hayatta değildi. Annem bir saniyede kıçlarını kızartabilir, babam da bir saniyede onları parçalayabilirdi.

Benden bahsetmiyorum bile. Kendi güçlerimi geliştirirsem şaşırmayacağım kadar öfkeliydim. Annemin büyüsunü bedenimde hissedebiliyordum. Onu dünyaya salmaktan sadece bir adım uzaktaydım.

En azından öyle .

Annem pencereye doğru yürüdü ve iç çekti. Çok endişeliydi ve onu böyle görmek kalbimi acıtıyordu.

"Ailen nerede Hunter?" diye sordu Anna.

"Odamdalar," diye mırıldandı Hunter.

"Onları buraya getir," dedi Anna. "Bir fikrim var."

Gözlerim ona kaydı ve kalbim küt atmaya başladı.

Fia'nın nerede olduğunu biliyor muydu?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Geçmiş Hatalar (Birinci Bölüm)

Emma'nın bakış açısı

Hiç son sekiz gündeki kadar korkmamıştım. Küçük

kızım kayıptı.

Nerede olduğunu bilmiyordum. İyi olup olmadığını bilmiyordum. Onu kimin kaçırdığını bile bilmiyordum. Onu neden götürdüler? Ne istiyorlardı?

Onu her kim aldıysa bir şey isteyeceğini düşünüyordum. Bizimle iletişime geçeceklerini ve bizden bir şey yapmamızı ya da onun karşılığında onlara bir şey vermemizi isteyeceklerini düşünüyordum.

Ama hiçbir şey yoktu. Kızımın nerede olduğuna dair ne bir haber ne de bir ipucu vardı.

Aklıma gelen her şeyi denedim. Aklıma gelen her yer bulma büyüsünü denedim. Hatta icat etmeye çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Büyümüz aracılığıyla onunla bağlantı kurmaya çalıştım ama onu hissedemedim. Hissedebiliyordum. onu hep geçmişte hissediyorum.

Bunun ne anlama geldiğini bilmekten çok korkuyordum.

Emma mı? Kardeşim bana zihin bağı kurdu. **? Logan'ın**

ofisinde. Zihin bağlantısından mırıldandım.

Bunu bile yapmakta zorlanıyordum. Çok yorulmuştum ve çok korkmuştum.

Hunter'ın kalkıp ofisten çıktığını duydum. Arkadaşım bana yaklaştı ve kollarını belime doladı.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondururken sessizce, "Prensesimizi bulacağız," dedi.

Anna'nın fikrinin bizi kızıma yaklaştıracağını umuyordum. Bize fikrinin ne olduğunu söylemeyi reddetti. Bize söylediğinde hepimizin orada olmasını istedi.

Ofisin kapısı açıldı ve kardeşim ve ailesi olduğunu anladım. Andrew bana yaklaştı ve Logan uzaklaştı, böylece Andrew bana sarılabildi.

Andrew başımın tepesini öperken, "Ah, Em," diye mırıldandı. "Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Herkes bana bunu söyleyip duruyordu ama onu hâlâ bulamamıştık. Onu ne zaman bulacaktık? Bebeğimi ne zaman kollarıma geri alacaktım?

Arkamı döndüm ve kollarımı ağabeyimin beline doladım. Sırtımı nazikçe ovdu ve başını benimkine yasladı. Bir an için her şeyin yoluna gireceğini hissettim. Ağabeyinin her şeyiyle ilgileneceği küçük bir kız gibi hissettim.

"Aklında ne var Anna?" Mason sordu, sesi soğuk ve hırıltılıydı.

"Hunter ve ailesi sana anlatırım," dedi Anna ve Mason'ın iç çekmesine neden oldu.

Andrew beni bıraktı ve yanaklarımı avuçladı. Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve kolunu omuzlarıma doladı.

Daisy'ye baktım. Ağladığını görebiliyordum. Mason ve Mike görünüyorlardı. Mason Sophie'ye tapardı. Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bu onun için çok zordu.

Oda sessizdi. Her birimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Oğluma bakamıyordum bile. Onun acısı bende çığlık atma ve ağlama isteği uyandırıyordu.

Bu hepimiz için zor oldu ama oğlum ikizini kaybetti. Ona ve yüzündeki acıya bakmak bile yürek parçalayıcıydı.

Ağabeyime daha çok yaslandım ve o da bana daha sıkı sarıldı.

Ofise yaklaşan ayak seslerini duydum ve kalbim hızlandı.

Birkaç dakika sonra Hunter ve ailesi içeri girdi.

Nathan bana baktı ve ne kadar üzgün olduğunu gördüm. Janet endişeli görünüyordu. Harry Mike'a doğru koştu ve onu kucakladı. Hemen kaynaştılar ve aralarında büyüyen dostluğu görmek güzeldi.

Anna sessizce, "Oturun lütfen," dedi.

Nathan ve Janet kanepede Daisy'nin yanında oturuyordu. Logan Alex'in arkasında duruyordu. Elleri Alex'in omuzlarındaydı ve Alex'in başının üstünü öpmeye devam ediyordu. Hunter, Alex'in masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Herkesi görebilmek için arkasını döndü. Mike ve Harry, Andrew ve benim yanımda duruyorlardı. Parmaklarımı Mike'ın saçlarında gezdirdim ve şakağına bir öpücük kondurdum. Bana baktı ve bana ulaşmayan bir gülümseme verdi. gözleri.

"Bildiğiniz gibi tanıdığım tüm cadılara ulaşmaya çalışıyorum," dedi Anna sessizce.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle duvara yaslanmıştı. "Bir şey bulabildin mi?" Hunter sordu, sesi acı doluydu. Neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

Anna ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Belki," diye Anna ve hepimiz gerildik. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Nerede o?" Alex aniden ayağa kalkarken sordu.

Anna ona baktı ve içini çekti. ", Alex. Bana bir şans verirsen sana her şeyi anlatacağım."

Oğluma baktım ve kalbim acıyla sıkıştı. Ona sarılmam gerekiyordu. Çocuğumu kucağıma almam gerekiyordu.

Andrew'dan uzaklaşıp oğluma ve arkadaşşıma yaklaştım. Alex tekrar yerine oturdu ve ben de arkasında durdum. Kollarımı boynuna doladım ve şakağını öptüm. Çocuğuma sarılmaya ihtiyacım vardı.

Alex bana bakmak için arkasını döndü. Gözlerinde gördüğüm acı beni ağlattı. Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzöldüğünü hissettim.

Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Yanağını okşadım ve o da bana doğru eğildi.

"Cadılardan biri bana karanlık cadıların bir tür tarikatta toplandığına dair söylentiler olduğunu söyledi," dedi Anna ve bizim de ona bakmamızı sağladı. "Görünüşe göre kurt adam olan bir liderleri varmış."

Kaşlarımı çatmıştım. Alex yüksek sesle küfretti.

"Bir kurt adam mı?" Logan kafası karışmış bir halde sordu. "Kim bir grup karanlık cadıyla komplo kuracak kadar çılgın olabilir ki?"

Alex, "Var olan tüm sürüleri taradık," dedi. "Hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Her Alfa bizimle işbirliği yaptı. Onlarla kim çalışıyor lan?!"

Anna içini çekti ve Nathan'a baktı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle önüne bakıyordu. Bunu anlamaya çalıştığı belliydi.

Anna neden ona baktı?

"Alfa Nathan?" Anna ona seslenerek Nathan'ın başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. Alex'in gerildiğini hissedebiliyordum.

"Evet, Anna?" Nathan ona sordu.

Anna derin bir nefes daha aldı ve Logan'la bana baktı. Söylemek istediğı şeyi söylemekte isteksiz olduğunu anlayabiliyordum.

Tekrar Nathan'a baktı.

"Babana ne oldu, Alfa Nathan?" Anna sordu. "Nerede olduğunu biliyor ?"

Kalbim durdu.

Oda tamamen sessizdi. Birinin nefes alıp almadığından bile emin değildim.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Geçmiş Hatalar (İkinci Bölüm)

Hunter'ın bakış açısı

Babamın gözlerinin açılmasını izledim. Ağzı bir karış açık Anna'ya bakıyordu. Odadaki gerginlik hissediliyordu. Bir bıçakla kesilebilirdi. "Babam mı?" diye sordu babam birkaç dakika süren sessizliğin ardından.

Anna yavaşça başını salladı.

Babam yutkundu ve derin bir nefes aldı. Annem onun elini kendi elinin içine aldı.

"Babamın onların lideri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu babam, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Sophia'yı onun kaçırdığını mı düşünüyorsun?"

Onun adını söylediğinde kalbim sıkıştı. Holden ve acısı üzerime çöktü.

Sophia'nın ailesine bakmaya korkuyordum. Onlardan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Emin olamıyorum," dedi Anna. "Ama konuştuğum cadı, liderlerinin sürüsünden sürgün edilmiş yaşlı bir kurt adam olduğunu söyledi. Aklıma baban geldi."

Kırmızı gördüm. Eğer onu kaçırsa, onu bulur ve kafasını koparırdım.

"Onun bir nedeni var," diye ekledi Anna. "Onu sen sürgün ettin. Emma ve Logan bunu yapman için seni motive etti. Her iki aileden de intikam almak için bir nedeni var. Sophia bunun için biçilmiş kaftan." Oda yine sessizdi. Havadaki gerilim giderek artıyordu.

"Nathan'ın babasının küçük kızımı kaçırdığını mı söylüyorsunuz?" Alfa Logan bir süre sonra mırıldandı.

Sesi sessiz ve hırıltılıydı. Sesindeki acıyı ve çaresizliği duyabiliyordum. Ona baktım ve midem bulandı. Kızgın bile görünmüyordu. Kırılmış görünüyordu. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Henüz çocuğum yoktu ama birinin çocuğumu incittiğini ya da elimden aldığını düşünmek bile beni dünyayı kasıp kavurmaya hazır hale getiriyordu.

"Emin olamıyorum Logan," diye iç geçirdi Anna. "Arkadaşım sürüsünden sürgün edilmiş yaşlı bir kurt adamdan bahsettiğinde bunu düşündüm. Belki de başka biri, ama Nathan'ın babası aklıma geldi. Dediğim gibi, onun bir nedeni var."

Anna haklıydı. Bir nedeni vardı ve intikamını almak için Meleşimi kullanmaya karar verdi.

Hırıltımı tutmak zorunda kaldım.

"Babanı sürgüne gönderdikten sonra ondan haber aldın mı?" Luna Emma sordu ve babamın ona bakmasını sağladı.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Hayır," diye mırıldandı babam. "Onu sürgüne gönderdikten sonra ne olduğunu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla ölmüş bile olabilir."

Alex sessizce hırlayarak, "Belli ki değil," dedi.

Sesi soğuk ve hırıltılıydı. Beni ürperti ve Holden'ın gerilmesine neden oldu. Alex'ten yayılan gücü hissedebiliyordum.

"Dediğim gibi, o olmak zorunda değil," dedi Anna. "... "Oh, tabii

ki o!" Alex, Anna'nın sözünü kesti.

Ayağa kalktı ve etrafta volta atmaya başladı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını çekti.

"Başka kim ki?!" Alex bize bakarken haykırdı. "O hasta herifin bir nedeni var. İkimizin de ailesine zarar vermek istedi ve bunu yapmak için onu seçti!"

Alex haklıydı. Büyükbabam olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp başımı , üzüntümün ağırlığını göğsümde hissedebiliyordum. Kalbim sanki

Milyonlarca küçük parçaya bölünmüştü ve sadece Sophia onu tekrar bir araya getirebilecek güce sahipti. Onun dokunuşu ve kokusu kalbimdeki ve ruhumdaki en derin yaraların bile tedavisiydi.

O anda onu her zamankinden daha çok arzuladım. Onu karşımda dururken hayal edebiliyordum, nazik gözleri sıcaklık ve anlayışla doluydu. Ve onun dokunuşunu hissedebilsem, kokusunu içime çekebilsem her şeyin yeniden yoluna gireceğini biliyordum. Beni yeniden bütün hissettirebilecek tek kişi oydu ve o olmadan kendimi kaybetmiştim.

Ben de onu hayal ettim. Ellerini yanaklarımda, dudaklarını usulca bastırıldığını hayal ettim. Ve o anda, fiziksel olarak orada olmasa da, varlığını her yanımda hissettim.

"Onu bulmamız gerek," diyen Beta Andrew'un öfkeli sesi yarattığım görüntüyü bozdu.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Yer değiştirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Nereye bakacağız ki?" diye mırıldandı annem sessizce.

"Nathan'ın babasını aradığını söyleyebilirim," dedi Alfa Logan. "Eğer herif bunu gerçekten intikam için yaptıysa, babasıyla konuşmak isteyecektir. Nathan."

Annem, "Bizimle çoktan iletişime geçmemiş olmasına şaşırdım," dedi. "Neyi bekliyor?"

Bu harika bir soruydu. Büyükbabam ne halt istiyordu ve neden daha önce istemedi? Sophia'yı almak için ona her şeyimi verirdim.

Geri. Onu tekrar kollarıma almak için yapamayacağım ya da veremeyeceğim hiçbir şey yoktu.

"Bir şey beklediğini sanmıyorum," diye mırıldandı Anna. "Bence onu bir şey için kullanıyor."

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Onu ne için kullanıyorsun?" Alex öfkeyle sordu.

Luna Emma'nın nefesi kesildi ve hepimiz ona baktık. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle Anna'ya bakıyordu.

"Anne?" Alex endişeyle sordu.

Luna Emma, "Onun karanlığını kullanmaya çalışıyor," diye mırıldanarak kalbimin durmasına neden oldu.

O haklıydı. Büyükbabam Sophia'nın büyüsünü istiyordu.

"Bunu yapamaz!" Alex bağırdı. "Karanlığını kullanamaz! Bu onu öldürür!"

Kalbim bir saniye içinde durgunluktan yarışa geçti.

Luna Emma hıçkırarak ağladı ve yüzünü Logan'ın göğsüne gömdü. Logan kollarını ona doladı ve başının üstünü öptü. Korkmuş görünüyordu.

Anna, "Muhtemelen Sophia'nın onu nasıl kullanacağını bilmediğini bilmiyordur," diye mırıldandı.

"Hızlı çalışmamız gerekiyor," dedim kalkarken ve herkesin bana bakmasını sağladım. "Onu mümkün olan en kısa sürede oradan çıkarmalıyız."

Anna'ya bakmak için döndüm.

"O cadı arkadaşına babamın o pisliği aradığını söyler misin?" Ona sordum.

Başını salladı. "Bunu hemen yapacağım."

"Harika," dedim ve babama baktım. "Biz de aynısını yapmalıyız. Müttefiklerimizi bilgilendirmeliyiz."

Babam başıyla onayladı ve kalktı. Cebinden telefonunu çıkardı. Alfa Logan'a baktım ama o çoktan biriyle konuşuyordu.

Alex pencereye doğru , "Bölgeyi aramaya başlamalıyız," dedi. "Onun bize gelmesini bekleyemeyiz."

"Katılıyorum," dedim ve bana bakmasını sağladım. "Sen ve ben en iyi adamlarımızdan bir ekip oluşturup onu aramaya gitmeliyiz."

Alex çenesini sıktı ve başını salladı.

Mason kapıya doğru yürürken, "Gidelim," dedi. "Burada durarak zaman kaybediyoruz."

Alex ve ben onu odadan çıkarken takip ettik.

Onu bulacaktık. Onu bulmak zorundaydık. Onu bulamama düşüncesi dayanılmazdı. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve başarısızlık bir seçenek değildi. Taş üstünde taş bırakmamaya ve onu bulana kadar her ipucunu takip etmeye kararlıydım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM - Uluyan Orman

Mason'ın bakış açısı

Bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyor ve tepemdeki ağaçlara bakıyordum. Yaprakların oluşturduğu gölgeye ve gökyüzüne doğru uzanan ağaç gövdelerine odaklanmışım. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı dingin bir atmosfer. Benim ruhumun tam tersiydi, ruhum dingin olmaktan çok uzaktı. Ruhum gibiydi. İçinde bir fırtına vardı ve sakinleşeceğine dair hiçbir işaret görmüyordum.

Çok korkmuştum.

Sophie benim kuzenim ve en iyi arkadaşımdı. Birlikte büyüdük ve onsuz bir hayat düşünemezdim. O benim şaka ortağımdı ve berbat bir ruh halindeyken beni güldürebilen tek kişiydi.

Sophie ve ben hep birlikte aptalca şeyler yapardık. Alex'i de dahil etmeye çalıştık ama o her zaman çok ciddiye. Bizi azarlayan o olurdu. Sophie yaptığı bir şey yüzünden tehlikeye girdiğinde, ailelerimizin yanı sıra o da benimle konuşurdu. Sorun şuydu ki Alex'in tehlike tanımı ile benim tehlike tanımım her zaman aynı olmuyordu. O, Sophie ve benim yaptığımız her şeyin tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Ben aynı fikirde değildim. Bazı aptalca şeyler yapardık ama çoğu zararsızdı.

Bir keresinde Sophie, biz dışarıda oynarken ormana kaçarak bana şaka yapmaya karar verdi. Ağacın arkasına saklandı ve benim paniklememi izledi. Tam ağlamak üzereyken kıkırdamaya başladı. Ona çok kızmıştım ama iyi olduğu için de çok rahatlamıştım.

Alex bana onun ortadan kaybolduğunu söylediğinde, bir yanım yine bize şaka yaptığını umuyordu. Kıkırdadığını ve bize doğru koştuğunu duymayı umuyordum. Aynı ağacın arkasında saklanıyor olmasını umuyordum.

Ama bize şaka yapmıyordu.

Saklanmıyordu.

Kıkırdadığını duymadım.

"Tehlikeli olup olmaması umurumda değil," dedi Alex öfkeyle ve gözlerimi yaprakların oluşturduğu gölgelikten kaçırmama neden oldu. "Bölgenin o kısmına odaklanmamız gerekiyor." İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Alex ve Jake hâlâ haydut bölgesinin ne kadar derinlerine gitmemiz gerektiği konusunda tartışıyorlardı.

Diğer sürüleri tekrar aramanın anlamsız olduğunu biliyorduk. Savaşçılarımız bunu zaten yaptı ve hiçbir şey bulamadılar. Haydut bölgesinde olmalıydı.

Jake, "Kendimizi öldürtürsek ona yardım edemeyiz, Alex," diye çekince Alex homurdandı.

Hunter'a baktım. Alex'in tarafında olduğunu söyleyebilirdim.

Jake'in nereden geldiğini anlıyordum ama eğer sadece bölgenin dış mahallelerini arayacaksak, içinde bulunduğumuz kurtarma görevinin bir anlamı yoktu.

Jake, "Seni canlı olarak geri getireceğime dair aileme söz verdim," diye mırıldanarak Alex'in gözlerini devirmesine neden oldu.

"İyi olacağız Jake," diye iç geçirdi Alex. "Bu kısmı da aramamız gerekiyor."

Alex haritayı işaret ederek Jake'in yüzüncü kez endişeyle iç çekmesine neden oldu.

Alex haritayı işaret ederken parmağı belirli bir alanın üzerinde gezindi. İşaret ettiği yer parşömen üzerinde koyu bir lekeydi, sanki mürekkep o noktada birikmiş ve kalınlaşmıştı. Burası en tehlikeli haydut bölgesiydi; Alex, Hunter ve benim gitmek istediğim, Jake'in ise uzak durmak istediği bir yerd.

Uluyan Orman.

Bölgenin adı, geceleri ağaçların arasında yankılanan unutulmaz ulumalardan .

O yer hakkında hikayeler duymuştum. O bölgedeki ormanın sık olduğunu, ağaçların gökyüzüne doğru yükselen kuleler gibi uzandığını biliyordum. Gölge o kadar kalındı ki, neredeyse hiç güneş ışığı giremiyor, orman zemini karanlıkta kalıyordu. Ağaçlar yaşlı ve budaklı, dalları ise bükülmüş ve birbirine dolanmıştı. Orman zemini ölü yapraklar ve dökülmüş dallarla doluydu, bu da ormanda sessizce ve fark edilmeden ilerlemeyi zorlaştırıyordu.

Bölgede haydutlar yoğun olarak yaşıyordu. Jilet gibi keskin pençeleri ve gıcırdayan dişleriyle bölgelerine girmeye cüret davetsiz misafirleri parçalamaya hazır bir şekilde ormanda dolaşıyorlardı.

Haydut bölgesine bir kez girdiğinizde bir daha asla söylenirdi. Orman, kıvrımlı patikalar ve gizli açıklıklardan oluşan bir labirentti. tehlikeler her köşede gizleniyordu. Ağaçların kendileri bile bir tehdit oluşturuyor gibiydi; ölü dallar ve dengesiz gövdeler zaman zaman uyarı vermeden düşüyordu.

yerin neye benzediğini hayal edebiliyordum ve orada olma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Sophie'm gerçekten orada mıydı? Korkuyor ? Yaralanmış mıydı? Sophia'nın orada kapana kısılmış olduğu düşüncesi bile

Ülkedeki en tehlikeli çevrili bir yerde, içimi kaynayan bir öfke doldurdu. Onun haydutlar ve cadılar tarafından esir tutulduğu fikri neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Alex'e katılıyorum," diye konuştu Hunter, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Oraya gitmeliyiz, Jake. O orada olabilir. Meleğim orada olabilir."

Alex gözlerini haritadan ayırmadan, "Orada olduğuna eminim," diye mırıldandı. "Bu mantıklı. Eğer onu saklamak istiyorlarsa, bunu yapmak için Uluyan Orman'dan iyi bir yer olabilir mi?"

O haklıydı. Onu saklamak için mükemmel bir yerdi.

"Haydutlar cadıların kendi bölgelerine girmesine asla izin vermezler," dedi Jake. "Anna onu haydutların değil, cadıların kaçırdığını söyledi."

Alex öfkeyle, "O Richard denen herifin haydutlarla ne tür bir anlaşma yaptığını kim bilebilir," dedi. "O orada, Jake."

Jake tekrar iç çekti. Gözlerini kapadı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Jake gözlerini açıp Alex'e bakarken, "Peki," diye mırıldandı. "Ama çok tehlikeli bir hal alırsa oradan çıkacağız. Anlaşıldı mı?"

Alex haritayı kaldırmaya başlarken, "Elbette," diye mırıldandı.

Onu bulana kadar gitmeyecekti. Hiçbirimiz gitmeyecektik ve Jake de bunu biliyordu. Hunter ayağa kalkarken, "Hadi," dedi. "Zaman kaybediyoruz."

Kurt formuna geçti ve koşmaya başladı. Jake hemen arkasından onu takip etti.

Alex haritayı sırt çantasına tıktırdı ve kurt formuna geçti. Birimizin insan formunda kalması konusunda anlaştık, böylece Hunter ile iletişim kurmamızı sağladı.

Axel bana baktı ve sırtına tırmanabilmem için yere uzandı.

Axel ayağa kalkıp Hunter ve Jake'in arkasından koşmaya başladığında, "Senin için geliyoruz Soph," diye mırıldandım. "Seni bulacağız."

Evet, yapacağız. Alex bana zihin bağı kurdu. **O olmadan eve dönmeyeceğiz.**

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6 - Anılar

Logan POV

"Baba!" Arkamda kızımın sevimli sesini duydum.

Arkamı döndüm ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Küçük kızım küçük kollarını havaya kaldırmış bana doğru koşuyordu. Küçük bir penguen gibiydi ve ondan daha sevimli olabileceğinden emin değildim. zaten .

"Ah, prensesim," dedim onu kollarıma alırken.

Minik kollarını ve bacaklarını olabildiğince sert bir şekilde bana doladı. Burnumu saçlarına gömdüm ve bebek kokusunu içime çektim. Gittiğinde onu kesinlikle özleyecektim.

"Saçımı yıkamak istemiyorum baba," diye yakındı küçük kızım, kıkırdamama neden oldu.

Saçlarını yıkamaktan korkuyordu ve onu yıkamaya çalışmak bizimle onun arasında süregelen bir savaştı.

"prensese," dedim burnunun ucunu öperken. "Güzel ve temiz olduğunda baban senin için örecektir."

Suratını astı ve beni tekrar kıkırdattı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Küçük kızım için her şeyi yapardım. Onu mutlu edecek olsa kirli saçlarla dolaşmasına izin verirdim ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

"İki örgü istiyorum baba," dedi küçük elini kaldırıp bana iki yerine üç parmağını göstererek.

Kıkırdadım ve başımı salladım.

"Tamam bebeğim," dedim yanağından öperken. "Annen ve ben saçını yıkadıktan sonra iki örgü yapacaksın."

"Sophia!" Konuşmamı bitirdiğim sırada Emma'nın sesini duydum.

O benimle birlikte. Onu zihnime bağladım.

Kızıma dönüp baktım ve ona gülümsedim. Çok sevimliydi ve onu o kadar çok seviyordum ki canım acıyordu. Yanağını tekrar öptüm ve elimi başının üstüne koyarak onu kendime yaklaştırdım. Başını omzuma yasladı ve bana daha da sokuldu. Kalbim ona duyduğum sevgiyle patladı.

Arkadaşım içeri girdi ve bizi görünce gülümsedi.

Bize yaklaşırken Emma ona, "Sophie," diye seslendi. "Saklanıyor musun?"

Sophia kıkırdadı ve başını boynuma gömdü.

Emma ve ben sırttık.

"Seni gıdıklayacağım küçük hanım," dedi Emma ve Sophia'nın heyecanla

çığlık atmasına neden oldu. Arkasını döndü ve yüzünde kocaman bir

gülümsemeyle Emma'ya baktı.

"Hayır, anne!" dedi Sophia, katıla katıla gülerek.

Emma ve ben, biz onu gerçekten gıdıklamadan bile gülmesine bayılıyorduk. Tek yapmamız gereken ona gıdıklayacağımızı söylemekti ve bu onu bir kahkaha krizine sokuyordu.

Emma gülümseyerek onu kollarımdan aldı ve Sophia'yı daha da çok güldürdü.

Emma, Sophia'nın yanağına bir öpücük kondururken, ", seni küçük, " dedi. "Kardeşin bizi bekliyor."

"Lexy'nin saçını da örecek misin baba?" Sophia, Emma'nın omzunun üzerinden bana bakarken sordu.

"Saçları biraz fazla kısa prenses," dedim ona gülümseyerek.

Bana gülümseyerek karşılık verdi ve kalbim küt atmaya başladı. Çocuklarıma ve eşime duyduğum sevgiye asla alışamayacaktım. Çok büyük ve çok güzeldi.

Banyoya girdiğimizde arkadaşım "Baba!" diye bağırdı. "Bak!" Yeni oyuncağını kaldırdı ve heyecanla bana gösterdi.

Gülümsedim ve yanına diz çöktüm.

"Bu ne dostum?" Parmaklarımı saçlarında gezdirirken sordum.

"Amcam benim için aldı," dedi Alex. "Bu bir itfaiye aracı."

Onu kucağıma alıp yanağından öperken gülümsedim. Küçük başını omzuma yasladı ve oyuncağıyla oynamaya devam etti.

"Bak, Lexy!" Sophia haykırarak ikimizin de ona bakmasını sağladı.

Elinde bir lastik ördek vardı ve heyecanla bize gösteriyordu.

Gülümsedim ve Alex ona gitmek için kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Onu ve kız kardeşine koştu. Heyecanla oynamalarını izlerken gülümsedim.

Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim aşkım. Eşimle zihin bağı kurdum. Çocuklarımıza ve sana tapıyorum.

Onlara banyo yaptıırıyordu. Bana baktı ve gülümsedi.

Biz de sana tapıyoruz. Beni zihnine bağladı, sıcaklığın yayılmasını sağladı

vücudum boyunca.

Ellerin belime dolandığını ve beni anılarımdan çekip çıkardığını

hissettim. Arkamı döndüm ve dostumu gördüm.

"Küçük kızımı özledim," diye mırıldandım pencereden geriye bakarken.

Keşke onu çocukken kucağıma aldığım gibi kucağıma alabilseydim. Bana baba demesini ve saçlarını tekrar örmeme izin vermesini diledim.

"Ben de onu özliyorum," dedi Emma, sesi korku ve acıyla doluydu.

Derin bir nefes aldım ve dostumu kollarıma almak için arkamı döndüm.

"Nerede o, Logan?" Emma haykırdı. "Çocuğum nerede?"

Dudaklarından kaçan bir hıçkırık kalbimi kırdı. Burnumu saçlarına gömdüm ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemeye çalıştım.

"Bilmiyorum bebeğim," diye mırıldandım. "Ama onu bulacağım. Söz veriyorum aşkım. Küçük kızımızı bulacağım."

Emma kollarını bana doladı ve ben de başının üstünü öptüm.

"Anna'nın kitaplarından birinde yeni bir büyü buldum," diye mırıldandı Emma, sesi kısık ve boğuktu. "Bunu denemek ve onu bulmak istiyorum."

Bana baktı ve ben de yanağını okşadım. Tanrıça, onu

ne kadar çok seviyordum.

"Tehlikeli mi?" diye sordum. "Canının yanmasını istemiyorum aşkım."

Zaten yaptığı büyülerden birkaçı tehlikeliydi. Onu çok yordular ve hatta bir keresinde bayıldı. Onu gördüğümde kalbim duracak sandım.

onun düşüşü.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedi ve gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme verdi. "Bu bir yer bulma büyüsü değil. Onun iyi olup olmadığını hissetmemi sağlayacak bir büyü."

Kaşlarımı çatmıştım.

"Bilmem gerek Logan," dedi sesi . "Çocuğumun iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Yutkundum ve başımı salladım. Benim de bilmem gerekiyordu.

"Tamam aşkım," dedim dudaklarına küçük bir öpücük kondururken. "Ama çok tehlikeli bir hal alırsa durman gerek. Seni kaybedemem."

Bu beni mahveder. Eğer Emma'ya bir şey olursa, yıkılmış bir adam olurum. Hayatta kalamazdım.

"Tamam," dedi sessizce ve başını göğsüme yasladı. Başının

üstünü tekrar öptüm ve gözlerimi kapattım. "Ne zaman ?"

Sırtını hafifçe ovarken sordum.

"Şimdi," diye mırıldandı. "Önce seni görmek istedim. Sana ihtiyacım vardı."

"Ah, aşkım," dedim kollarımı ona sımsıkı sararken. "Ben buradayım. Her zaman burada olacağım."

Kokusunu içime çektim ve beni biraz sakinleştirmesine izin verdim. Küçük kızımızın iyi olup olmadığını öğrenmesini umuyordum. Büyünün işe yarayacağını ve bir şeyler öğreneceğimizi umuyordum. Kızımın nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmemek beni deli ediyordu. Bir şeyler bilmem gerekiyordu. Bebeğimi bulmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM - Büyü

Emma'nın bakış açısı

Anna mumları yakmamı izlerken, "Dikkatli ol Emma, lütfen," diye mırıldandı.

Kitaba baktım ve büyüü bir kez kontrol ettim. Dikkatli olmalıydım ve bunu doğru yapmalıydım. Yaralanabileceğim için değil, kızımın iyi olup olmadığını öğrenmem gerektiği için.

Büyünün adı Element Bağlama Büyüsü'ydü ve elementleri birbirine bağlamak için kullanılıyordu. Ben biraz değiştirdim ve elementleri değil, elementalleri bağlamasını sağladım. Sophia'nın iyi olup olmadığını anlamama yetecek kadar uzun süre Sophia'yı ve beni bağlamasını umuyordum. Kızımla bağlantı kurmama yardımcı olacağını umuyordum. Ne yaptığımı bilmeme izin vereceğini umuyordum. bilmek için can atıyordu.

Logan'a yalan söyledim. Yalan ağır bir kelime oldu. Yalan söylemedim ama ona tüm gerçeği de söylemedim. Kullanacağım büyüü bulamadım. Benzer bir tane buldum ve бүktüm.

Yaptığım şeyin tehlikeli olduğunu biliyordum ama Sophie'nin iyi olup olmadığını bilmemenin acısıyla yaşayamazdım. Bilmem gerekiyordu.

Son mumu yaktım ve Anna'ya baktım.

"Bundan emin misin Emma?" diye sordu endişeyle.

"Evet," dedim oluşturduğum dairenin ortasına doğru yürürken. "Kızımın iyi olup olmadığını bilmem ."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Güzel küçük kızımı hayal ettim ve kalbim acıyla sıkıştı. Onu çok özlemiştim. Bebeğimi kollarıma almaya ihtiyacım vardı. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Ona kollarımda ihtiyacım vardı. Olabileceği en güvenli yer orasıydı. Ona zarar verebilirdim.

Onu benden almaya çalışan herkesi.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar hissettim ve derin bir nefes daha aldım. Ağlamak için zamanım yoktu. Büyüyü şimdi yapmam gerekiyordu.

Kapının açıldığını duydum ve gözlerimi açtım.

Logan ve Andrew odaya girdiler.

Kahretsin.

"Burada ne yapıyorsun?" Kardeşimin kapıyı arkasından kapatmasını izlerken sordum.

Logan duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, "Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim," dedi. "Burada olmam gerekiyor."

Yutkundum. Bir şeyler ters giderse onun burada olmasını

istemiyordum. "Devam et Em," dedi kardeşim yumuşak bir sesle.

Onlara küçük bir baş selamı verdim. Fazla seçeneğim yoktu. Gitmelerini söylersem Logan bir terslik olduğunu anlayacaktı.

Başımı arkaya çevirdim ve gözlerimi tekrar kapattım. Derin bir nefes aldım ve küçük kızımın yüzünü tekrar gördüm. Bana gülümsüyordu.

Büyüme odaklandım ve onun sıcak bir akım gibi bedenimin etrafında akmaya başladığını hissettim. Ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar her yerimi ele geçirmesine izin verdim ve bunun hissinden zevk aldım. Bu Yaşayan, nefes alan, enerji ve hayatla titreşen bir şey gibi ve beni yıkamasına, gücünü beslemesine izin verdim.

Vücuduma yayıldıkça, uzuvlarımın daha sıcak ve daha esnek hale geldiğini, kaslarımın gevşediğini ve zihnimin daha berraklaştığını hissettim.

O zaman büyüme daha da yoğun bir şekilde odaklandım ve emirlerimi yerine getirmesini istedim. Düşüncelerime ve duygularıma yanıt verdiğini, her geçen an daha da güçlendiğini hissedebiliyordum. Sanki körüklediğim bir alev gibiydi, canlanıp parlak ve yoğun bir ışıkla parlayana kadar onu iradem ve niyetimle besliyordum.

Hava enerji ile çatırdıyordu. Kurumuş adaçayı kokusu havayı dolduruyor, alanı temizliyor ve gerçekleşmek üzere olan güçlü büyüye hazırlıyordu.

Her biri küçük bir parça ve tınlayan bir kristalle temsil edilen dört element önümdeyken, enerjilerinin damarlarımda dolaştığını ve güçlerini kullanmam için beni hissettim. Zihnimi odakladım ve niyetlerimi yönlendirdim, adaçayını enerjiyi yönlendirmek ve elementleri birbirine bağlamak için bir kanal olarak kullandım.

Niyetimi belirledikten sonra büyü sözleri söyleyerek elementleri birlikte çalışmaya çağırdım. Kelimeler güç ve güvenle döküldü, girdabın her hecede daha da güçlenmesine ve parlaklaşmasına neden oldu.

"Dört elementin gücüyle, kadim çağırıyorum. Toprak, hava, ateş ve su, birleşin ve güç ve kudretle birbirinize bağlanın."

Büyüyü bitirdiğimde, ani bir enerji dalgalanmasının elektrik akımı gibi içimden aktığını hissettim. Gözlerimi açtım ve etrafımdaki dünya farklıydı. Tamamen karanlıktaydım.

Nefes nefese kaldım ve etrafımdaki alana odaklanmaya çalıştım. Hâlâ ofisimde olduğumu biliyordum. Logan'ı bana yakın hissedebiliyordum. Onu, kardeşimi ve Anna'nın nefes alışını duyabiliyordum. Ama hiçbir şey göremiyordum.

"Emma?" Logan bana seslendi. "Ne görüyorsun?"

Hiçbir şey. Hiçbir şey görmedim.

Ama başka bir ses daha vardı. İçinde bulunduğum odadan gelmiyordu. Başka bir yerden geliyordu.

Her yerde ve her zaman tanıyabileceğim bir sestti. Kızımın ağlama sesiydi.

Kalbim kırıldı ve hıçkırıklarımı tutmak zorunda kaldım. Anelik içgüdülerim devreye girdi ve kızıma koşmak istedim. Onu çocukken olduğu gibi kucağıma almak ve her türlü zarardan korumak istedim.

Ama yapamayacağımı biliyordum. Nereye kaçacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden kendimi onun ağlama sesine odaklanmaya zorladım. Kendimi onun ne hissettiğine odaklanmaya zorladım.

Çığlıkları daha da yükseldi ve her ne yapıyorsam işe yaradığını anladım.

"İstemiyorum..." Kızımın sessiz sesini duydum. "Lütfen beni..."

Kalbim hızla çarpıyor ve içimdeki öfkenin büyüdüğünü hissediyordum. Çocuğuma ne yapıyorlardı?!

"Lütfen, hayır!" Çığlığını duydum. "Beni zorlama!"

Çığlık atmamak için çenemi sıktım. "Lütfen!" diye

tekrar bağırdı. "Lex!"

Ruhumun sayısız küçük parçaya ayrıldığını hissettim ve hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir çaresizlik duygusu beni sardı.

Çığlıkları kesildi ve onu kaybettiğimden korktum.

Ama sonra aniden vücudumdaki tüm ışığı söndüren bir karanlık tarafından yutuldum. Hava yok olmuş gibiydi, dizlerimin üzerine çöktüğümde nefes nefese kalmıştım. Soğuk iliklerime kadar işledi ve hayatım boyunca hiç bu kadar üşümemiştim.

Hayır.

"Özür dilerim," diye kızımın sessiz sesini duydum. "Karşı koymaya çalıştım. Onlarla savaşmaya çalıştım. Onlar kazandı."

Yanağımda soğuk bir şey hissettim ve etrafımdaki dünya kayboldu.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM - Dehşet

Logan'ın bakış açısı

Emma'nın dizlerinin üzerine düştüğünü gördüğümde kalbim

duracak gibi oldu. "Emma!" Anna, Andrew ve ben aynı anda çığlık

attık.

Ona ulaşmaya çalıştım ama büyüsünün gücü beni uzak tuttu. bir rüzgar ve ateş girdabı vardı. Sanki bir kasırganın gözüne hapsolmuş gibiydi.

"Emma!" İtmeye çalışırken tekrar çığlık attım.

Tüm çabalarım boşunaydı. Büyüsü beni ondan uzak tutuyordu. Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyordum. Midem sonsuz bir korku çukuru gibi hissediyordu. Bu his dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu ve neredeyse düşüyordum.

"Siktir!" Andrew da ona ulaşmaya çalışırken çığlık attı.

Rüzgâr ve ateş girdabı kulaklarımı acıtan bir ses yarattı. Bu ses Fırtınanın ortasında durmak gibiydi. Leon'un hırıltısı durumu daha da kötüleştirdi. Kulaklarım kanıyormuş gibi hissediyordum.

Andrew'un ağzının hareket ettiğini görebiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum.

Kulaklarımı kapattım ve tekrar Emma'ya gitmeye çalıştım. Küçük bir kıvılcım kolumun üst kısmını yaktağında irkilerek geri çekildim.

Siktir!

"*Logan!* Leon çığlık atarak donup kalmama neden oldu.

Emma bayıldı.

Bu sefer Andrew'un çığlığını duydum.

"Emma!" Ona doğru koşarken bağırdım.

Büyü ya da onunla lanet olası engel umurumda bile değildi. Arkadaşıma ulaşıyordum.

Birden Emma'nın etrafındaki girdap kayboldu. Gürültü kesildi ve bir an için donup kaldım. Bu şaşırtıcı bir değişiklikti.

Andrew, Anna ve ben aynı anda taşındık.

Kendimi arkadaşımın yanına yere attım. Andrew onun omuzlarından tuttu ve onu çevirdi. Yanaklarını avuçladım ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Emma," diye seslendim ona. "bebeğim, ."

Andrew parmaklarını kızın saçlarında gezdirirken, "Em," diye mırıldandı.

"Hadi onu yatağına götürelim," dedi Anna ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Yine kendini çok yordu. Dinlenmeye ihtiyacı var. Muhtemelen bir süre uyanmayacak."

Onu kollarıma alırken başımı salladım. Bu ilk kez başıma gelmiyordu ve ne yapmam gerektiğini zaten biliyordum. Yine de ilk seferinden daha az korkutucu değildi. Her zaman onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Her zaman çok korkmuştum.

Andrew başını omzuma koydu ve ben de yanağını usulca öptüm. "Hadi

bebeğim," diye mırıldandım. "Bana geri dön."

Kapının açıldığını duydum ama kimin açtığını görmek için kaldırıp bakmadım. Gözlerimi onun güzel yüzünden ayırmadım.

Andrew, "Tanrıça'ya yemin ederim, bu her olduğuunda hayatımdan 10 yıl kaybediyorum," diye mırıldanarak Anna'nın iç çekmesine neden oldu.

"Büyü tehlikelidir," dedi Anna. "Bu büyü..."

Anna konuşmayı kesince başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde okunamayan bir ifadeyle Emma'ya bakıyordu.

"Ne oldu?" Andrew ona sordu.

Anna sessizce, "Karmaşık," diye mırıldandı.

Anna'nın başka bir şey söylemek istediğini hissettim. Tam ona ne olduğunu soracaktım ki Emma'nın kollarımda kıpırdadığını hissettim.

Güzel gözlerini açtığını görmek için tam zamanında ona baktım. "Emma," diye mırıldandım rahatlayarak.

Çoktan evimize girmiştik. Tüm bu süre boyunca neredeyse koştüğümü fark etmemiştim bile.

"Em!" Andrew omzumun üzerinden ona bakmaya çalışırken haykırdı.

Aşkımda tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. O güzel mavi gözlerinde oluşan yaşları gördüğümde kalbim kırıldı.

"Sorun nedir, Emma?" Evimize girerken sordum. "Bebeğimiz iyi mi?"

Emma hıçkırarak ağladı ve kollarını boynuma doladı. Kalbim durdu. Küçük kızım iyi miydi? Ona ne olmuştu?

Artık bacaklarımı hissedemiyordum. Artık vücudumu hissedemiyordum. Yürüdüm.

oturma odasındaki kanepeye gidip oturdum. Yukarıya yürüyemeyecektim. Dizlerim bükülüyor ve midemde kocaman bir çukur açılıyordu.

Çok korkmuştum.

"Çocuğumuza ne oldu, Emma?" Sesim titreyerek sordum.

Etrafımda olup biten hiçbir şeyin farkında değildim. Bilmiyordum. Andrew ve Anna'nın yere. Tek görebildiğim güzel küçük kızımın yüzüydü. Tek hissedebildiğim Emma'nın boynuma dolanan kollarıydı. Tek duyabildiğim hıçkırıklarıydı.

Kızıma ne oldu? O...

Hayır. Bunu düşünemezdim bile. O . İyi olmak zorundaydı. Küçük kızımı bulacak ve onu eve getirecektim.

Emma hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Ne oldu, Em?" Andrew'un sesini belli belirsiz duydum.

Ona odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim kızımdı.

Emma, bebeğim, lütfen bana ne gördüğünü söyle. Arkadaşımla zihin bağı kurdum.

Konuşmak için kendimi zorlayamadım. Boğazım kurumuştı ve yutkunamıyordum. Ciğerlerim sanki biri içindeki tüm havayı sıkmış gibi hissediyordu.

Emma başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerinde korku midemin şiddetle dönmesine neden oldu.

"Karanlık..." Emma konuştu, sesi kırılmıştı. Nefes

almayı tamamen bıraktım.

"Onu ele geçirdi Logan," diye sessizce devam etti Emma. "Birisi onu

Bırak çıksın."

Anna'nın nefesini duydum. Andrew'un yüksek sesle küfrettiğini duydum. Bir şeyin kırıldığını duydum.

Gözlerimi Emma'dan ayırmadım. Zihnim bomboştu. Bana ne söylediğini anlayamıyordum.

Emma kollarını tekrar bana doladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Donmuş bedenimi hareket etmeye zorladım. Elimi başının üstüne koydum ve onu kendime doğru bastırdım.

Andrew, Emma ve benim önümde diz çöktü. Bir elini Emma'nın sırtına koydu ve hafifçe ovdu.

"Önemli olan tek şey onun hayatta olması Em," dedi Andrew, sesi korku ve acıyla doluydu. "Bebeğin yaşıyor ve biz onu kurtaracağız. Onu o piçlerden ve karanlıktan kurtaracağız."

O haklıydı. Küçük kızım hayattaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Emma kardeşine doğru döndü ve ona sıkıca sarıldı. Andrew sarılmaya hemen karşılık verdi.

Andrew gözlerini benden ayırmadan, "Çocukları ve Jake'i geri götürmeliyiz," dedi. "Eğer onu kontrol ediyorlarsa ve karanlık tarafından tüketildiyse, ona ne yaptırabileceklerini bilemeyiz. Bir tuzağa doğru yürüyorlar."

Kendimi başımı sallamaya zorladım.

O haklıydı. Onları durdurmamız gerekiyordu. Yeni bir plana ihtiyacımız vardı.

Aklım oğluma gitti ve ona söylediğimizde nasıl tepki vereceğini merak ettim. Keşke onu bundan korumanın bir yolu olsaydı. Diledim ki ona söylemek zorunda değildik. Ama bunun adil olmayacağını biliyordum. Bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Bilmek zorundaydı. Bilmeye hakkı vardı.

Onları geri getir Jason. Ormanda konuşlanmış savařçılarımđan biriyle zihin bağlantısı kurdum.

Evet, Alfa. Beni hemen zihnine bağladı.

Emma Andrew'u bıraktı ve bana doğru döndü. Onu kollarıma çektim ve başının üstünü öptüm.

"Onu geri getireceğiz aşkım," dedim. "Onu karanlıktan kurtaracağız. Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM - İkinci Gün

Alexander'ın Bakış Açısı

Ormanda konuşlanmış savaşırlarımdan birinden bir zihin bağlantısı aldığımda büyümiş çalırlardan oluşan karışık bir karmaşayı aşmaya çalışıyordum.

Mind-link uzun mesafeli çalışmıyordu, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldık. Telefonlar bir seçenek değildi. Ormanda sinyal yoktu, bu yüzden ailemle sürekli iletişim halinde olabilmek için her birkaç milde bir savaşçı yerleştirdik. Jack ormanın etrafına konuşlanmış üç savaşçıdan biriydi ve görevi ailemle aramızdaki mesajları iletmektir. Uluyan Orman'ın eteklerinde konuşlanmıştı.

Baban eve dönmeni istiyor, Alfa Alexander. Jack beni bağıladı.

Hareket etmeyi bıraktım ve herkesin bana bakmasını

sağıladım. **Neden?** Kalbim hızla çarparken sordum.

Onu buldular mı? Oh, Tanrıça, lütfen.

Jack cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu.

Hayır, Alfa. Dedi ve kalbimi daha da kırdı. **Ama ellerinde konuyla ilgili bilgiler var ve baban eve dönmeni istiyor.**

Homurdandım. Daha yeni başlamıştık. Uluyan Orman'a daha yeni girmiştik. Sırf elinde konuyla ilgili bilgi var diye geri dönmeyecektim.

Ona geri dönmeyeceğimi söyle. Zihin bağlantısından homurdandım. **Bana bilgiyi zihin bağlantısı üzerinden söyleyebilir.**

"Neler oluyor Alex?" Jake ona bakmamı sağılayarak sordu.

Babam geri dönmemizi istiyor. Onunla zihin bağı kurdum. **İlgili bilgiye sahip olduğunu söylüyor.**

Jake'in gözleri biraz büyüdü.

Hunter insan formuna geri döndü ve ayak bileğine bağlı olan kısa eşofmanını kaptı.

" oluyor?" diye sordu şortunu giyerken. "Neden hareket etmeyi bıraktın?"

Geri dönmeyeceğiz. Mason homurdandı ve ona bakmamı sağladı.

Güzeldi. Kendini tamamen kaptırmıştı.

"Logan geri çekilmemizi istiyor," diye yanıtladı Jake Hunter'ın sorusunu. "Elinde bazı yeni bilgiler olduğunu söylüyor."

Onun nerede olduğunu bilmiyorsa ve oraya gitmemizi istemiyorsa, eve gitmiyorum. Jake, Mason ve Jack'le olan zihin bağlantısından söyledim.

Anlaştık. Mason ekledi.

"Kızın nerede olduğunu biliyor mu?" Hunter gözleri biraz açılarak sordu.

Baban onun nerede olduğunu bilmiyor. Jack bize zihin bağlantısı

kurdu. "Hayır," diye cevapladı Jake. "Ne bulduklarını bize

söylemedi." Hunter kaşlarını çattı ve yumruklarını sıktı.

Hunter öfkeyle, "O halde geri dönmüyorum," dedi. "Devam ve onu bulmaya gidiyorum."

Babama geri dönmeyeceğimizi söyle. Jack'i zihnime bağladım.

Geri döndüm ve ormanın içinde ilerlemeye devam ettim. Koşamamak beni çok sinirlendirdi. Bir sürü devrilmiş ağaç vardı.

Yollarımızı kapatıyordu ama en de bu aşırı büyümüş, sık çalılardı.

ve kökler yolumuza çıkmaya devam etti. Arada bir koşmayı bırakıp dişlerimizi ya da patilerimizi kullanarak engelleri aşmamız gerekiyordu.

Alfa, baban ısrar ediyor. Jack bana zihin bağı kurarak tekrar durmamı sağladı.

Devam etmenin tehlikeli olduğunu söylüyor.

Tekrar hırladım. Tehlikeli olduğunu biliyordum. Ormanın bu kısmı her zaman tehlikeliydi. Yine de umurumda değildi. Ne olursa olsun oraya girecektim. Onu bulmak zorundaydım.

Ona umurumda olmadığını söyle. Jack'e hırladım.

Jake, "Logan geri dönmemiz konusunda ısrar ediyor," diye içini çekince Hunter homurdandı.

"Neden?" Hunter sordu. "Geri dönmemizi istiyorsa bize neler olduğunu anlatması gerekiyor."

Arkamı döndüm ve dişlerimle kökleri çekmeye başladım. Hayal kırıklığına uğramıştım ve korkuyordum. Devam etmeliydim, geri dönmemeliydim.

Bu bilgi zihin bağlantısı aracılığıyla söylenemeyecek kadar hassas. Jack durmamı söyledi.

Mason homurdandı ve insan formuna geri döndü. Eşofmanlarını çekti ve bana baktı.

Mason öfkeyle, "Geri dönmüyoruz," dedi.

Hayır. Zihin bağlantısıyla cevap verdim.

Geri dönmeyecektim. Bir haydutun bize saldırması ihtimaline karşı kurt formumda kalmam gerekiyordu.

Amcama geri dönmeyeceğimizi söyle. Mason zihin bağlantısıyla söyledi. **Nerede olduğunu bilmedikleri sürece olmaz.**

"Belki de onu kimin kaçırdığını bulmuşlardır," dedi Jake.

Mason, Hunter'a bakarak, "Bunu zaten biliyoruz," diye mırıldandı.

Hunter homurdandı ve yumruklarını sıktı.

"Bana öyle bakma Mason," dedi Hunter öfkeyle. "Pençelerimi onun etine geçirecek ilk kişi ben olacağım. O benim eşimi aldı."

Mason iç geçirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Mason. "Özür dilerim. Sadece korkuyorum ve kızgınım." Hunter çenesini sıktı ve ona küçük bir baş selamı verdi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Ben de korkuyorum. Ben..."

Hunter konuşmaya devam etti ama Jack bana zihin bağı kurduğu için onu duymazdan geldim.

Alfa, baban Sophia'nın karanlıkla olan savaşını kaybettiğini söylüyor.
Jack söyledi ve sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Kalbim durdu. Ne oldu?

Bu onun öldüğü anlamına , değil mi? Karanlık her zaman onu öldürmeye çalışıyordu. Başarılı oldu mu?

Axel yüksek sesle mızızlanınca Jake, Mason ve Hunter bana baktı.

İnsan formuma geri döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Hissettiğim duygu bacaklarımı jöle gibi hissettirdi. Kendi ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Hayır. Ölmüş olamaz. Ölmemişti.

"Alex!" Mason kendini yanıma atarken çığlık attı.

Biraz ona yaslanmamı sağladı. Vücudumda herhangi bir yara olup olmadığına bakmak için aşağı yukarı baktı. Jake kurt formuna geçti ve koruyucu bir şekilde önümüzde durdu.

Yaralandığımı düşündüler.

Yaşıyor mu? Jack'le olan zihin bağlantısından çığlık attım.

"Ne oldu?!" Hunted diz çökerken bağırdı. Dehşete düşmüş görünüyordu.

O yaşıyor, Alfa. Jack bana zihin bağı kurdu. **Ama ailen onun karanlık tarafından tüketilmesinden sonra ne bekleyeceklerini bilmiyorlar. Hazırlıksız gitmeni istemiyorlar.**

Karanlık tarafından tüketildi.

Jack'in sözleri midemi . Hayır. Lütfen,

Tanrıça hayır.

"Alex!" Hunter çığlık atarak yüzümü tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Ne oldu lan?!"

Çenemi sıktım ve derin bir nefes almaya çalıştım.

"Karanlık onu ele geçirdi," diye mırıldandım ve Mason'ın yüksek sesle nefes almasına neden oldum.

Hunter'ın gözleri büyüdü ve ellerini yüzümden çekti. Jake geriye doğru kaykıldı ve dehşet içinde bana baktı.

"Ne?" Hunter mırıldandı, sesi kırılmıştı.

"Karanlık onu ele geçirdi," diye tekrarlardım, kalbimin milyonlarca küçük parçaya ayrıldığını hissederek.

Yaralanmış mıydı? Korkmuş muydu? Nasıl oldu da hayatta kaldı? Ona ne ? Beni hatırlayacak mıydı? Bunu kontrol edebilecek miydi? Bu ona zarar verir mi?

Çok fazla sorum vardı ve tek bir cevap bile yoktu. O kadar güçlü bir öfke dalgası hissettim ki, tek bir vuruşla etrafımdaki ormanı parçalayabilirdim.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM - Karanlıkta

Sophia'nın bakış açısı

Karşı koymaya çalıştım. Gerçekten denedim. İçimdeki her ışık parçasına tutunmaya çalıştım.

Kendime kardeşimi ve ailemi hatırlatmaya çalıştım. Dostumu düşünmeye çalıştım. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini ve kollarının beni sardığını düşünmeye çalıştım. Kokusunu ve sesini düşünmeye çalıştım.

Kurduma tutunmaya çalıştım. Stella ile bağlantıda kalmaya çalıştım. Çılgılık atmaya devam etti ve bana kaybedeceğim, uğruna savaşmam her şeyi hatırlattı. Ama karanlık acımasızdı. Bu öyle bir güçtü ki İçimin derinliklerinden geliyor, vücudumun her yerine yayılıyor.

ışığı körüklemek için elimden gelen her şeyi denedim. Karanlığı uzaklaştırmak için çok uğraştım. Onu istemedim. Ondan korkuyordum. Beni tüketmesini istemedim.

Umutsuzca kardeşime ve aileme geri dönmek istiyordum. geri dönmek istedim. Vücudunu bedenimde hissetmek istedim. Onu tekrar öpmek istedim. Onu sevdiğimi söylemek istedim. Onunla bir aile kurmak istiyordum.

Ben de savaştım. geldiğince çok savaştım. Ama

başarısız oldum.

Başarısız oldum ve karanlık kalbimi ve ruhumu yiyordu. Soğuk parmaklarının içimi sardığını hissedebiliyordum. Kalbimin yavaşladığını hissedebiliyordum. Ruhumun yok olduğunu hissedebiliyordum. Karanlığın kan dolaşımına girdiğini ve vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum. Onu ayak parmaklarımin ucunda ve başımın tepesinde hissedebiliyordum.

Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar savaştım. Ama bu yeterli değildi.

Artık karanlıktan başka bir şey yoktu.

Karanlık beni sararken, sevginin ve umudun son kırıntılarının da benden koparıldığını hissettim. İçimdeki iyi olan her şey tüketiliyor, geride sadece karanlık kalıyordu. Sanki içimde bir düğme çevrilmiş ve beni karanlık bir dünyaya sürüklemişti.

Birdenbire ailemi umursamaz oldum. Kardeşim umurumda değildi. Arkadaşım umurumda değildi.

Onları sevmedim.

Ben kimseyi sevmedim.

Stella'nın yürek parçalayan çığlığını duydum, eğer hâlâ bir ruhum olsaydı onu parçalara ayırırdım. Onun acısının içimde titrettiğini hissedebiliyordum. Çaresizliğini ve korkusunu hissedebiliyordum.

Bu karanlığı körüklemekten başka bir işe yaramadı. O zayıf olduğu için kendimi daha güçlü hissediyordum. Onun acısı beni daha güçlü yaptı. Onun acısı beni gülümsetti.

'Senin için gelecekler, Sophia,' dedi Stella yüksek sesle mızıldanarak. 'Ailen seni kurtaracak. Ben seni kurtaracağım. Söz veriyorum.'

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. Umurumda değildi. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Bir ailem yoktu.

"Senin bir ailen var! Stella bana bağırdı. "Onları seviyorsun ve onlar da seni seviyor!"

Ağlamaları daha sessizleşti. Onunla olan bağlantımı

kaybediyordum. Güzel.

'Seni kurtaracağız Sophia,' dedi bana. "Bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

Son sözleri bir fısıltı gibiydi. Bir saniye daha geçti ve artık onu duyamıyor ya da hissedemiyordum.

Sırıttım. Sonunda özgürdüm.

"Sanırım geçiş tamamlandı efendim," diye nefret ettiğim bir ses duydum.

Bana yaklaşan ayak seslerini duydum. Ellerini başımın iki yanına koydu ve bana bakmak için eğildi. Yüzünde bir sırıtma vardı.

Ben de ondan
nefret ediyordum.

Herkesten nefret
ederdim.

"Merhaba Sophia," dedi bana sırtarak. "Nasıl hissediyorsun?"

Yumruklarımı sıktım ve içimdeki büyüü serbest bırakmaya
çalıştım.

Gülümsedi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"O kadar hızlı değil, küçük kız," dedi gözleri bağlı ellerimde oyalanırken.
"Bu zincirler senin büyüü engelliyor. Sana güvenebildiğimiz zaman onları çıkaracağız."

Gözlerimi ona diktim ve dişlerimi sıktım. Bana asla güvenemeyecek. O lanet şeyleri ellerimden ve ayaklarımdan anda onu öldüreceğim.

"Bunların dayanacağından emin misin?" diye sordu yatağımın yanındaki cadıya bakarak. "Ne de olsa en güçlü varlık o."

Öyle ?

Sırıttım.

zaman beni hiçbir şey tutamazdı, değil mi? Bu yeni büyüü nasıl kullanacağımı öğrendiğimde bu lanet zincirleri koparacak ve hepsini öldürecektim.

Bu yeni büyü alışkın olduğumdan çok daha güçlüydü. Işık büyüü kullanmam gerektiğinde, onu kalbimden ve aileme duyduğum sevgiden çekerdim. Yeni büyü farklıydı. Artık bir kalbim yoktu. Kalbim yoktu.

artık aşkı hissetmiyordum. Hâlâ onu nasıl kullanacağımı ve kaynağının nerede olduğunu bulmam gerekiyordu.

"Evet, efendim," dedi cadı ve ben kıkırdamamı tutmak zorunda kaldım. "Onu tutacaktır."

"Güzel," dedi herif bana bakarken. Gülümsedi ve beni tekrar aşağı yukarı süzdü.

"Torunum çok şanslı bir adam, değil mi?" dedi sikik elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşarken.

Ben olsam önce o eli keserdim.

"Seni ondan almış olmam ne kadar da utanç verici," diye sııttı. "Sana asla sahip olamayacak olması çok utanç verici."

Eli boynumdan aşağı indi ve içimdeki büyü patladı. Onu öldürecektim!

Etrafımdaki zincirler şingırdayınca geri sııradı ve hırladı. Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ona sııttım.

"Dayanacağını söylemiştin!" diye bağırdı cadıya. "Düzelt şunu! Onun bizi öldürmesine ihtiyacımız yok!"

Hışımınla odadan çıkışını izledim. Kapıyı çarparak kapattı ve çığlık attı.

Güldüm ve tavana baktım. Boyası soyuluyordu ve nem yüzünden tüm tavan simsiyahtı. Küçük su damlacıkları vücuduma düşmeye devam ediyordu.

Cadı bana yaklaştı ve büyülü sözler mırıldanmaya başladı. Etrafımdaki zincirlerin sıkılaştığını hissettim.

Bunun beni geri tutacağına dair aptalca inançları beni gülümsetiyordu.

Hiçbir şey beni tutamazdı. Bu zincirleri kıracak ve hepsini öldüreceğim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM - Yeni Bir Umut

Hunter'ın bakış açısı

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Patilerim yere o kadar büyük bir güçle çarpıyordu ki etrafımdaki her şeyin sallandığını hissedebiliyordum. Hava direnci nedeniyle tüylerim vücuduma yapışmıştı. Kaslarım ağrıyor ve ciğerlerim yanıyordu ama koşmayı bırakmayacaktım. Koşmayı bırakamazdım.

Soluma baktım ve Axel'i gördüm. Bir şeye ya da birine saldırmak üzereymiş gibi görünüyordu. Dövüşmeye hazır görünüyordu. Artan gücü nedeniyle benden birkaç adım öndeydi. Annesinin ve kız kardeşinin büyüü onu besliyordu.

Eşime duyduğum saf ihtiyaç beni körüklüyordu. Onu tekrar kollarımda hissetmek istiyordum. Onun yumuşak dudaklarını öpmek istiyordum. Onu her türlü zarardan koruyacak şekilde kollarıma sarmak istiyordum.

Mason sağımdaydı ve benden biraz daha yavaştı. Jake arkamızdaydı. O da üçümüzden biraz daha yavaştı ama hiç sorun yaşamadan bize ayak uydurdu.

Onları zihnimde bağlayamadığım için yeni bir şey olmadığını bilmiyordum. Hepimizin yer değiştirmesinin en iyisi olacağına karar verdik. Bazılarımız sırtında bir kişi taşımak zorunda kalırsa, bu bizi önemli ölçüde yavaşlatacaktı.

Zihin bağlantısı kuramamak bana tek bir seçenek bırakmıştı. Eşimin güzel yüzünü hayal ettim. Dudaklarının benimkilere karşı ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırladım. Kokusunun beni nasıl ürperttiğini hatırladım. Sesinin beni nasıl erittiğini hatırladım.

"Onu özliyorum," diye sızlandı Holden. "Onu çok özliyorum Hunter.

*"Biliyorum," diye mırıldandım, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.
"Ben de onu özliyorum.*

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

'Onu bulacağız ve eve getireceğiz,' dedim. 'Söz veriyorum Holden. Onu geri getireceğim.

Mızmızlanarak midemi . Onun acısı benim acımdı ve keşke hepsini alabilseydim.

Ne yazık ki, yapamadım. Sadece o yapabilirdi. Sadece Sophia acımızı dindirebilirdi.

Alex'in sürüsünün sınırını geçtiğimizizin farkında bile değildim. Yaklaştığımızı ancak uzaktaki sürü evini gördüğümde fark ettim.

Hunter! Kafamın içinde babamın sesini duydum.

Biz yakınız baba. Ben cevap verdim.

Oh, Tanrıça'ya şükürler olsun! O haykırdı. İyisiniz! Son bir saattir seninle zihin bağı kurmaya çalışıyorduk! Sana bir şey oldu diye çok korktum!

Öyle mi? Fark etmemiştim bile.

Ben iyiyim baba. Mırıldandım. **Sadece kaybolmuştum diye düşündüm.**

Artık sadece birkaç dakika . Bedenimi daha hızlı gitmeye zorladım. Artık patilerimi bile hissetmiyordum.

Ambara ulaşır ulaşmaz Alex, Mason ve Jake yer değiştirdi. Ben de onları takip ettim. Biri bana bir çift eşofman verdi ve ben de onları giydim. Alex'i babasının ofisine kadar takip ettim.

"Ne bok biz?!" Alex kapıdan içeri dalarken çığlık attı.

Ailesi babasının masasında oturuyordu. Daisy annemlerin yanındaki kanepede oturuyordu. Beta Andrew gergin bir şekilde volta atıyordu.

İçeri girdiğimizde hepsi bize baktı.

"Annen bizi onun büyüünden korumanın yollarını düşünüyor," dedi babası, doğrudan girerek. "Bize zarar vermesine izin veremeyiz. Bunun için kendini asla affetmez."

O lanet ormandan ayrılmanızın tek sebebi buydu. Jake bizi şimdilik uzaklaşarak Sophia'yı koruduğumuza ikna etti. Böyle bir şeyi önerebildiği için çok kızmıştım ama birkaç dakika düşündükten sonra haklı olduğunu anladım. Sophia'yı gerçekten karanlık ele geçirirse istemeden de olsa birine zarar verebilirdi. Muhtemelen onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu ve birine zarar verdiği için kendini asla affetmeyeceğini biliyordum.

Her ne kadar orada kalıp onu bulmak istesem de, geri dönüp düşünmenin en iyisi olduğunu biliyordum. Bir plana ihtiyacımız vardı. Onu sağ salim geri getirdiğimizden emin olmalıydık.

"Karanlığın onu ele geçirdiğini nereden biliyorsun?" Alex yumruklarını sıkarak sordu.

Aileme yaklaştım ve annem beni kucakladı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Onunla bağlantı kurmamı sağlayan bir büyü yarattım," dedi Luna Emma ve aniden arkamı dönmeme neden oldu.

"Onunla konuştun mu?!" Kalbim hızla çarparken sordum.

Emma başını salladı. "Onunla konuşmadım. Sadece onu hissetmeyi başardım. İyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

"Yaralandı mı?" Boğazımdaki yumruyu yutarken sordum.

Luna Emma içini çekti ve Alex'e baktı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bana prensesimin iyi olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Luna Emma, "Emin değilim," diye mırıldanarak acının içimde patlamasına neden oldu. "Karanlıkla savaşmaya çalışıyordu. "Karanlıkla savaşmaya çalışıyordu.

ona bir şey yaptırmak. Korktuğunu hissedebiliyordum. Karanlığı hissedebiliyordum..."

Luna Emma konuşmayı kesti ve başını Alfa Logan'ın boynuna gömdü.

"Siktir!" Alex parmaklarını saçlarına dolayıp çekerken çığlık attı.

Hareket edemiyordum. Donup kalmıştım. ığlık atmak ve yumruğumu duvara istiyordum ama hareket edemiyordum.

"Andrew'un ne dediğini unutma aşkım," dedi Alfa Logan, sesi kırılarak. "nemli olan onun hayatta olması. Onu geri getireceğiz ve kurtaracağız."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. O haklıydı. Hayattaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

"Anna onun için bir oda hazırlamamızı önerdi," dedi Alfa Logan bize bakarken. "Büyüsünü engellememiz gerekecek. Karanlığı ortadan kaldırmamanın bir yolunu bulana kadar onu orada tutmak zorundayız."

Kırmızı gördüm. Holden yüksek sesle homurdandı.

"Arkadaşımı lanet bir hücreye kapatmanıza izin vermeyeceğim!" Penelerim istemsizce uzarken çığlık attım.

Delirmişler mi?! Ona böyle bir şey yapmalarına asla izin vermezdim!

Alex ve Mason da benimle aynı fikirdeydi. Hırılıyorlar ve dişlerini gösteriyorlardı.

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Daisy, sesi kırılarak. "Bize zarar vermeye çalışabilir."

Ona baktım ve gözlerimi kıstım. Başka bir yolu olmalıydı!

Tam ona bağırarak üzereydim ki Alex'in yüksek sesli soluğu beni böldü.

"Stella!" diye bağırdı ve ona bakmamı sağladı.

Stella mı?

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM - Stella

Alexander'ın Bakış Açısı

Annemle babama bakıyor, onlara bağırmmamak için kendimi zor tutuyordum.

Delirmişler mi?! Sanki kız kardeşimi kilitlemelerine izin verecekmişim gibi! Sanki ona bir mahkum gibi davranmalarına izin verecekmişim gibi!

Delirmişlerdi ve böyle bir şey olamazdı!

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi teyzem, sesi kırılarak. "Bize zarar vermeye çalışabilir."

Tam ona başka bir yol bulacağımızı söylemek üzereydim ki, Sophie'ninki kadar özlediğim bir ses duydum.

Alex mi? Stella'nın sessiz sesi beni dondurdu.

Hayal edip etmediğimden emin değildim. Sophia'yı o kadar çok özlemiştim ki hayal etsem şaşırmazdım. Ama o zaman neden Sophia'nın sesini hayal etmedim? Neden Stella'nınkini hayal ettim?

Alex mi? Beni tekrar aradı. **Beni duyabiliyor musun?**

"Hayal , Alex! Axel bana bağırdı. "Konuş onunla!"

"Stella!" diye bağırdım ve odadaki herkesin bana bakmasını sağladım.

Alex! Rahat bir nefes aldı. **Oh, Alex, seni özledim!**

Kalbim acıyla sıkıştı. Stella'ya o kadar odaklanmışım ki oturduğumu bile fark etmemiştim. Koltuğa ne zaman yürüdüm?

Ben de seni özledim, Stella. Mırıldandım. **Seni çok özledim. de özledim.** Neredesin, Stella? Fia nerede? O iyi mi?

Nerede olduğumuzu bilmiyorum, Alex. Stella söyledi. **Sophia bizi götürdüklerinde bayıldı.**

Kalbim sanki biri üzerine basmış gibi hissetti.

"Ne haltlar ?!" Mason'ın sesi başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Stella ile konuşuyorum."

Etrafımda soluk sesleri ve fısıltılar duydum, ama onları görmezden geldim. Tekrar Stella'ya odaklandım.

Sophia iyi mi? Nefesimi tutarak sordum.

Hayır, dedi Stella, kalbimin atışını durdurarak. **Karanlık onu ele geçirdi, Alex. O artık bildiğimiz Sophia değil.**

Yumruklarımı sıktım ve çenemi gerdim. Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim.

Ama yaşıyor mu? Babamın sözlerini hatırlayarak sordum.

Önemli olan tek şey onun hayatta olmasıydı. Onu bulacak ve kurtaracaktım. Karanlığı her zaman kovalayabilirdim ve bunu bir kez daha yapmanın bir yolunu bulacaktım.

O yaşıyor. Stella gözlerimi kapatmamı söyledi.

Gözyaşlarım yanaklarıma düşerken bir elin üst kolumu tuttuğunu hissettim. Gözlerimi açtım ve sağıma baktım. Hunter yüzünde paniklemiş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"O yaşıyor," diye mırıldandım ve onun yutkunmasına neden oldum.

O kimde, Stella? Ben sordum.

Alfa Nathan'ın babası. Stella zaten bildiğimiz şeyi doğruladı. **Bizim ve Hunter'ın ailesinden intikam almak için onu bir silah olarak kullanmaya çalışıyor.**

Bunu biliyoruz. Ona söyledim. **Ona ne yaptı? Ona zarar verdi mi?**

Stella birkaç dakika sessiz kaldı. Gerginliğim ve korkum arttı.

Bunu bilmek zorunda değilsin, Alex. Stella söyledi. **Bilmek istemezsin...**

Evet, biliyorum. kestim. **Ona zarar verip vermediğini bilmem gerek! Ne yaptığını bilmem gerek!**

Cadılar ona işkence etmiş. Stella, dedi ve başımı ellerimin arasına alıp inlememe neden oldu. **Zincirlerle bir masaya bağlanmıştı. Ona sürekli hepinizi öldürteceğini . Ona bu dünyada yalnız kalmasını sağlayacağını söyleyip durdu.**

Kırmızı gördüm. Parmaklarımı saçlarıma doladım ve çektim. Onun zincirlendiğini hayal ettim ve içimdeki güç patladı. Kaslarımın büyüdüğünü hissedebiliyordum. Başımın zonkladığını hissedebiliyordum.

Hunter elini kolumdan çekti ve irkilerek geri çekildi.

"Yanıyor!" Hunter haykırdı.

O haklıydı. Derim yanıyordu. Alevler içinde kalacaktım.

"Alex!" diye bağırdı annem bana yaklaşıp ellerini başımın üstüne koyarken. "Derin bir nefes al tatlım. Sakinleşmeye çalışmalısın."

Anlayamadığım kelimeler mırıldanmaya devam etti ama birkaç dakika sonra tenimdeki yanma hissinin kaybolduğunu hissettim.

Annem başımın tepesine bir öpücük kondururken, "tatlım," diye mırıldandı. "Derin bir nefes al."

Annemi dinledim. Yine de zordu. Sanki ciğerlerimde bir engel varmış ve havayı içeri alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Alex mi? Stella'nın endişeli sesi bana ulaştı.

Ben iyiyim, Stella. Mırıldanmayı başardım. Böyle bir şey asla olmayacak, tamam mı? Lütfen bunu ona söyle.

Yapamam. Stella . Beni tamamen engelledi. Ona ulaşamıyorum.

Ne? Sözlerini anlamaya çalışarak sordum. Sen onun kurdusun. Bunu nasıl yapabildi?

Bilmiyorum, Alex. O söyledi. Seninle konuşmayı nasıl başardığımdan bile emin değilim. Yanımda bıraktığı ışık büyüünü kullandım.

Aklıma bir fikir geldi.

Sophia'nın etrafında neler olduğunu duyabiliyor musun? Başımı aniden kaldırarak sordum. Onunla konuşamadığını biliyorum ama etrafında neler olup bittiğini duyabiliyor ya da görebiliyor musun?

Bilmiyorum. Stella mırıldandı. Deneyebilirim.

Dene Stella, lütfen. Dedim ya. Ne planladıklarını bilmemiz gerek. Onu bulup eve getirmeliyiz ki ona yardım edebilelim.

Stella birkaç dakika sessiz kaldı.

Dikkatli olmalısın, Alex. Stella sessizce söyledi. O artık senin tanıdığın Sophia değil.

Yumruklarımı sıktım ve gözlerimi kapattım. O her zaman benim ikizim olacaktı ve ben onu her zaman sevecektim. Ne olursa olsun.

Alex mi? Stella beni çağırdı ve gözlerimi açmamı sağladı. Lütfen söyler misin?

Hunter onu ve Holden'ı çok özlediğimi mi söyledi? Onunla zihin bağı kurmayı denedim ama henüz birbirimizi işaretlemediğimiz için aramızdaki bağ yeterince güçlü değil.

Ona baktım.

Ona söyleyeceğim. Onu zihnime bağladım.

Tamam. Stella söyledi. **Sophia'ya odaklanmaya çalışacağım. Başarılı olursam sana haber veririm.**

Seni seviyorum, Stella. Ona usulca söyledim.

Ben de seni seviyorum, Alex. dedi Stella, kalbim küt atarak. **İkimiz de seni çok seviyoruz.**

Stella zihin bağlantımızı sonlandırdı ve aniden çok üşüdüğümü hissettim.

Derin bir nefes aldım ve aileme baktım. Gözlerinde endişeyle bana bakıyorlardı.

"Stella ile gerçekten konuştun mu?" diye sordu annem, sesi kırılarak.

"Konuştum," diye sessizce mırıldandım.

"Ne dedi?" Hunter sordu. "Sophia iyi mi?"

Ona baktım ve yutkundum. O iyi değildi. İşkence görmüş ve zincirlenmişti. Karanlık tarafından yutulmuştu ve artık bildiğimiz Sophia değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Giriş Yolumuz

Hunter'ın bakış açısı

Alex dövülmüş ve işkence görmüş gibi görünüyordu. Acının vücuduna yayıldığını görebiliyordum. Yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyordum. Öfkesini havada hissedebiliyordum.

Stella ona ne söyledi?

"Seni özlediğini söylememi istedi," dedi Alex ve kalbimin çarpmasına neden oldu. "Seninle de zihin bağı kurmaya çalıştı ama aranızdaki bağ, işaretlenmiş olsaydın kuracağın kadar güçlü değil."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Onun benim tarafımdan işaretlenmiş olmasını diledim. Stella ile konuşabilmeyi diledim. Stella'ya ikisini de ne kadar özlediğimi ve sevdiğimi söyleyebilmeyi diledim.

"Ben de onu özliyorum," diye mırıldandım sessizce.

"Başka ne söyledi?" Alfa Logan sordu. "Nerede olduklarını biliyor mu?"

Alex babasına baktı ve başını salladı.

"Hayır," dedi Alex. "Stella Sophia'nın onu götürdüklerinde bilincinin yerinde olmadığını söyledi."

Midem bulandı. Alex'ten uzaklaştım ve odanın içinde volta atmaya başladım.

"Sophia onu engelledi," diye devam etti Alex, ona bakmamı sağlayarak. "Stella artık onunla konuşamıyor."

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Siktir," diye mırıldandım.

"Seninle konuşmayı nasıl başardı?" Beta Andrew sordu.

"Emin değil," dedi Alex. "Bana ulaşmak için Sophia'nın ışık büyüünü kullandığını söyledi."

Volta atmayı bıraktım ve Alex'e baktım. Aklıma bir fikir geldi.

"Sophia ile artık konuşmadığını mı söyledin?" Alex'in bana bakıp başını sallamasını sağlayarak sordum.

"Olup bitenleri hâlâ görebiliyor ya da duyabiliyor mu?" Kalbim hızla çarparken sordum.

Stella bunu yapabilseydi, içeri girmenin bir yolunu bulmuş olurduk. Etrafında neler olup bittiğini bilirdik. Planlarını bilirdik.

"Benim de aklıma aynı fikir geldi," dedi Alex. "Stella'ya denemesini söyledim bile. Dener denemez bana haber verecek."

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

İçimi kaplayan kıskançlık dalgasını görmezden geldim. Alex onunla konuşabiliyorken ben konuşamadığım için kıskanıyordum.

"İçeri girmenin bir yolunu bulduk," dedim ve Alex'in

başını sallamasını sağladım. "İçeri giriş yolumuz

var," diye tekrarladı Alex.

Kalbim hızla çarpıyordu. Stella'nın bunu yapabileceğini umuyordum. Meleğimi oradan çıkarmak için kullanabileceğimiz bir şey verebileceğini umuyordum.

"Stella başka bir şey söyledi mi?" Luna Emma sordu. "Sophia yaralandı mı?"

Alex annesine baktı. Çenesinin seğirdiğini gördüm ve dünyam dönmeyi bıraktı.

Yaralıydı, değil mi?

Alex sessizce, "O iyi olacak anne," diye mırıldandı. "Onu oradan çıkaracağız."

Oda birkaç saniye sessiz kaldı.

Hızla atan kalbimi çalışıyordum. Kalbimin göğsümden hayal ettim. Meleğim yaralandı, değil mi? Piçler ona zarar vermişti, değil mi?

Onlar mı? Ona ne yaptılar? Meleğime ne yaptılar? "Ona ne yaptılar,

Alex?" Mason sessizliği bozdu.

"Mason...," diye konuştu Alex ama Mason onun sözünü kesti.

"Ne yaptılar Alex?" Mason sesi titreyerek sordu. Alex derin bir nefes aldı ve saçlarını avuçladı.

"Belki de daha iyi olur..." diye sessizce konuştu Daisy ama ben sözünü kestim.

"Bilmem gerek," dedim sessizce. "Ne yaptılar Alex?"

Alex bana baktı ve yutkundu. Bu konuda konuşmakta zorlandığını söyleyebilirdim. Yine de bana anlatmasına ihtiyacım vardı. Ne yaptıklarını bilmem gerekiyordu ki onları ele geçirdiğimde ben de aynısını yapabileyim. Tıpkı onun canını yaktıkları gibi ben de onların canını yakacaktım.

Alex annesine bakarken, "Stella bana fazla bir şey anlatmak istemedi," dedi. "Cadıların ona işkence ettiğini söyledi ama nasıl olduğunu anlatmadı."

Luna Emma sessizce hıçkırdı ve başını Alfa Logan'ın göğsüne gömdü. Yine de Alex'in işinin bitmediğini söyleyebilirdim.

"Stella Sophia'nın zincirlenmiş olduğunu söyledi..." Alex'in sesi

kesildi. Başını eğdi ve derin bir nefes aldı.

Donmuştum. Zincirlenmiş mi? Meleğimi mi zincirlediler?

Alex, "Sophia bir masaya zincirlenmiş," diye sözlerini bitirirken tekrar anne babasına baktı. "Alpha Nathan'ın babası ona hepimizi öldürteceğini söylemiş. Ona bu dünyada yalnız kalacağını söylemiş."

Oda birkaç dakika sessiz kaldı ama sonra herkes aynı anda çılgılık atmaya başladı.

Babam en gürültülüydü.

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı babam. "O 18 yıl önce öldürmeliydim. Onu bulacağım ve öldüreceğim!"

Annem babama sıkıca sarıldı.

"Onu oradan çıkarmalıyız Logan," diye duydum Luna Emma'nın kırık sesini. "Onu eve geri götürmeliyiz."

"Yapacağız aşkım," dedi Alfa Logan. "Yapacağımıza söz veriyorum." Sesi acı ve öfkenin bir karışımıydı.

Hala hareket edemiyordum. Onu lanet bir masaya bağlı olarak hayal ettim. Küçük vücudunun etrafındaki zincirleri hayal ettim. yerindeki morlukları ve kesikleri hayal ettim. Her şeyi hayal ettim ve bir patlamanın eşiğindeydim.

Öfkenin damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Acının göğsümden vücudumun geri kalanına yayıldığını hissedebiliyordum. Korkunun içimde bir korku yarattığını hissedebiliyordum. midemde sonsuz bir çukur.

Alex bana baktı ve yüzünün her yerinde acının yazılı olduğunu gördüm.

"Stella'nın etmesi gerekiyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından mırıldanmayı başardım. "Bize biraz bilgi vermesi gerekiyor."

Dişlerimi ne kadar sıktığımı fark etmemiştim bile. Bütün çenem ağrıyordu.

Alex yutkundu ve başını salladı.

"Eğer yakında bana ulaşmazsa kendimi kaybedeceğim," diye ekledim ve Alex'in

Tekrar başını salla.

Konuşamadığını söyleyebilirim. Ağlamak üzereymiş gibi .

"Odayı hazırlamaya başlamalıyız," dedi Alfa Logan ve hem Alex'in hem de benim yüzlerimizde öfkeyle ona bakmamızı sağladı.

"Onu kilitlemenize izin vermeyeceğim!" Alex konuşmayı başardı.

"Ben de öyle," diye ekledim ve Alfa Logan'ın bana bakmasını sağladım.

"Eşimi hapsedmiyorsun."

"Tanrıça, Hunter, bu hapis cezası değil," dedi babam. "Bu hem onun hem de bizim için bir güvenlik önlemi."

Ona baktım ve çenemi sıktım. Ben öyle görmedim. Onu hapsedmişler gibi gördüm ve bundan nefret ettim. Holden da nefret etti. Bunun olmasına izin veremezdik.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Axel

Stella'nın bakış açısı

Sophia mı? Beni engellediğini ve duyamadığını bildiğim halde onunla zihin bağlantısı kurmaya çalıştım.

Tamamen karanlıktaydım ama rahatsız edici değildi. Sophia'nın ışık büyüsünü etrafımda hissedebiliyordum. Beni sıcak tutuyordu ve yalnız değildim. Işık büyüsü, ailesine ve eşine duyduğu sevgiyle besleniyordu. Sanki etrafımdalarmış gibi hissediyordum. Axel hemen yanımdaymış gibi hissediyordum. Kürkünü karşı hissedebiliyordum. Onu hiç görme şansım rağmen Holden'ı bile hissedebiliyordum. Onu yanımda hissedebiliyordum. Sevgilerini her yanımda hissedebiliyordum ve orada kapana kısılmış olmama rağmen korkmuyordum. Ailem ve dostum etrafımda olduğu sürece korkacak hiçbir şeyim yoktu.

Sophia'yı özledim ama. Onu çok özledim. O benim en iyi arkadaşım ve diğer yarım. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Ona yardım etmek için elimden geleni yapmalıydım. Onsuz tam olamazdım.

Soph mu? Onu tekrar aradım, ona ulaşmak için çok uğraştım.

Ördüğü duvar çok güçlüydü ve yaptığım hiçbir şey onu yıkamadı. Sanki aramızda hiç bağ yokmuş gibiydi.

Aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi.

Bağlantımızı tamamen kesmesi mümkün müydü? Büyüsü bağlantımızı sonsuza dek koparacak kadar güçlü müydü?

Acı uzuvlarıma yayıldı ve sızlanmama neden oldu. Yere uzandım ve küçük bir topa dönüştüm.

Bu mümkün değildi. O kadar güçlü bir büyü . Sadece Tanrıça bir kurt ile insanı arasındaki bağı koparabilirdi.

Yine de beni rahatlatmadı. Hâlâ acı çekiyordum. Biriyle konuşmak istiyordum. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Dostumla konuşmak istiyordum ama onunla bir bağlantı kuramayacağımı biliyordum. Bağımız tamamlanmamıştı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona ulaşamıyordum.

Kardeşimle konuşabilirdim. Alex'le değil . Onu daha fazla endişelendirmek istemedim. Sophia'nın başına gelenleri öğrendiğinde ne kadar üzüldüğünü anlayabiliyordum. Onun acısını arttırmak istemedim.

Gözlerimi kapattım ve Sophia'nın ışık büyüüne odaklandım. İhtiyacım olanı bulana kadar onu araştırdım.

Axel mi? Sophia'nın ona olan sevgisine odaklanırken kardeşime seslendim.

Stella mı? Hemen cevap verdi. Sesi

titriyordu.

Seni özledim. Ona söyledim.

Ben de seni özledim. Mızımızlandı. **Seni çok özledim. Neredesin?**

Bilmiyorum, Axel. Dedim ki. **Karanlıktayım ama etrafım Sophia'nın ışık büyüü bu yüzden korkutucu değil. Etrafım onunla çevrili. Seni ve ailemizin geri kalanını etrafımda hissedebiliyorum. Korkmuyorum.**

Öyleyim. Axel mırıldandı. **Çok korkuyorum, Stella.**

Derin bir nefes aldım ve başımı patilerime yasladım.

Her şey yoluna girecek Axel. Yumuşakça söyledim. **Bizi bir araya getirmenin bir yolunu bulacağım.**

güvenli bir şekilde eve.

Sophia'ya ulaşabilir misin? Axel sesi titreyerek sordu.

Hayır. Mırıldandım. **Çok uğraştım. neler olup bittiğini duymak için sihrini kullanmaya çalışacağım. Bunu hâlâ denemedim. Yapmadan önce seninle konuşmam gerekiyordu.**

Ah, Stella. Axel sessizce söyledi. **Keşke orada seninle olabilseydim. Keşke yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim.**

Yardım ediyorsun, Axel. Ben de dedim ki. **Sadece yanımda olarak bile yardım ediyorsun. Öyle hissettirmiyor.** Axel mırıldandı.

Sessizce sızlandım. Keşke orada onunla birlikte olabilseydim.

Alex nasıl? Konuyu değiştirerek sordum.

Kızgın. Axel sessizce söyledi. **Acı içinde. Korkmuş. Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama ben de onun kadar korkuyorum. Ailemiz onun için bir oda inşa etmemizi öneriyor. Karanlıkla ilgili ne yapacağımızı bulana kadar onu tutabileceğimiz bir yer. Büyüsünü engelleyecek bir şey.**

Axel derin bir nefes aldı ve sızlandı.

Alex buna karşı. Axel devam etti. **Ben buna karşıyım. Onu hapse atmalarına asla izin vermeyeceğiz.**

Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

Sanırım bu gerekli olacak Axel. Sessizce mırıldandım.

Birkaç dakika sessiz kaldı. Öfkesinin arttığını hissedebiliyordum.

Ne? Sonunda konuştu. **Neden?**

O hepimizin bildiği ve sevdiği Sophia değil Axel. Ben de öyle dedim. O artık bizim Sophia'mız değil. Beni engellemeden önce karanlığın sadece küçük bir kısmını hissedebiliyordum ama bu beni dehşete düşürüyordu. O aynı değil Axel.

Yine sızlandı.

Acıtacağını biliyorum ama gerekli olacak. Devam ettim. Eğer onun büyüsünü engelleyecek bir şey yap, bunu hemen yapmalılar.

Bunu yapmalarına izin veremem, Stella. dedi Axel, sesi acıyla doluydu. Onu kilitlemelerine izin veremem.

Sessizce sızlandım.

Sadece kısa bir süre için Axel. Sessizce söyledim. Onu kurtaracağız. Karanlığı ortadan kaldıracacağız.

Axel yüksek sesle sızlandı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

neler olup bittiğini dinlemeye çalışacağım. Dedim ki. Git Alex'le konuş. Ona söylediklerimi anlat. En kısa zamanda onun için bir oda inşa etmeliler.

Stella... Axel konuştu, ama ben sözünü kestim.

Güven bana Axel, lütfen. Dedim ya. Zor olacağını biliyorum ama bu gerekli. Onu kendinden korumalıyız.

Axel bir an sessiz kaldı.

Tamam, Stella. Sessizce söyledi. Ne duyduğunu bize bildir, tamam mı? Tabii ki. Dedim. Elimden geldiğince çabuk ulaşacağım.

Seni seviyorum, Stella. Axel usulca söyledi. **Seni bekliyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, böylece birlikte koşabiliriz.**

Sıcaklık vücuduma yayıldı. Axel ve ben birlikte koşmaya bayılırdık ve ben bunu çok özlemiştim.

Yakında gideceğiz, Axel. Yumuşakça söyledim. **Ben de seni seviyorum. Git Alex'le konuş.**

Zihin bağlantımızı kestim ve Sophia'ya odaklanmaya çalıştım.

Ona nasıl ulaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafında neler olup bittiğini görmek için büyüyü nasıl kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Onun ışık büyüsünün içindeki en güçlü duyguya odaklandım. Eşimize duyduğumuz sevginin içime yayılmasına izin verdim ve Sophia'nın etrafında neler olup bittiğini duymaya odaklandım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM - Nefret

Sophia'nın bakış açısı

nefret ettim. Hepsinden büyük bir tutkuyla nefret ediyordum. Aptal yüzlerinin bana tepeden baktığını görmekten nefret ediyordum. Aynı büyülü sözleri tekrarlayan seslerini duymaktan nefret ediyordum.

Ne yaparlarsa yapsınlar, hiçbir şey beni . Hepsini

öldürecektim.

Herkesten nefret ediyordum, sadece onlardan değil.

Ailemden nefret ediyordum. Beni önemsiyormuş gibi davranmalarından nefret ediyordum. Hiçbiri umursamıyordu.

Babamın bana her zaman prensesim demesinden nefret ederdim. Bu lakattan nefret ediyordum ve ona artık onun prensesi olmadığını göstermek için sabırsızlanıyordum. Hiçbir zaman olmadım.

Teyzem ve amcamdan nefret ederdim. Amcam hepimizi önemsiyormuş gibi davranırdı. Yengem her zaman çok iyi ve nazikti. Sahteydi. Nezaketleri ve ilgileri sahteydi.

Mason ve Mike'ın bana kız kardeşleriymişim gibi davranmalarından nefret ediyordum. Değildim ve asla onların kız kardeşi olmak istemezdim. İkisi de sinir bozucuydu ve beni seviyormuş gibi davranıyorlardı. Ama sevmiyorlardı. Sadece kendilerini önemsiyorlardı.

Alexander'dan nefret ederdim. O hep oradaydı ve ben ondan kaçamıyordum. Aramızdaki bağdan hep özel bir şeymiş gibi bahsederdi. Ama değildi. Sadece aynı zamanda aynı kadından doğmuştuk. Aramızda hiçbir bağ yoktu ve söylediği yalanlar umurumda bile değildi.

Eşimden nefret ediyordum. Beni istemesinin tek sebebi büyümdü. Gücümü istiyordu. Eğer buna sahip olmasaydım, benimle tanıştığı gün beni reddederdi. Açgözlüydü ve benim olanı almasına izin veremezdim.

Ama en çok nefret ettiğim kişi annemdi.

Karanlığı alıp nefret ettim. Gücü benden almasından nefret ettim. Ben içimdeki karanlığı seviyordum ve o beni bundan mahrum bıraktı. Beni kendi gücümünden mahrum etti.

Öfkenin damarlarımda aktığını hissettim. Vücudumun içini yaktığını hissettim.

Zincirler takırdayarak odadaki cadının irkilmesine neden oldu.

"Hepinizi öldüreceğim," dedim ona. "Artık gücü nasıl kullanacağımı anlıyorum. Bu zincirlerden kurtulacağım ve sizi öldüreceğim."

Ondan yayılan korkuyu hissedebiliyordum ve bu beni sırtıtmaya itti. Sadece benim gücümü beslediğinin farkında bile değildi.

Onun korkusundan faydalandım ve bacaklarımdaki zincirlerden birini

kırdım. "Efendim!" diye bağırdı yattığım masaya yaklaşırken.

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Artık gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Korkmalısın," dedim ona gülümserken. "Ben daha önce karşılaştığın hiçbir şey değilim Seni öldüreceğim ve sana acı çektireceğim."

Kiminle hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbirinin yoktu. Hiçbiri ne yapabileceğimi bilmiyordu. Hiçbiri onlara ne yapacağımı bilmiyordu.

Küçük sevimli hücremdeki kapı açıldı ve o içeri girdi.

"Bir tane daha kırdı," dedi cadı, sesi titreyerek.

İçini çekti ve bana yaklaştı. Ellerini başımın iki yanına koydu ve bana baktı. Ben de gülümsedim.

"Bu zincirlerden kurtulamayacaksın Sophia," dedi. "Denemeyi bırakabilirsin."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım.

"Böyle düşünmene sevindim," dedim ona. "Acıması küçük hayatının sonunun geldiğini bile göremeyeceksin."

Çenesini sıktı ve gözlerini bana dikti.

"Amacımız aynı Sophia," dedi. "Aileni öldürmek istiyorsun, değil mi? Ben de onların gitmesini istiyorum. Oğlumun ve ailesinin gitmesini istiyorum. Seni buraya birlikte çalışabilmemiz için getirdim. Aileni serbest bırakmana yardım ettim.

Böylece birlikte çalışabiliriz. Ben senin düşmanın

değilim." Güldüm ve dişlerini gıcırdatmasına neden oldum.

"Onlardan nefret ettiğim kadar senden de nefret ediyorum," dedim. "Bu zincirlerden seni öldüreceğim."

İçini çekti ve zincirlerin beni tutmasını sağlamak için büyü sözlere mırıldanan cadıya baktı. Yine de faydasızdı. Sahip olduğum güce nasıl odaklanacağımı bulmam sadece bir zaman meselesiydi. Bunu öğrenmeye başlamıştım ve yakında özgür olacaktım.

"Her karanlık yaratığın bir zayıflığı vardır," dedi. "Onunkini bulmamız gerek. Zayıf noktasını bulursak dediğimi yapacaktır."

Bana baktı ve gülümsedi. "Değil mi Sophia? Eğer küçük siyah kalbinin gerçekten önemsendiği şeyi bulursam, dediğimi yapacaksın, değil mi?"

Yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı. Aptalın , değil mi?

"Neden bu kadar tehlikeli olduğumu bilmek ister misin?" diye sordum.
"İçimdeki karanlıkla neden hiç oynamaman gerektiğini biliyor musun?"

Sessiz kaldı.

"Benim bir zayıflığım yok," dedim ve yutkunmasına neden oldum. "Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevmiyorum. Hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil. Benim küçük siyah bile yok. Ben bu gezegendeki en tehlikeli yaratığım ve sen beni almaya karar vererek büyük bir hata yaptın."

Bir şeyi kanıtlamak için iki zincir daha kırdım.

İrkildi ve birkaç adım geri gitti. Cadıya ve gözlerindeki gerginlik beni güldürdü.

Bana baktı ve çenesinin seğirdiğini gördüm.

"Herkesin bir zayıflığı vardır, Sophia," dedi sessizce. "Seninkini bulacağım ve sana dediğimi yaptıracağım.

Ona gülümsedim.

"Seni uyarmadığımı söyleme," dedim başımı sallayarak ve ona sırtarak.

Gözlerinde öfke parladı ve pis eliyle yüzümü kavradı. Çok yaklaştı. O kadar yaklaştı ki gözbebeğindeki küçük bir çili görebildim.

"Benimle oynama Sophia," diye hırladı. "Benim merhametime kaldın ve pençemi boynuna bir kez geçirirsem seni öldürebilirim. Yapman gereken bir seçim var, küçük kurt. Ya hepsini öldürmeme yardım edersin ya da seni öldürürüm."

Gülümsemek istedim ama yanaklarımı sıkıca tutuyordu.

"Benim yaratacağım bir ateşte yanacaksınız," başardım. "Hepiniz

benim yaratacağım ateşte yanacaksın. Hiçbir şey seni kurtaramaz. Hiçbir şey sizi kurtaramayacak. Hepinizi öldüreceğim."

Beni bıraktı ve geri çekildi.

"Daha fazla zincir getirin," dedi cadıya. "Nefes alabilmesini istemiyorum."

Tavana baktım ve gülümsedim.

Bu ona yardım etmez. Ona hiçbir şey yardım etmez.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM - O Yaptı

Alexander'ın Bakış Açısı

Axel'e çok kızmıştım.

"Bunu önerdiğine hâlâ inanamıyorum," dedim öfkeyle. 'Kız kardeşimi kilit altında tutmayacağım!'

"Sana buna benim de karşı olduğumu söylemiştim," diye içini Axel. "Bu beni öldürecek, ama Stella bunun gerekli olduğunu söyledi."

Tamamen karşı çıktım. Başka bir yol bulacaktık. Ben başka bir yol bulurdum.

"Rahat olduğundan emin olmalıyız," diyen Daisy'nin sesi başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Onu öylece bir hücreye kapatamayız."

"Tabii ki hayır," diye homurdandı babam. "O benim kızım. Onu bir hücreye kapatmayacağım."

Yumruklarımı sıktım. "Onu hiç kilitlememeye ne dersiniz? Başka bir çözüm bulmaya ne dersiniz?"

"Bu sadece bir önlem dostum," dedi babam. "Mecbur kalmadıkça onu o odaya koymayacağız. Başka birini bulursak onu oraya koymayacağız. çözüm."

Başka bir çözüm bulmaktan vazgeçtiklerinden korkuyordum. Onu oraya koyacaklarından korkuyordum.

Hunter, "Bütün bunlar senin suçun," diye mırıldanarak başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

Öfkeli bakışlarını takip ettim ve anneme baktığını fark ettim. İçimi bir öfke dalgası kapladı.

"Eğer onu karanlığı uzaklaştırmaya zorlamasaydın, bununla nasıl başa çıkacağını öğrenirdi!" Hunter bağırdı ve parmağıyla annemi işaret etti. "Eğer onu karanlığı uzaklaştırmaya zorlamasaydın, şu anda yaralanmış ve kaçırılmış olmazdı!"

Kırmızı gördüm!

Hırladım ve Hunter'a doğru atıldım. Onu boynundan yakaladım ve vücudunu duvara yapıştırdım. Benimle dövüşmeye çalıştı ama ben daha büyük ve güçlüydüm.

"Annemle bir daha asla böyle konuşma!" Ona bağırdım.

Ellerin beni Hunter'dan uzaklaştırmaya çalıştığını hissettim ama . O pisliği öldürecektim. Kimse annemle böyle konuşamazdı. Hiç kimse!

"Alex, tatlım, sorun yok," diye annemin sesini duydum.

döndüm ve onun tam arkamda durduğunu fark ettim. Bana küçük bir gülümseme verdi ve ben de Hunter'ın boynundaki tutuşumu gevşettim.

"Annemden özür dile, hemen şimdi," diye homurdandım ona bakarken.

Yüzünde kızgın bir ifade vardı.

"Haklı Alex," dedi annem ve dönüp ona bakmamı sağladı.

Gözlerim büyüdü. Boynundaki tutuşum sıkılaştı. Babam, amcam ve Mason homurdandı.

"O şerefsizin onu kaırması senin suçun değil!" dedi amcam öfkeyle.

"Emma..." diye konuştu babam ama annem onun sözünü kesti.

Annem Hunter'a bakarken, "Karanlığını geri itmek yerine başa çıkmanın bir yolunu bulsaydık, ne bekleyeceğini bilirdi," dedi.

"Karanlık bu kadar zarar veremezdi." Çenemi

sıktım.

"O lanet karanlık onu öldürüyordu," dedim sesim . "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Elimizden gelenin en iyisini yaptık."

Hunter'a baktım ve gözlerimi ona diktim.

"Annemle konuşmaya hakkın yok," dedim sessizce. "Her seferinde ne kadar korktuğumuz hakkında hiçbir fikrin yok.

Karanlık dışarı çıkmaya çalıştı. Onun yavaş yavaş canını almasını izlerken nasıl dehşete bilemezsiniz. Neler yaşadığımızı ve annemin bir çözüm bulmak için ne kadar çok mücadele ettiğini bilmiyorsun."

Hunter yutkunmaya çalıştı. Anneme baktı ve gözlerinde pişmanlık gördüm.

"Belki de yapabileceğimiz başka bir şey vardı," diye ekledim ve bana dönüp bakmasını sağladım. "Belki başka bir çözüm vardı. Ama sen annemi suçlamaya cesaret edemiyorum. Tek yaptığı bizi sevmekti. Bizi korumak için her şeyi yaptı ve onunla bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

Ben konuşmamı bitirdikten sonra oda sessizliğe büründü.

Seninle çok gurur duyuyorum. Babam benimle zihin bağı kurdu.

Elimi Hunter'ın boynundan . Gözlerini kapadı ve yutkundu.

"Çok üzgünüm," diye konuştu sessizce. "Alex haklı. Çok korkmuş ve kızgınım ve bunun acısını senden çıkardım Luna. Lütfen özrümü kabul et."

"Sorun yok Hunter," dedi annem, başını kaldırıp ona bakmasını sağlayarak.

Arkamı döndüm ve babama baktım. Yüzünde kızgın bir ifade vardı ama gözleri benimkilerle buluştuğunda benimle ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyordum.

"Parmakla göstermeyi bırakıp ona nasıl bir oda ayarlayacağımızı bulmaya ne dersiniz?" Hunter'ın annesi oğluna onaylamaz bir ifadeyle bakarak şöyle dedi.

Hunter içini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Korkmanı anlıyorum ama annemle ilk ve son kez konuşuyorsun," dedim ve bana bakmasını sağladım. "Bir dahaki sefere daha sert sıkacağım."

Hunter, "Bir dahaki sefer olmayacak," dedi.

Tam onu biraz daha tehdit etmek üzereydim ki Stella'nın sesi beni böldü.

Alex mi? Beni aradı ve sesindeki üzüntüyü duyabiliyordum.

Stella mı? Onu hemen zihnimde canlandırdım. **Her şey yolunda mı?**

Hunter yüzümdeki değişikliği fark etti. Kolumu tuttu ve . "Stella mı?" diye sordu ve herkesin bana bakmasını sağladı.

Başımı salladım ve ona odaklandım.

olup bitenleri dinlemenin bir yolunu buldum. Stella kalbimi hızlandırarak söyledi.

Önemli bir şey duydun mu? Ben sordum.

Her geçen dakika daha da güçleniyor. Stella endişeyle söyledi. **Alfa Nathan'ın babasının onunla ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Onun bu kadar güçlü olduğunu hesaba katmamıştı. Onu zincire bağlı tutuyor ve cadılar onun büyüünü için zincirlere büyü yapmaya devam ediyor, ama o zincirleri teker teker kırıyor.**

Onunla gurur duyuyordum. O lanet zincirleri kırıp kaçmasını istiyordum.

Alfa Nathan'ın babası ona onun zayıf noktasını bulacağını ve intikamını almasına yardım etmesini sağlayacağını söyledi. Stella devam etti. **Ona bir zayıflığı olmadığını .**

Peki ya Hunter? Kaşlarımı çatarak sordum. **Bir kurdun eşi en büyük zayıflığıdır.**

Stella birkaç saniye sessiz kaldı.

Artık onu umursamıyor. dedi Stella ve içinden sessiz bir sızlanma yükseldi.
Artık kimseyi umursamıyor, Alex.

Kalbim durdu.

Umarım o oda üzerinde çalışıyorsundur, Alex. Stella sessizce söyledi.
Eninde sonunda zincirleri kıracak ve hepsini öldürecek. Başka birine daha zarar vermeden önce onu durdurmamız gerekecek.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM - Umursamıyor mu?

Hunter'ın bakış açısı

Luna Emma ile o şekilde konuşmak için hiçbir mazeretim yoktu.

Çok kızgındım ve çok korkmuştum. Bu doğru değildi. Korkmuyordum. Dehşete kapılmıştım. Midemde bir delik vardı ve sanki beni tamamen yutacakmış gibi hissediyordum. Onun acı çektiğini hayal edip duruyordum. Yaşadığı işkenceyi hayal edip durdum. Vücudunun etrafındaki zincirleri hayal edip durdum.

Vücudunu sarması gereken tek şey kollarım olmalıydı! Katlanması gereken tek işkence dudaklarımın vücudunda sadece benim söndürebileceğim bir yangın başlatmasıydı.

Asla incinmemeliydi. Asla karanlığa itilmemeliydi. Tam burada, olmalıydı. Şimdiye kadar işaretlenmiş ve çiftleşmiş . Şimdiye kadar onun içinde benim yavrum olmalıydı. Şimdiye kadar hayatımıza birlikte başlamalıydık.

Hiçbir şey doğru değildi ve çok öfkeliydim.

Sürüme geri dönüp eşimi kollarımda tutmuyordum. Onun yanında . Onu gördüğüm andan itibaren istediğim gibi her sabah kendimi onun içine gömmüyordum. Beni sırttırana kadar kokusunu içime çekmiyordum. Yumuşak dudaklarını öpmüyor ve dilimle teninin tadına bakmıyordum.

Hiçbir şey doğru değildi ve suçlayacak birine ihtiyacım vardı.

Alex'in Stella ile konuşmasını bitirmesini beklerken sessizce, "Özür dilerim Luna," diye mırıldandım.

Luna Emma bana ve ona ulaşmayan küçük bir gülümseme verdi

Gözler.

" yok," dedi. "Söylediğin hiçbir şey yanlış değildi. Bu benim hatam. Onun karanlığıyla başa çıkmak için başka bir yol bulmalıydım. Yapmalıydım..."

"Alex'in ne dediğini duymadın mı?" Alfa Logan onun sözünü kesti. "Sen Elinden gelen her şeyi yaptın. Hepimiz yaptık. Bu senin hatan değil, Emma. Suçlanması gereken tek kişi Richard."

Büyükbabamın adını duyduğumda gözlerim kıpkırmızı oldu. Onunla yüz yüze gelmek için sabırsızlanıyordum. Pençelerimi onun zavallı boynuna geçirecek ve kanamasını izleyecektim. Zavallı hayatının son parçaları bedenini terk ederken gözlerinin içine bakmayı dört gözle bekliyordum.

"Alfa Logan haklı," dedim ve Luna Emma'nın bana bakmasını sağladım. "Bu senin hatan değil ve bunu söylememeliydim. Suçlanması gereken tek kişi Richard."

Luna Emma derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Başka bir şey söylemek istediği belliydi ama Alex irkildi ve hepimiz ona odaklandık.

"Ne dedi?" Mason hemen sordu.

Alex ona baktı ve yutkundu. Yüzünde gördüğüm korku ve acı neredeyse çılgılık atmama neden olacaktı.
Meleşime ne oldu?!

"Alex?" Beta Andrew mırıldandı.

Alex derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Homurdandı ve sessizce küfretti.

"O iyi mi?" Yanına diz çöktüğümde sordum. "Ona bir şey mi oldu?"

Alex, "O odayı hazırlamamız gerek," diye mırıldanarak donup kalmama neden oldu.

Ciddi miydi?! O ve ben onu asla hapse atmayacağımız konusunda anlaşmıştık! Bunu neden söylüyordu ki?!

"Ne oluyor Alex?" Mason homurdandı. "Onu kilitlemeyeceğiz! Başka bir yol bulacağız! Bulacağız..."

"Başka yolu yok!" Alex bağırdı ve aniden başını kaldırdı.

Yüzünde gözyaşları gördüm ve midemdeki delik iki çıktı. Bununla ne demek istiyordu? Her zaman başka bir yol vardı! Başka bir yolu olmalıydı! Ona bunu yapmalarına izin veremezdim!

Alex yumruklarını sıkarken, "Onu kaçırın herif onunla ne yapacağını bilmiyor," diye devam etti. "Onun bu kadar güçlü olacağını hiç hesaba katmamıştı. Onu, sihrini engellemesi gereken sihirli zincirlerle zincirliyor. Ama kız o kadar güçlü ki onları kırmaya devam ediyor. Stella, Sophia'nın özgürlüğüne kavuşmasının meselesi olduğunu söyledi."

Kalbim hızla çarptı. Bu harika bir haberdir! Özgür olacaktı! Meleğim özgür olacaktı ve onu eve getirip ona yardım edebilecektik!

"Bu harika!" Mason haykırdı. "Kaçabilir ve eve geri dönebilir."

Alex ona baktı ve başını salladı.

"Stella, Sophia'nın özgür kaldığında hepsini öldüreceğini söyledi," dedi Alex ve kalbim durdu. "Sophia'nın artık hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadığını söyledi."

Kaşlarımı çatmıştım. Önemsiyordu, tabii ki önemsiyordu. Önemsemek zorundaydı.

Bizi ne kadar çok sevdiğini hatırlayan bir parçası olmalıydı. O bunu unutmadı. Bu imkansızdı.

"Stella Richard'ın zayıf noktasını bulmak istediğini söyledi," diye devam etti Alex, sesi titriyordu. "Onun önemseydiği şeyi bulursa intikamını almasına yardım edeceğine inanıyor."

Alex hariç herkes bana baktı. Eş, bir kurdun en büyük zayıflığı ve en büyük gücüydü. Ben onun kiydim, o da benimkiydi.

"Bırak gelsin," diye hırladım. "Onu kendi ellerimle öldüreceğim." Alex bana baktı ve başını salladı.

"Sophia ona bir zayıflığı olmadığını söylemiş," dedi Alex ve kalbimin midemdeki o kara çukura düşmesine neden oldu. "Stella, Sophia'nın artık bizi umursamadığını söyledi."

Nefes alamıyordum.

Hayır.

Önemseydi. Önemsemek zorundaydı. En azından küçük bir parçasının umurunda olmalıydı.

Holden uludu ve sızlandı. Acısı üzerime çöktü ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Stella haklı," diyen Anna'nın sesi dönüp ona bakmamı sağladı.

Buraya ne zaman gelmişti?

"Sophia artık hepimizin tanıdığı ve sevdiği kişi değil," diye devam etti Anna. "O artık o bedende değil. Işık büyüü ile hapsedilmiş durumda. Bu yeni yaratığın içinde derinlerde bir yerde. Bu karanlık yaratığa Sophia'ya davrandığımız gibi davranamayız. Ona karşı savaşmalı ve Sophia'yı özgür bırakmalıyız."

Karanlık yaratık mı?

Karnımdaki ukur tüm organlarımı içine çekmeye başladı. Kendimi kaybediyordum. Kalbimi ve ruhumu kaybediyordum. Artık bedenimi bile hissedemiyordum.

Karanlık yaratık mı?

Hayır. O benim meleğimdi. O benim Sophia'ındı. O benim güzel küçük eşimdi. O benim hayatımın aşkıydı.

Görüşüm karardı ve Holden'ı daha fazla tutamadım. Daha önce hiç

hırlamadığım kadar hırladım ve kurduma dönüştüm.

Aşkımı o karanlık yaratığa dönüştüren herkesi parçalara ayırırdım. şimdi oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM - Oda

Emma'nın bakış açısı

Küçük kızım için hazırladığımız odaya bakıyordum.

Kalbim artık kırılmazdı bile. İçimdeki her şey çoktan kırılmıştı. Kalbimin keskin parçaları göğsümde sürekli bir sızı yaratıyordu. Onu buraya kilitlemek zorunda kalacağımıza inanamıyordum. Güzel kızıma bakmak ve onu içeride tutmak için kapıyı kilitlemek zorunda kalacağıma inanamıyordum.

"Hunter nasıl?" Anna bana sessizce sordu.

Gözlerimi kızım için yaptığım yataktan ayırmadım.

En sevdiği battaniyeyi yatağın üzerine koydum. Belki bu ona, karanlığın dışarı çıkmasına izin vermek zorunda kalmadan önce kim olduğunu hatırlatmaya yardımcı olurdu.

"Hâlâ kurt formunda," diye mırıldandım. "Holden hâlâ Hunter'a kontrolü geri vermeyi reddediyor."

Hunter iki gündür kurt formundaydı. Holden çıldırmıştı. Gitmeye çalıştı ve onun peşinden gitmeye çalıştı. Onu zar zor durdurmayı başardık. Kızın nerede olduğunu bile bilmiyordu ve bilse bile yapabileceği hiçbir şey yoktu. Alex kurduna dönüşmek ve Hunter'ı bastırmak zorunda kaldı. Holden'ın geri adım atmasını ve gitmeye çalışmaktan vazgeçmesini sağlayacak kadar büyük ve güçlü olan tek kişi Axel'di.

"Keşke yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olsaydı," diye

mırıldandı Anna. Anna'ya baktım ve derin bir nefes aldım.

"Ona yardım edebilecek tek kişi Sophia," diye mırıldandım. "Sophia onun eşi. Onu istiyor. Acısını dindirmek için söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok."

Anna yere tuz serpmeyi bıraktı ve bana baktı.

"toparlaması gerekecek, Emma," dedi. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sophia ona yardım edemez, çünkü o artık Sophia değil."

Kalbimin kırık parçaları göğsümde bir acı dalgası yarattı.

Anna tekrar aşağı baktı ve tuzu odanın etrafına serpmeye devam etti.

Yaklaşan ayak sesleri duydum ve arkamı döndüm. Onun dostum olduğunu biliyordum. Bizi kontrol etmeye geldiği için rahatlamıştım. Ona ihtiyacım vardı. Bana çocuğumuzun iyi olacağını söylemesine ihtiyacım vardı.

Kapıyı açar açmaz "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Cevap vermedim. Veremezdim. Kollarına girdim ve derin bir nefes aldım. Bana sıkıca sarıldı ve başımın üstünü öptü.

"Anna?" diye seslendi ona.

"Her şey hazır," dedi Anna. "Sadece birkaç rötuşu tamamlıyorum ve sonra her şey Emma'ya bağlı."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes daha aldım.

Odaya bağlama büyüü yapacak kişi ben olmalıydım. Onun büyüüne karşı koyabilecek kadar güçlü olan tek kişi bendim. Onunkine zıt güçleri olan tek element bendim. Ben olmalıydım. Başka kimse yapamazdı.

Logan sessizce, "Her şey girecek, bebeğim," diye mırıldandı. "Bir bulacağız. Söz veriyorum. Burada uzun süre kalmayacak."

Başımı salladım ve gözlerimi açtım. Arkadaşıma baktım ve onun gülümsediğini gördüm.

bana baktı. Yine de gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Onu ne kadar endişeli olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Kızımız iyi olacak," dedi bana. "Biz ona bakacağız. Siz de tıpkı son 18 yıldır yaptığınız gibi ona göz kulak olacaksınız."

Ve tıpkı son nefesimi verene kadar yapacağım gibi.

"Hazır, Emma," dedi Anna ve irkilmeme neden oldu.

Logan alнімdan öptü ve gitmeme izin verdi.

Arkamı döndüm ve siyah bir mum ve obsidyen bir taşla masaya yaklaştım.

Mumu yaktım ve gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Büyümün yarattığı rüzgâr odada yüksek bir ses çıkardı. Büyünün sözlerini mırıldanmaya başladım. Kızımın güzel yüzünü hayal ettim ve büyümü ona odakladım.

"Işığın gücü ve irademin kuvvetiyle seni bağıyor ve hareketsiz tutuyorum. Tuzla ve taşla, mumla ve alevle büyün yok edildi ve gücün ehlileştirildi. Bu çemberin içinde, bu odanın içinde, büyün güçsüz, büyülü bir mezarın içinde hapsolmuş durumda."

Altımdaki zemin sarsılırken odayı güçlü rüzgârların sesi doldurdu. Kuvvet o kadar güçlüydü ki pencereler çarparak açılmaya başladı ve sağır edici bir gürültüye neden oldu. Rüzgarın döndüğünü, her saniye daha da güçlenerek uğuldadığını hissettim. Odadaki sıcaklık arttı. Gök gürültüsünün sesi havada gümbürdüyordu ve pencere pervazına çarpan yağmur damlacıklarını duyabiliyordum.

Kızımı ve onun güçlerini bu odaya bağlamak için unsurlar bir araya geliyordu.

Obsidyeni elime aldım ve onu emecek güçle aşıladım.

ve Sophia'bulduğumuzda büyüsunü kontrol altına almamız gerekiyordu. Onu bu odaya sokmak için büyüsunü yeterince uzun süre kontrol altında tutmamız gerekiyordu.

Büyünün kendini odanın duvarlarına aşıladığını hissettim. Gücünün havada vızıldadığını hissettim. Kendi büyümün ona güç verdiğini ve odanın her yeri bağlama büyüsunüyle tamamen dolana kadar onu ittiğini hissettim.

Yağmur ve gök gürültüsü durdu. Rüzgâr sustu ve yer sarsılmayı bıraktı. Odadaki sıcaklık düştü.

Gözlerimi açtım ve muma baktım. Hâlâ yanıyordu.

Hâlâ bir büyü kalmıştı.

"Büyünün gücü ve irademin kuvvetiyle, bu yarattığı serbest anahtara yalnızca benim sahip olduğumu ilan ediyorum. Bilinsin ki, başka hiçbir ölümlü el benim koyduğum bağı koparamaz ve bu bağı gevşetemez."

Son kelimeyi söylediğimde etrafımdaki her şey sessizleşti.

Elimi açtım ve obsidyene baktım. Merkezi kırmızı renkte parlıyordu. "Bitti mi?" Oğlumun sessiz sesini duydum.

Geldiğini bile duymadım.

Elimi taşın etrafına kapatıp göğsüme bastırırken sessizce ", " mırıldandım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Biz onu serbest bırakmanın başka bir yolunu bulana kadar oda onu ve büyüsunü bağlamaya hazırды.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM - Nihayet Özgür

Sophia'nın bakış açısı

Sonunda güçlerimin kontrolü tamamen bende idi.

Vücudumun etrafındaki zincirler ip gibi hissettiriyordu. Beni bağlı tutmak için kullanılan büyü, tenimde yumuşak bir esinti gibi hissettiriyordu.

Tüm gücüm vardı ve beni burada kilitli tutanlardan intikamımı alacaktım.

Belimdeki zincirlerden birini kırdım ve köşedeki cadının irkilmesine neden oldum.

Güldüm ve ona bakmak için başımı çevirdim.

"Korkma," dedim ona gülümseyerek. "Bu beni tutsak eden zincirlerden sadece biri."

Kırık zincire baktı ve bana yaklaştı. Titrediğini ve bundan zevk alıyordum. Onun korkusu sadece benim büyümü körükledi.

Bir zincir daha kırıldı ama bu sefer bilerek yapmadım. Sadece bir kazaydı. Tenindeki korkunun kokusunu alınca biraz fazla heyecanlandım.

Kapıya doğru koştu ve onu arayacağını biliyordum. Onu burada istemeseydim sinirlenirdim. Ne zaman bir şey yapsam, cadılar onu çağırırdı. Ne zaman bir zincir kırılrsa ya da onları ne zaman tehdit etsem onu çağırıyorlardı. Gerçekten acınası bir durumdu. Onlar Cadılar ve benden korkuyorlardı. Kendilerini kurtarması için sadece bir kurt adama güveniyorlardı. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Bana karşı ondan daha fazla şansları vardı.

Ama benim için işe yaradı. Bu sefer gelmesini istedim. Yaptığı hatayı görmesini istedim. Benimle kıyaslandığında o bir hiçti. İçindeki saf karanlığı kontrol edebileceğini sanan zavallı küçük bir kurttu.

Ben. Şanslıydı çünkü büyüü ve ani güç patlamasını nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Cadılar beni yavaşlatacak bir büyü buldukları için şanslıydı.

Ama tek yaptığı buydu. Beni . Beni durdurmadı. Hiçbir şey beni durduramazdı.

"Efendim!" diye bağırdı. "Onları yine kırdı."

Gülümsedim ve tavana baktım. O kapıdan içeri girmesi için sabırsızlanıyordum. Hayatın onun acınası bedenini terk edişini görmek için sabırsızlanıyordum.

Kapı açıldı ve içeri girdi. Başımı soluma çevirdim ve ona gülümsedim.

"Duracak mısın?" diye iç geçirdi. "Bu zincirlerden kurtulamayacaksın."

Ah, bir bilse.

"Zayıf buldun mu?" Alaycı bir şekilde sordum.

Sırıttığını gördüm ve içimdeki öfke büyüdü.

"Zayıf torunum olmalı," dedi, sanki en büyük sırrımı keşfetmiş gibi sıratarak. "Bir kurdun eşi hem en büyük gücü hem de en büyük zayıflığıdır."

Güldüm. Gerçekten birkaç gün önce gördüğüm bir arkadaşı önemseydiğimi mi düşünüyordu?

kez mi? Artık aramızdaki bağı hissetmiyordum bile. Ona ne olduğu umurumda bile değildi.

"Lütfen Richard," dedim gülmeyi bırakırken. "Artık kurdumla aramda bir bağ bile yok. Bir tanrının yarattığı hayali bir bağı neden önemseyeyim ki?"

Gözleri büyüdü ve bu sefer ben ona sııttım.

Sihrimi kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu. Onu şimdi öldürmek istiyordum. Şimdi hepsini öldürmek istiyordum. Öte yandan, onu görmek istedim

Hayatına son vermeden önce biraz

terledim. Yutkundu ve yumruklarını sıktı.

"İyi," dedi, umursamıyormuş gibi omuz silkerek. "Senin bir ikiz kardeşin var, değil mi? Belki eş bağını önemsemiyorsun ama birlikte büyüdüğün adamı önemsiyorsun."

Yine yanılıyordu. Ona gülümsedim ve başımı salladım.

"Gerçekten bilmiyorum," dedim. "Benim zayıf noktam olsa bile ona ulaşamazsın. O çok güçlü ve annem ona zarar vermene izin vermez. onu."

Sessiz bir hırıltı çıktı . Bunu duymak hoşuma gidiyordu. Bu onun derisinin altına girdiğim anlamına geliyordu. Ne yazık ki orada uzun süre kalamayacaktım. Yaratacağım yangından sonra, artık altında kalacak bir deri olmayacaktı.

"Seni incitmemize izin verdi," dedi ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Onu daha çok seviyor, değil mi?"

Gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyordu? Söylediği tek şey, aptal suratına gülmek istememe neden oldu.

"Yanılmaktan gerçekten , değil mi Richard?" Kıkırdamamı tutarak sordum.

"Beni kontrol edebileceğini düşündüğünde yanılmıştın. Bir zayıflığım olduğunu düşündüğünde yanılmıştın. Sen beni özgür bırakana kadar bu zincirlerin beni tutsak edeceğini düşündüğünde yanılmıştın."

Üç tane daha kırdım, geri sıçramasına ve vücudumdaki zincirlere bakmasına neden oldum. İki tane daha kırdım ve gözleri büyüdü.

"Samantha!" diye bağırdı ve beni yüksek sesle

güldürdü. İçinde bulunduğum hücreye doğru koşan

ayak sesleri duydum.

O kaltağın kim olduğunu biliyordum. Onların lanet lideriydi ve sahip oldukları en güçlü cadıydı. Yine de beni alt edecek kadar güçlü değildi. Hiç kimse

beni alaşığı edecek kadar güçlüydü.

Kapı açıldı ve içeri koştı. Gözleri benimkileri buldu ve büyüü sözler mırıldanmaya başladı.

Güldüm. Onun büyüü benimkinin yanında bir hiçti. Hissedemiyordum bile.

Vücudumdaki tüm zincirleri kırdım ve günler sonra ilk kez ayağı kalktım, Belki haftalarca. Bu cehennem çukurunda kapana kısılmışken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Richard'a baktım ve gözlerinde saf dehşeti gördüğümde neredeyse mutluluktan çığılık atacaktım.

"Sana hiçbir şeyin beni durduramayacağını söylemişim," dedim ona sırtarak. "Sana yanıldığını söylemişim."

Samantha'ya baktı ve yüksek sesle hırladı. "Bir

şeyler yap!" diye bağırdı ona.

"Deniyorum!" diye bağırdı kaltak, ona bakmamı sağladı. "İşe yaramıyor."

Çok korkmuşlardı ve ben henüz hiçbir şey yapmıyordum. Oh, bu beni nasıl da mutlu etti. Korkuları hoşuma gidiyordu. Farkında değillerdi ama bu beni daha da güçlendiriyordu.

"Efendim!" Dışarıda birinin çığılık attığını duydum. "Ailesi burada!"

Richard'ın gözleri büyüdü. Bana baktı ve yumruklarını sıktı. "Bizi

nasıl buldular?!" Samantha ona bağırdı.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Richard. "Onu bayıltın. Ben onlarla ilgileneceğim."

Onun uzaklaşmasını izlerken sırttım. Bana bakıp duruyordu, bir şey yapacağımdan korkuyordu.

Oh, ve ben yapardım.

Kapıyı çarparak kapatmak için sihrimi kullandım.

"Nereye gidiyorsun Richard?" Başımı yana eğerek sordum. "Daha yeni eğlenmeye başladık."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM - Onu Bulduk

Hunter'ın bakış açısı

Onu aramayı hiç bırakmadım.

önce kendi kalbimi söküp atardım. . Meleşimi bulmalı ve onu eve getirmeliydim.

Uluyan Orman'dan ayrılmaya karşıydım. Orada kalmak ve eşimi bulmak istiyordum. Onu sağ salim eve getirebileceğimden tamamen emindim.

Ama Alex ve Mason'ın orada kalmama izin vermeyeceğini de biliyordum. Ya benimle kalmak isteyeceklerdi ya da beni sürülerine geri götüreceklerdi.

Onu bulmaya çalışmadan öylece gidemezdim. Eğer o oradaysa ve ben hiçbir şey yapmamışsam kendimle yaşayamazdım. Bu yüzden savaşçılara oraya gidip onu bulmalarını emrettim. En iyi iz sürücülerimi ve en iyi savaşçılarımı gönderdim ve beni ona götürebilecek bir şey bulur bulmaz beni bilgilendirmelerini söyledim.

Lanet olası ormanın ortasında bir bina bulduklarını , Meleşimi bulduğumu hemen anladım.

"Emin misin Hunter?" Alex arkamdan koşarak gelirken sordu.

Meleşimin bulunduğunu duymak geri dönmem için fazlasıyla yeterliydi. Herkesi toplamam ve gidip onu almam gerekiyordu.

"Evet," dedim ailemin odasına doğru koşarken. "Adamlarım büyükbabamı binadan çıkarken görmüşler. O orada."

Ben odalarına daldığımda Alex homurdandı.

"Onu buldum!" diye haykırdım. "Onu almaya gidiyorum. Geliyor musun baba?"

Aniden ayağa kalktı.

"Elbette!" diye haykırdı. "Nerede o?"

"Uluyan Orman," dedim anneme sarılırken.

"Uluyan Orman mı?" diye sordu babam şaşkınlıkla. "Emin misin? Nereden biliyorsun?"

"Açıklayacak zaman yok baba," dedim annemin gitmesine izin verirken. "Oraya giderken sana her şeyi anlatacağım."

Zaten odalarına gelerek zaman kaybediyordum. Babamla zihinsel bağlantı kurup benimle dışarıda buluşmasını söylemek istedim ama ona veda etmezsem annemin kıcıma tekmeyi basacağını biliyordum.

"Dikkatli ol tatlım," diye mırıldandı annem

endişeyle. "Olurum anne," dedim kapıya doğru

koşarken. Alex ve babam dışarıda beni takip ettiler.

Alfa Logan, Luna Emma ve Beta Andrew çoktan dışarıda hazırlanmaya başlamışlardı. Alfa Logan savaşçılarına emirler veriyordu.

"Logan!" diye bağırان biri arkamı dönmemi sağladı.

Alpha Logan'ın annesinin bize doğru koştuğunu gördüm. Onu Meleşimin odasındaki resimlerden tanıdım.

"Burada ne yapıyorsun anne?" Alfa Logan savaşçılarından uzaklaşırken şöyle dedi.

Alex onun yerini aldı ve onlarla konuşmaya devam etti. Alfa Logan ve annesi arasındaki konuşmaya odaklandım. Hâlâ onunla tanışma fırsatım olmamıştı. Şimdi de bunu yapmak istemiyordum. Gidip eşimi almak istiyordum.

"Beni daha fazla uzak tutamazsın Logan," dedi annesi, sesi kırılarak.
"Torunuma yardım etmek istiyorum."

Alfa Logan içini çekti ve Luna Emma'ya baktı.

"Bu tehlikeli anne," dedi elini tutup bizden uzaklaşmaya başlarken. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Kulübede kalmanı ve dinlenmeni istedim."

Artık onları duyamıyordum çünkü evin içinde yürüyorlardı.

"Kalbiyle ilgili sorunları var," dedi Luna Emma ve dönüp ona bakmamı sağladı.

Alfa Logan ve annesine göz kulak oluyordu. Yüzünde endişeli bir vardı.

"Logan ve ben onu stresli şeylerden uzak tutuyoruz," diye devam etti Luna Emma. "Onun sağlığı için endişeleniyoruz."

Bir elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. Bana baktığında dizlerimin bağı çözüldü. Gözleri Sophia'ninkilerle aynıydı.

"İyi olacağından eminim," dedim yüzümde küçük bir gülümseme belirirken.
"Annem burada kalıyor ve ona göz kulak olabilir."

Luna Emma bana gülümseyerek yutkunmama neden oldu. Emma'nın bana ne kadar

Sophia ona benziyordu. Sıcak bir bıçağın göğsümü delip geçtiğini hissettim ve hıçkırıklarımı tutmak zorunda kaldım.

Meleğimi özledim. Onu çok özledim.

Luna Emma arkasını dönüp Alex'e yaklaşıırken yumuşak bir sesle, "Gidip eşini alalım," dedi.

Derin bir nefes aldım ve onun arkasından gittim.

"Richard ya da orada bulduğumuz diğerkadılar umurumda bile değıl," dedi Alex sert bir sesle. "Hepsinin ölmesini istiyorum."

Sol tarafıma baktım ve babamın savaşçılarımızla konuştuğunu gördüm. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Ne dediğini ama Alex'in konuşmasına benzer bir şey olduğundan emindim.

"Sophia ile biz ilgilenelim, tamam mı?" Luna Emma konuştu ve ona dönüp bakmamı sağladı. "Onu bulursan bizden birini ara ve ona yaklaşma. Bunu söylemek benim için kolay değil ama o şu anda çok tehlikeli."

Kalbim acıyla sıkıştı. Hala onun bu kadar kötü olduğuna inanmayı reddediyordum.

Söyledikleri gibi tehlikeliydi. O benim meleğimdi. O benim eşimdi. Bana asla zarar vermezdi. Kardeşine ya da aile üyelerine asla zarar vermezdi.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Alex savaşçılarına sordu.

"Hayır, Alfa," dedi hepsi aynı anda.

Alex başını salladı ve bana baktı.

"Gitmeye hazırız," dedi ve sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Başımı salladım ve ambara doğru baktım. Mason aceleyle dışarı ıktı.

"Logan nerede?" Luna Emma ona sordu.

"Hemen dışarıda olacak," dedi Mason. "Annem ve Luna Janet ile büyükannem hakkında konuşuyor."

Luna Emma başını salladı ve derin bir nefes aldı.

Mason ona sarılırken, "O iyi olacak teyze," diye mırıldandı. O da

ona sarıldı ve başını salladı. "Biliyorum. Teşekkür ederim tatlım."

Ambarın kapısı açıldı ve Alfa Logan dışarı fırladı. Yüzünde fkeli ama kararlı bir ifade vardı. Hepimize baktı ve çenesini sıktı.

"Gidip kızımı geri alalım," dedi devasa siyah kurduna dönüşerek.

Hepimiz onun peşinden gittik ve ben daha ne olduğunu anlamadan ormanın içinde Meleşimi kurtarmak için yarışıyorduk.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM - O Artık Bir Melek Değil

Hunter'ın bakış açısı

O şerefsizin Meleşimi tuttuğı yere vardığımızda her şeyi yakıp hazırdım. öfke yaşayan bir şey gibi hissediyordum, sadece ellerini birinin üzerine koyup öldürmek için bekliyordu.

Beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey, etrafımızdaki sık orman bizi o kadar yavaşlattı ki, geçebilmek için birkaç kez durmak zorunda kaldık. Bu sefer yanımızda çok sayıda savaşçı vardı, bu yüzden yalnız olduğumuz zamanki kadar uzun sürmedi, ama yine de beni çok sinirlendirdi. Bir an önce oraya varmak istiyordum.

Oraya vardığımızda yüksek sesle homurdandım. Mekânın haydutlar ve cadılarla dolu olduğunu söyleyebilirim. Savaşçılarımız hemen harekete geçti. Birkaç saniye içinde kan içinde kalmıştım.

Göz ucuyla Luna Emma'nın yer değıştirdiğini gördüm. Başına bir elbise ve içeri doğru koşmaya başladı.

binanın üzerinden kocaman bir bulut geçti. Gök gürültüsü o kadar güçlüydü ki yer sarsıldı.

Haydut bir kurt boynuma saldırdı. Soluma doğru adım attım ve tökezlemesine neden oldum. Sirtına atladım, çenemi boynuna kapattım ve . Topal bedeni ayaklarımın altına düştü.

Arkanda! Babam zihin bağlantısından çığlık attı ve tam zamanında arkama dönüp sırtıma atlamak üzere olan başka bir haydut kurdu görmemi sağladı.

Ama bu hiç gerçekleşmedi. Axel vücudunu ona çarparak ikisinin de yere düşmesine ve yuvarlanmasına neden oldu. Axel haydutun üzerine indiğinde hırladı. Uzun köpek dişleriyle boynunu parçalamadan önce hiç vakit kaybetmedi.

Axel bana baktı ve ben de ona küçük bir baş selamı verdim.

İkimiz de binaya mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışarak dövüşmeye devam ettik.

Meleşimi oradan çıkarmam gerekiyordu.

Üzerimizdeki fırtına giderek şiddetleniyordu. Sadece önümdeki binanın üzerinde olduğunu fark ettim. Şimşek binanın çatısına çarpmaya devam ediyor, sanki parlıyormuş gibi görünüyordu.

Bina eski, terk edilmiş bir ambar gibi görünüyordu. Binada hiç Pencereler ve sarmaşıklar duvarları neredeyse tamamen kaplıyordu. Etrafında devam eden bir savaş olmasaydı ve her yer kan gölleri olmasaydı, bina bir peri masalından fırlamış gibi görünürdü.

Çok iyi . Öldürdüğüm haydutların sayısını bile tutamıyordum. Sürekli boğazlarını parçalıyor ve penelerimle vücutlarını kesiyordum. Etrafıma baktım ve savaşılarımın da aynı şeyi yaptığını gördüm.

Cadıların nerede olduğunu merak ettim. Neden savaşa katılmadıklarını merak ettim. Neden işimizi daha da zorlaştırmadıklarını merak ettim. Neden dışarıda değillerdi, büyülerini bize karşı kullanmıyorlardı?

Gürültülü patlama beni birkaç metre geriye fırlattığında kendime bu soruları sormayı bıraktım. Havada birkaç kez döndükten sonra yere düştüm. ve inledi.

Siktir!

Bu da neydi böyle?!

Etrafımda hırıltılar ve sızlanmalar duydum. Başımı kaldırdım ve gözlerim babama takılınca rahatlayarak iç çektim. O iyiydi. O da benim kadar şok olmuştu ama iyiydi.

Yüksek bir hırıltı başımı sağa çevirmeme neden oldu. Axel ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Binaya baktım ve kalbim gibi oldu. Binanın bir tarafı yok olmuştu. Eskiden bir duvarın olduğu yerde şimdi dev bir delik vardı.

Meleğim ve Luna Emma içerideydi!

Hassiktir!

Ayağa kalktım ve Axel'in peşinden koştum. Babamın, Alfa Logan'ın, Mason'ın ve Beta Andrew'un da aynı şeyi yaptığını gördüm.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Meleğim yaralanmış mıydı?

Kalan haydutlarla savaşçılarımızın ilgilenmesine izin verdik. Tam binaya girmek ki Luna Emma'nın bize doğru koştuğunu gördüm.

Alfa Logan hemen yer değiştirdi.

"Siktir, Emma!" diye bağırdı onu kendine çekerken. "Bu da neydi böyle?! Yaralandığını sanmıştım. Oh, Tanrıça, senin..."

"Hareket etmelisin!" Luna Emma kollarından kurtulup onu geri iterken bağırdı.

"Emma mı?" Alfa Logan kaşlarını çatarak mırıldandı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı, geri kalanımıza bakarak. "Şimdi!"

Pençelerimi yere gömdüm. Neden geri çekilmemizi istiyordu ki? İçeri girip Meleğimi bulmamız gerekiyordu!

Alfa Logan aniden nefesini tuttu. Gözleri büyüdü. Bakışlarını takip ettim ve kalbim duracak gibi oldu.

İşte oradaydı! Benim meleğim!

Yüksek sesle sızlandım ve ona doğru koşmak istedim ama bir şey beni durdurdu. Önümde görünmez bir duvar vardı ve eşime doğru koşmamı engelliyordu.

Onu iki haftadır görmemiştim! Ona dokunmamış, kokusunu içime çekmemiştim! Ona gitmeliydim!

"Bu çok acıklı anne," diye konuştu ve donup kalmama neden

oldu. Tanrıça, onun sesini özlemişim.

Ama neden bu kadar soğuktu? Neden annesiyle böyle konuşuyordu?

Etrafımdaki her şey aniden durdu. Farkında bile değildim ama hepimiz o lanet görünmez duvarı aşp ona gitmeye çalıştık. Axel sızlanıyor ve yüksek sesle hırıliyordu. Ona gitmek için ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyordum.

Bize bir adım daha yaklaştı ve ben de onun dövülmüş ve morarmış vücudunu daha iyi görebildim.

Kırmızı gördüm!

Richard'ı öldürecektim! Onu parçalara ayıracaktım!

Tamamen çürükler içindeydi. Küçük bedenindeki zincir izlerini görebiliyordum ve bu tüm bedenimi öfkeyle yakıyordu. Çürüklerin yanı sıra, yumuşak teninde kesikler ve kurumuş kan da görebiliyordum. Bu sadece öfkemi arttırıyordu.

Alex kımıldadı ve çığlık atarak görünmez duvara çarptı.

"Fia!" diye bağırarak onun kendisine

bakmasını sağladı. Kız başını eğdi ve sırtıttı.

"Merhaba Alexander," diyerek onun donup kalmasına neden oldu. "Beni özledin mi?"

Ona asla Alexander demezdi. Onun için Lex, için de Fia'ydı. Tekrar sırtıttı ve Luna Emma'ya baktı.

Sophia bize bir adım daha yaklaşırken, "Bu gerçekten üzücü anne," diye iç geçirdi. "Eğer o zincirler beni durduramadıysa, neden bu zavallı küçük sihirli duvarın durduracağını düşünüyorsun?"

Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyordum. Karşımdaki kız benim meleğime benziyordu ama o benim meleğim değildi.

Anna haklı mıydı?

Meleğimin tamamen gittiğine inanmak istemiyordum ama gözlerine baktığımda sadece karanlığı görmek beni dehşete düşürdü. Gözlerinin o güzel rengi gitmişti. Artık siyahtılar.

Anna haklı mıydı?!

Luna Emma, "O zincirler benim gibi senin muadil sihrine sahip değildi," dedi. "Ailene ve eşine zarar vermene izin vermeyeceğim. Sophia'm hâlâ senin içinde bir yerlerde ve ben onu koruyorum."

Sophia başını geriye atarak güldü. Hepimize baktı ve başını salladı.

"Senin Sophia'n öldü," dedi ve kanımı dondurdu. "Onun yerine ben buradayım."

Tekrar Luna Emma'ya baktı ve göğsünden sihir fışkırdı. Meleğim artık gerçekten orada değildi.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM - Obsidyen

Alexander'ın Bakış Açısı

Bu benim Fia'm değildi.

Bu başka biriydi. Bu başka bir şeydi.

Kız kardeşim değildi. İkizim değildi. En iyi arkadaşım ve birlikte büyüdüğüm kişi değildi.

Önümdeki bu şey karanlığın ta kendisiydi. Çirkindi ve kız kardeşimin bedenini ele geçirmiş, bizi Fia'mın öldüğüne ikna etmeye çalışıyordu.

Gitmemişti. Gitmemişti!

Onu geri getireceğim. Onu geri alacağız.

Büyüsü bizi çevreleyen sihirli duvara çarptı ve hepimiz geri sıçradık. Duvar bizi koruyacak kadar güçlüydü ama çarpmanın etkisiyle zayıfladığını hissedebiliyordum.

Sophia şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Yüzünde kızgın bir ifade belirdi. Tekrar denedi ama büyüü duvarı aşmayı başaramadı.

"Kes şunu Sophia," dedi annem. "Onu kıramayacaksın. Benim sihrim de seninki kadar güçlü."

Sophia yumruklarını sıktı. Aramızdaki toprak yarıldı ve sıcak lavlar dışarı akarak hepimizin yüksek sesle nefes almasına neden oldu.

"Benim kadar güçlü sana düşündüren ne?" Sophia annemle alay etti.

Onu lav havuzuna girerken gördüğümde çılgılık attım. Bana baktı ve

Güldü.

"Merak etme Alexander," dedi. "Hiçbir şey bana zarar veremez."

Bana Alexander dediğini duymak göğsüme yumruk yemek gibiydi. Nefesimi kesmişti ve acı vericiydi. Bana asla Alexander demezdi, bana kızdığına bile. Ben Lex'tim. Ben her zaman Lex'tim.

Taşı kullan anne. Annemi zihnime bağladım.

Yapamam. O söyledi. **Ona büyümle vurmalyım.** **Zayıf düşmesi ve dikkatinin dağılması gerek.**

Hay sikeyim. Dikkatini dağıtacak bir şey yapmalıydım. Onu meşgul ki annem Sophia'nın büyüsünü elinden almak için gerekeni yapabilsin.

"Hepimizin toplamından daha güçlü değilsin Sophia," bağırdım ve bana gülmesine neden oldum.

Başını eğdi ve gözlerini benimkilerden ayırmadı. Gözlerindeki siyahlık midemi bulandırdı.

Hunter'a, "Dikkatini dağıtmamız gerek," diye fısıldadım.

"Yer değiştir." Beni dinledi ve Sophia'nın ona bakmasını

sağlayacak şekilde yer değiştirdi.

"Merhaba Meleğim," dedi Hunter, sesi kırılarak. "Seni özledim."

Etrafımızdaki ağaçlar alevler içinde kaldı. Etrafa baktım ve bizim savaşçılar panik içinde bize doğru koşuyorlardı. Haydutlar gitmişti. Sadece biz ve savaşçılarımız onun yarattığı ateş çemberinde sıkışıp kalmıştık.

Bizi canlı canlı yakmaya çalışıyordu.

"Yarattığım ateşin ortasında dururken bana Melek demen çok saçma," diye kıs kıs gülen Sophia, Hunter'ın sessizce sızlanmasına neden oldu. "Ben

Asla senin meleğın olmadım ve şu anda da kesinlikle senin
meleğın değilim." Etrafımızdaki ateş şiddetlenerek Sophia'nın
haklılığını kanıtladı.

Anneme baktım. Taşı çıkardı ve bir şeyler mırıldanıyordu. Babam, amcam ve
Mason onun etrafında durmuş, Sophia'nın bakışlarından onu korumaya
çalışıyorlardı. Annemin ne yaptığını görmesine izin veremezdik.

Hunter yumruklarını sıkarak, "Sen her zaman benim Meleğimdin," diye
bağırdı. "Her zaman benim Meleğim olacaksın. Seni karanlıktan kurtarmanın
bir yolunu bulacağım Sophia. Söz veriyorum, aşkım."

Güldü ve gözlerinden karanlık akmaya başladı. Korku üzerime çöktü ve
çığlığımı tutmak zorunda kaldım.

Hayır! Hayır!

O olmaz! Fia'm olmaz!

Hunter üst kolumu tuttu ve sıkıca sıktı.

Etrafımızdaki ateş çemberi kapanıyordu. Ateş o kadar yakındı ki ısısını
sırtımda hissedebiliyordum. Savaşçılarımız etrafımızı sarmıştı ve yakında
gidecekleri bir yer olacaktı.

Acele et, anne. Onu zihnime bağladım.

"Asla kazanamayacaksın!" Ona bağırdım. "Kız kardeşimi benden
alamayacaksın! Sophia'yı bizden alamayacaksın! Onun için son nefesimize
kadar savaşacağız!"

Önümdeki şey güldü. Gözleri artık tamamen siyahtı. Yanaklarından akan
siyah gözyaşları, kız kardeşimi esir alan yaratığın korkunç görünmesine
neden oluyordu.

Birden etrafımızı saran güçlü bir rüzgâr yüzümü ve gözlerimi kapatmama neden oldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı korudum.

çığlıklar ve bağırışlar duydum. Annemin büyüünün beni sardığını hissedebiliyordum. Sıcaklığın kaybolduğunu hissedebiliyordum.

"Hayır!" Sophia çığlık attı.

Annemin büyüü sözler mırıldandığını duydum. Kafamı kaldıramıyordum. Rüzgâr ve ateş üzerimde savaşıyordu ve ben hareket edemiyordum. Gürültü sağır ediciydi ve Sophia'nın çığlıkları ile annemin tekrar tekrar mırıldandığı büyüü sözler dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Birdenbire her şey durdu.

Ani sessizlik kulaklarımı çınlattı. Yutkundum ve derin bir nefes almaya çalıştım. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmem gerekiyordu.

Gözlerimi açtım ve yavaşça yukarı baktım. Önce annemi gördüm. Kısa ve sığ nefesler alıyordu. Gözyaşları yanaklarına düşerken elindeki taş a bakıyordu.

Gözlerim Sophia'nın durması gereken yere kaydı. Ama orada değildi. Birkaç metre geride yerde yatıyordu.

"Fia!" Ayağa fırlayıp ona doğru koşarken çığlık attım.

Bizi ayıran yarık artık orada değildi. Geriye kalan tek katılaşmış lavdı.

Hunter'ın zaten orada olduğunu bile fark etmemiştim.

"Ah, Meleğim," diye haykırdı onu yerden kaldırıp göğsüne bastırırken.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve burnunu saçlarına gömdü. Derin bir nefes aldı ve içinden sessiz bir hıçkırık yükseldi.

Bilinci yerinde değildi. Yanaklarındaki siyahlık kaybolmuştu. Yine benim Fia'm gibi görünüyordu.

"Ah, Fia," diye mırıldandım, küçük bir hıçkırıkla boğuldum.

Hunter onu bana uzattı ve ben de ona sıkıca sarıldım. Kaybolduğundan beri midemde oluşan korku ve öfke düğümü biraz gevşedi. Artık ona kavuştuğum için derin bir nefes alabilirdim.

Ama düğüm tamamen . Ona zarar verdikleri için çok kızgındım. Onun dövülmüş ve morarmış bedenini görünce Richard'ı bulup parçalara ayırmaya hazırdım.

Ona baktım ve alnına küçük bir öpücük kondurdum. Çok kırılgan görünüyordu.

Ailemiz etrafımızı sarmıştı. Hunter onun elini hiç bırakmadı.

"Gitmeliyiz," dedi annem parmaklarını Fia'nın saçlarında gezdirirken. "Taş onu uzun süre tutmaz."

Anneme baktım ve ne kadar bitkin olduğunu gördüm. Babam ona sıkıca sarılmıştı.

Binaya doğru baktım ve çenemi sıktım.

Onu Hunter'a geri verirken, "Onu eve götür," dedim. "Ben kalıp o pisliği bulacağım."

Aileme zarar vermeye çalıştığında neler olduğunu ona gösterirdim. Onun ölümünü izlerdim ve her saniyesinden zevk alırdım.

"Hiç gerek yok Alex," dedi annem ve dönüp ona bakmamı sağladı. "O zaten

öldü."

Gözlerim büyüdü. Sophia'ya baktı ve yutkundu. "Onu

öldürdü," diye mırıldandı annem sessizce.

Masum kız kardeşime baktım ve kalbim acıyla sıkıştı. Onu geri aldığımızda ne kadar acı çekeceğini zaten biliyordum. Birini öldürdüğü gerçeğiyle baş etmekte zorlanacaktı.

Hunter onu kollarına alıp yanağından öperken, "Güzel," diye mırıldandı.

Onu göğsüne bastırdı ve uzaklaşmaya başladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Uyanış

Hunter'ın bakış açısı

Yumuşak yanağına bir öpücük daha kondururken, "Seni seviyorum Angel," diye mırıldandım.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve derin bir nefes alarak kokusunun beni sarmasına izin verdim.

Onu çok özledim. Onu çok özledim. Parmak uçlarımdaki tenini hissetmeyi özledim. Vücudumun her yerini dolduran kokusunu özledim. Dilimin üzerindeki dudaklarının tadını özledim.

Her şeyi özledim ve buna doyamadım.

Onun için hazırladığımız odada yatakta yatıyordu. Luna Emma onu temizledi ve kıyafetlerini değiştirdi. Vücudundaki her yaraya dikkat ettiğinden emin oldu. Çürükler hala oradaydı ve daha da görünür hale gelmişlerdi. şimdi derisi temizken. Bu beni öfkeliendirdi ama sorumlu adam çoktan ölmüştü ve intikamımı almak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Başını kendime doğru çevirdim elimi ensesinde gezdirip saçlarını okşadım. Dudaklarına bir öpücük kondurdum. Onun da beni öpmesi için sabırsızlanıyordum.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve yavaşça başını yukarı çektim. Gözyaşlarımdan aşağı süzülmesini engellemeye çalışarak onun güzel yüzünü inceledim.

ne olacaktı? Onu bulduğumuzda olduğu gibi mi olacaktı? Daha mı kötü olacaktı?

"Gitme vakti geldi Hunter," diye duyduğum Alex'in sessiz sesini. "Annem her an uyanabileceğini söyledi."

Yutkundum ve derin bir nefes almaya çalıştım.

"Belki de onu bulduğumuzdaki kadar kötü olmaz," diye mırıldandım alnımı onunkine yaslarken. "Belki de kara büyüü engellendiğı için artık daha iyi olacaktır."

Alex yatağın diğér tarafına doğru yürüdü. Onun elini tutuşunu izledim. Derin bir nefes aldı ve yanağını okşadı.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Alex. "Ama bu odanın onu alıp alamayacağını bile bilemeyiz. Ta ki o kadar. Burada büyü yapamayacağından emin olana kadar odayı terk etmeliyiz. Bunu sen de biliyorsun."

Ona baktım ve başımı salladım. Yumuşak dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve bedenimi ayağa kalkmaya zorladım. Alex'in onun yanağını öpmesini izledim.

"Elimizden her şeyi yapıyoruz Fia," diye mırıldandı alnını Fia'nın omzuna yaslarken. "Seni özgür bırakacağız. Söz veriyorum."

"Alex, tatlım, ," diye duydum Luna Emma'nın sesini.

Arkama baktım ve onu kapının yanında dururken gördüm. Endişeli ve yorgun görünüyordu.

Alex ayağa kalkıp annesine doğru koşmadan önce onun yanağına bir öpücük daha kondurdu. Yumruklarını sıkmaya devam ediyordu ve göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum.

Annesi onu kucakladı. Onun omzunun üzerinden baktı ve elimi kendi omzuna aldı.

"O iyi olacak," dedi yumuşak bir sesle. "Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağız."

Omzumun üzerinden bu dünyada her şeyden çok sevdiğim kıza baktım.

Dünya. Kalbim acıyla sıkıştı. Oraya geri dönmek ve onu kollarıma almak istedim.

Verandasında dururken vücudunu benimkine nasıl sardığını hatırladım. Ne kadar mutlu hatırladım. Kalbim patlayacakmış gibi hissettiğimi hatırladım.

Onu özledim. Vücudunun benimkine sarıldığını hissetmeyi özledim. Gülümsemesini ve gözlerinin rengini özledim.

Luna Emma beni odadan çıkardı. Kapıyı kapattı ve kilitledi. Bazı büyümlü sözler mırıldandı ve kapı bir saniyeliğine parladı.

Odanın içini görebilmek için yaptığımız küçük pencereye doğru koştum. Hâlâ huzur içinde uyuyordu.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve sağıma baktım. Alfa Logan ve Beta Andrew bize doğru yürüyorlardı. İkisinin de yüzünde endişeli bakışlar vardı.

"ne kadar var?" Alfa Logan kızına bakarken sordu.

Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Luna Emma'ya uzandı ve o da kollarına girdi. Ona sıkıca sarıldı ve başının üstünden öptü.

"Her olabilir," diye mırıldandı Luna Emma.

Beta Andrew kız kardeşine, "Uyanır uyanmaz ve odanın onu tutacağını teyit eder etmez yatağa gidiyorsun," dedi. "Zar zor ayakta duruyorsun."

"Kızımı kurtarmanın bir yolunu bulduğumda uyuyacağım," diye mırıldanan Luna Emma, Beta Andrew'un kaşlarını çatmasına neden oldu.

Sol tarafıma, Alex'e baktım. Gözleri kapalı bir şekilde kapıya yaslanmıştı.

ve yumrukları sıkılıydı. Derin nefesler alıyor ve tekrar tekrar yutkunuyordu.

Neler hayal bile edemiyordum. Arkadaşıma

dönüp baktım ve nefes nefese kaldım.

Uyanıyordu.

Bir saniye içinde herkes yanımdaydı. Alex titriyordu. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum.

Meleğim gözlerini yavaşça açtı. Yine yeşildiler.

Kalbim hızla çarptı ve neredeyse kapıya doğru fırlayacaktım. O geri dönmüştü! Meleğim geri dönmüştü!

Luna Emma beni durdurdu ve arkamı dönüp ona ters ters bakmamı sağladı. Gözlerini Sophia'dan ayırmadı.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Meleğim sessizce.

Ona dönüp baktığımda başını kaldırıp odaya gördüm. Bizi gördüğünde gözleri büyüdü.

"Lex?" diye sessizce mırıldanarak Alex'in irkilmesine neden oldu. "

oluyor?" Bana baktı ve kalbim kırıldı.

"Hunter?" diye bağırdı ayağa kalkarken. "Neredeyim

ben?" Holden sızlanıyordu. Tüm vücudum titremeye

başladı.

"Geri döndü," diye mırıldandım. "Onu oradan çıkarmalıyız."

"Henüz değil," dedi Luna Emma sessizce.

Aniden başımı çevirdim. Neden olmasın?!

"Seni bulduk ve eve getirdik Sophia," dedi Luna Emma ve dostuma dönüp bakmamı sağladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Meleğim odaya baktı ve başını salladı.

"Neden buradayım?" diye sordu bize dönüp bakarken. "Neden o camın arkasından bana bakıyorsun? Neden burada benimle değilsin? Sana sarılmak istiyorum. Seni özledim."

Kalbim kırıldı ve yüksek sesli bir sızlanmayı tutmak zorunda kaldım. Luna Emma'nın kolumdaki eli sıkılaştı. Etrafımdaki erkeklerin ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

"Seni bulduğumuzda neler olduğunu hatırlamıyor musun Sophia?" Luna Emma ona sordu. "Büyün çok zayıftı ve bayılmıştın. Çok endişelendim Sophia. Seni daha önce hiç bu kadar zayıf görmemiştim."

Ne diyordu o?! Neden ona yalan söylüyordu? Ve sonra gördüm.

Sophia'nın gözleri bir an için karardı.

Ama rol yaptığını anlamamız için yeterliydi.

Sophia ayağa kalkıp cam pencereye yaklaşırken, "Hatırlamıyorum anne," diye mırıldandı. "Ama beni neden buraya kilitledin?"

Alex'e baktı. "Seni özledim Lex."

Sessiz kaldı ama titrediğini hissedebiliyordum.

Sonra bana baktı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Seni özledim Hunter," dedi. "Neden birlikte değiliz?"

Onunla birlikte olmayı ne kadar çok istiyordum. Yine de bunu ona söyleyemezdim. O benim Sophia'm değildi. O başka biriydi.

"Nedenini biliyorsun Sophia," dedi Luna Emma, Sophia'nın ona bakmasını sağlayarak. "Karanlığı ortadan kaldırana kadar bu odadan çıkmayacaksın."

Sanki biri indirmiş gibiydi. Sophia'nın gözleri karardı ve duvarlar sarsıldı.

Sırıttı ve bizi kara büyüyle patlatmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Kilit Altında

Alexander'ın Bakış Açısı

Sanki bir parçamı o odaya kilitlemişim gibi hissettim.

Orada kalıp o şeyin kız kardeşimin bedenini kullanmasını izleyemezdim. Gitmek zorundaydım. Oradan siktir olup gitmeliydim.

Kıçım gibi kulübeden dışarı koştum. O şeye daha fazla bakamadım. Camı kırıp boynunu sıkmak istedim.

Ama o benim kız kardeşimdi! O benim ikizimdi! O benim en iyi arkadaşımdı! Eğer o şeyi öldürseydim, onu da öldürmüş olurdum.

Nefes almakta zorlanıyordum. Boynuma bir ilmik dolanmış gibi hissediyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, derin bir nefes alamıyordum.

Arkamda ayak sesleri duydum ama dönmek istemedim. Hemen gitmek istedim.

Ormana adımımı atar atmaz nefes nefese kalmaya başladım. Nefes almamı engelleyen şeyi gevşetmeye çalışarak boynumu tutmaya başladım.

Ama orada hiçbir şey yoktu!

Omuzlarımda eller hissettim. Biri çevirdi ve göğsüne bastırdı.

"Nefes al, dostum, ," diye babamın sesini duydum. "Her şey girecek, dostum."

Nefes almaya çalıştım ama onun yerine hıçkırarak ağladım. Babamın kolları beni sıkıca sardı. "O..." diye mırıldandım, çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hâlâ dostum," dedi babam, sesi . "Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

Herkes bunu tekrarlayıp durdu. Herkes bir yolunu bulacağımızı söyleyip duruyordu. Herkes Fia'yı geri getireceğimizden emindi. Ama ya artık geri getirecek bir şey yoksa? Ya o gitmişse? Ya onu sonsuza dek kaybetseydim? Ya...

Alex! Alex! Stella çığlık atarak beni irkiltti.

Babam bana bakabilmek için beni hafifçe geriye itti. Yüzünde endişe gördüm.

"Ben Stella," diye mırıldandım ve beni tekrar kollarının arasına çekti. Bu sarılmaya kimin daha çok ihtiyacı olduğunu bilmiyordum, onun mu yoksa benim mi?

"Konuş onunla dostum," dedi babam usulca. "O seni ."

Alex! Alex! Stella ona cevap vermediğimde tekrar çığlık attı.

Buradayım, Stella. Dedim ki.

Oh, Tanrıca'ya şükürler olsun. Rahatlayarak iç çekti. **Axel bana paniklediğini ve seni sakinleştirmem gerektiğini söyledi.**

Gözlerimin kenarlarında yaşlar hissettim.

Az önce kız kardeşimi kilitledim. Ben de dedim ki. **Tabii ki panikliyorum. Ya onu asla geri alamazsak Stella? Ya sonsuza dek gittiye? Ya...**

Kes şunu. Stella sözümü kesti. **O gitmedi. Onu geri getireceğiz. Ben geleni yapacağım. Sen de elinden geleni . Sophia bize geri dönecek.**

Gözlerimi kapattım ve başımı babamın omzuna yasladım.

Söz mü? Mırıldandım.

Söz veriyorum, Alex. Stella usulca söyledi. **Panik yapmayı bırak, tamam mı? Axel'e kalp krizi .**

Biraz kıkırdadım. Her zaman çok dramatikti.

"Stella ne dedi?" diye sordu babam, başımı kaldırıp geri çekilmemi sağlayarak.

Bir elini omzuma koydu ve sıkıca sıktı.

"Onu geri getireceğimizi söyledi," diye mırıldandım. "Elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi."

Babam gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Ona güveniyorum," dedi. "O çok inatçı bir kurt."

Başımı salladım ve derin bir nefes almaya çalıştım. Kulübeye doğru baktım.

"Onu zorunda kaldığımızı inanamıyorum," diye mırıldandım, sesim . Babam yutkundu ve başını eğdi.

"Biliyorum dostum," dedi. "Sadece oraya gitmek ve kızımı kollarıma istiyorum. Prensesimi geri istiyorum."

Tekrar bana baktı ve çenesinin gerildiğini gördüm.

"Ve sonra benim kızım olmadığını hatırlıyorum," diye devam etti öfkeyle. "Kızımın orada olmadığını hatırlıyorum ve her şeyi parçalamak istiyorum."

Elimi babamınkinin üzerine koydum.

"Biliyorum baba," diye mırıldandım.

"Ben de biliyorum."

Daha onu göremeden Mason'ın yaklaştığını duydum. Hem babam hem de ben onun geldiği yöne baktık.

Bizi görür görmez "Uyandı mı?" diye sordu.

"Öyle yaptı," dedi babam. "Bizim Sophia'mız gibi davrandı."

Mason'ın gözleri büyüdü. Onay almak istercesine bana baktı. Başımı salladım, sessizce homurdanmasına neden oldum. Kulübeye doğru baktı ve yumruklarını sıkı.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Sonunda ciğerlerimi temiz havayla doldurabilmişim. Babam ve Stella beni biraz sakinleştirdiler.

"Orada kalamazdım," dedim ve Mason'ın bana bakmasını sağladım.
"Çıldırmağa başladı."

Mason iç geçirdi ve bana küçük bir baş
selamı verdi. "Anna nerede?" diye sordu
babam Mason'a.

"Buraya geliyordu," dedi Mason. "Büyükanne için bir iksir hazırlıyordu."

Babamın annesi teknik olarak Mason'ın büyükanne değıldi, ama o ve Mike onu böyle çağırarak büyüdüler. Annem ve Andrew Amca'nın anne ve babası Daisy'nin ailesi de doğdu. Büyükanne, Mason ve Mike'ın sahip olduğu tek büyükanne figürüydü. Dördümüze de eşit sevgi ve ilgiyle yaklaşır, asla birini diğetine tercih etmezdi. Yine de Fia'ya karşı küçük bir zaafı vardı. O tek kızdı ve hepimizin ona karşı bir zaafı vardı.

"O ?" Kalbim acıyla sıkışırken sordum.

Büyükanne son zamanlarda pek iyi değildi ve Sophia'nın başına gelenler onun sağlığıyla ilgili daha fazla soruna neden oldu.

"Anna yardım ettikten sonra biraz daha iyi oldu," dedi Mason ve rahatlayarak iç geçirdim.

Babam sürü evine doğru bakarken, "O iyi olacak," dedi. "O güçlü biri."

"Ona git baba," dedim ve bana dönüp bakmasını sağladım. "Biz burada kalırız ve ihtiyacımız olursa seni ararız. Evimiz zaten çok uzakta değil."

Sophia'nın bize yakın olmasını istediğimiz için ona en yakın terk edilmiş kulübede bir oda yaptık. Evimizden sadece on dakika uzaklıktaydı.

Babam kulübeye doğru baktı. Zihin bağlantısı kullandığını anlayabiliyordum.

"Tamam dostum," diye mırıldandı birkaç dakika sonra. "Gidip büyükannemi kontrol edeceğim ve yakında döneceğim."

Beni bir kez daha kucakladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Geri , dostum," dedi beni bırakırken. "Kız kardeşinin sana ihtiyacı var." Yutkundum ve ona küçük bir baş selamı verdim.

Benim de ona ihtiyacım vardı. Ona geri ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına ve Lex demesine ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı ve bunu elde etmenin bir yolunu bulacaktım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM - Aptallar

Sophia'nın bakış açısı

Camdan onlara bakıyor, parmaklarımı şıklatıp hepsini öldürebilmeyi diliyordum.

Özellikle de annem. Bu odayı yaratan oydu. Onun büyüsünü burada hissedebiliyordum. Tenime değdiğini hissedebiliyordum ve bu beni deli ediyordu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, burada büyümü kullanamıyordum. Büyü onu engelliyor ve beni çıldırtıyordu. Hâlâ kendi büyümü hissedebiliyordum ama çok uzaktaydı ve ona ulaşamıyordum. Kaynağını bulamadım. Bu samanlıkta iğne aramak gibiydi. Orada olduğunu biliyordum ama nereye bakacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Ama onu bulacaktım. Onu bulacak ve bu odayı, sürülerini ve tüm hayatlarını yok edecektim.

İntikamımı alacaktım. Beni buraya kilitleyebileceklerini sanıyorlarsa aptallar.

Gözlerimi eşim olması gereken adamdan ayırmadım. Korkusunu hissettim ve bu beni iğrendirdi. Ona nasıl aşık olmuşum ki? Acınacak haldeydi.

Ama onun korkusu bedenime ve sihriye inanılmaz şeyler yaptı. İçimdeki o büyülü kıvılcım daha da güçlendi. Onun korkusu sihriye yakıt gibi geldi.

Onların korkusu benim buradan kaçış biletim olabilir. Ondan beslenebilirim. Sihriye güç katıp burayı havaya uçurabilirim.

Sırıttım ve adamın yutkunmasına neden oldum. Çenesi gerildi ve bana baktı

Anne.

"Büyü işe yarıyor," diye mırıldandı annemin kardeşi, ona bakmamı sağladı.

"Uzun sürmeyecek," diye kıkırdadım karanlık bir şekilde.

Aptal pencereye yaklaştım ve sııttım.

"Hâlâ büyümü hissedebiliyorum," dedim gözlerimi sözde eşimden ayırmadan.
"Buradan çıkmanın bir yolunu bulmam an meselesi."

Hunter'ın gözlerinde üzüntü gördüm ama bu beni tatmin etmedi. Onun üzüntüsünü istemiyordum. Korkusunu istiyordum. Hüznü beni beslemiyordu ama korkusu besliyordu.

"Ve bunu yaptığımda, beni buraya koyduğunuza pişman edeceğim," diye devam ettim, gözlerimi biraz kısarak. "Bunu yaptığımda hepinize acı çektireceğim."

Hunter'ın çenesi gerildi. Yutkundu ve vücudundan yine o lezzetli korkunun hissettim. Bundan zevk aldım. Tadı güç gibiydi.

Ve bunu nasıl yoğunlaştıracığıma dair bir fikrim var.

"Hepinizi öldürmeyi düşündüm," dedim, gözlerimi onunkilerden ayırmadan.
"Ama belki de paketlerini yok edip ortadan kaybolurum. Belki de sana izin veririm. Beni bir daha asla göremeyeceğini bilerek yaşamak. Bu daha mı acı verici olurdu Hunter?"

Gözleri büyüdü. Hissettiği korku yoğunlaştı ama şimdi acıyla karışmıştı.

Sııttım ve anneme baktım. Erkek kardeşi onu tutuyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Bu daha mı acı verici olur anne?" Vücudundan korkunun da tadını çıkararak sordum.

Parmak uçlarımda sihrimin bir parçasını hissettim.
Sırıttım ve şimdilik bizi ayıran bardağı sallamak için kullandım.

Gözleri büyüdü ve yüzlerindeki dehşet dolu bakışlar beni neredeyse mutluluktan zıplatacaktı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı biri odaya yaklaşırken.

Soluma baktım ve Anna'nın bize doğru koştuğunu gördüm. Yüzünde sinirli bir ifade vardı ve bu beni parlak bir şekilde gülümsetti.

Kardeşim ve kuzenim onun hemen arkasındaydı. İkisi de kızgın ve endişeli görünüyordu.

"Merhaba Anna," dedim genişçe sırıtarak. "Sihrimin bana geri döndüğünü görmek için tam zamanında geldin."

Anna beni tamamen görmezden gelerek, "Ona korkunu gösterme," dedi. "O bizim korkularımızdan besleniyor."

Öyle mi?

Yumruklarımı sıktım ve çenemi sıktım. Bu lanet odadan çıkar çıkmaz onu öldürecektim. Onların korkularıyla beslendiğimi nereden biliyordu?!

Anna pencereye yaklaştı ve gözlerini bana dikti.

"Bu odadan çıkmayacaksın iblis," dedi soğuk bir sesle. "Kalacaksın Sophia'nın cesedini bize geri verene kadar burada kalacaksın. O kızı rahat bırakıp ailesine geri verene kadar burada kilitli kalacaksınız."

Gerçekten Sophia olmadığımı mı düşünüyordu? Gerçekten Sophia'nın bedenini ele geçiren bir tür iblis olduğumu mu düşünüyordu?

Güldüm ve başımı salladım.

"Geri verecek bir şey yok Anna," dedim ona sırtarak. "Ben bir iblis değilim. Ben Sophia'yım. Sophia'nın yeni ve geliştirilmiş bir versiyonu."

Aileme baktım. Korkularını bastırmak için çok uğraştıklarını görebiliyordum ama işe yaramıyordu. Hâlâ hissedebiliyordum ve bana ihtiyacım olan gücü veriyordu.

"Sen Sophia değilsin," dedi Anna inatla. "Bizim Sophia'mız kendi bedeninin içinde kilitli kaldı. Sen onu uzaklaştırdın. Onun bedenini ele geçirdiniz ve onu sapkın oyunlarınız için kullanıyorsunuz."

Gülümsedim.

"Bu üzücü, biliyor musun?" Kardeşime bakarken söyledim. "Eski Sophia'yı geri getirebileceğine inanmayı bu kadar çok istemen çok üzücü."

Kardeşim yumruklarını sıktı. Korkusunu hissedemiyordum, sadece öfkesini. Bu beni rahatsız etti. Onun korkmasını istiyordum. Onların korkusuna ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kıstım ve biraz sırttım. Anna ile aynı fikirde olmanın, onları ihtiyacım olan gücü elde edeceğimden bu kadar korkutmak için tam da ihtiyacım olan şey olabileceğini fark ettim.

"Yine de bir konuda haklısın," dedim gözlerimi kardeşimden ayırmadan. "Eski Sophia'nın yerini ben aldım. O öldü. Onu ben öldürdüm. Çığlıklarını ve yalvarışlarını dinledim ve onu öldürdüm. O artık yok ve onu asla geri alamayacaksınız."

Sözlerimin neden duygu umduğum gibi değildi. Sözlerim korkuya

neden olmadı. Acı ve öfkeye neden oldular.

Kardeşimin çenesinin seğirmesini izledim. Gözlerini bana dikmesini izledim.

"Yalan söylüyorsun," dedi Anna ve ona dönüp bakmamı sağladı. "Sen de istiyor musun

Nereden bildiğimi biliyor musun?"

Sessiz kaldım. Yalan söylemiyordum. Eski Sophia gitmişti.

"Biliyorum çünkü Stella hâlâ senin içinde," diye devam etti Anna bana sırtarak. "Sophia'nın kurdu hâlâ hayatta, bu da bizim Sophia'mızın bir yerlerde olduğu anlamına geliyor.

Senin de içinde. Kazanamayacaksın, iblis. İkisini de geri alacağız."

Kırmızı gördüm.

Yumruklarımı cama vurdum ve Anna'nın sırtışının büyümesine

neden oldum. Stella ile bağlantımı kestim. Artık içimde değildi. Bu

imkansızdı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM - Eğer Onu Öldürürse...

Alexander'ın Bakış Açısı

Acı içinde olduğumu söylemek hafif kalır. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İkizimin öldüğünü duymak şimdiye kadar yaşadığım en büyük acıydı.

Ve bunun doğru olmadığını biliyordum.

Öyle olsaydı nasıl hayatta kalırdım bilmiyordum. Muhtemelen kurtulamazdım. Onu takip ederdim. Bu dünyadan birlikte ayrılacaktık, tıpkı geldiğimiz gibi.

Kız kardeşimi benden alan şeye bakıyordum. Boynunu tutup sıkmak istedim. Karanlığın kız kardeşimin bedenini terk edişini izlemek istedim.

Ama yapamadım. Onu öldürmeden onu öldüremezdim.

En azından henüz değil.

"Biliyorum çünkü Stella hâlâ senin içinde," dedi Anna ve nefesim kesildi. "Sophia'nın kurdu hâlâ hayatta, bu da bizim Sophia'mızın bir yerlerde olduğu anlamına geliyor.

Senin de içinde. Kazanamayacaksın, iblis. İkisini de geri alacağız." Kalbim

hızla çarpıyordu. Korku üzerime çöktü.

Bunu ona neden söylesin ki?! Şimdi Stella'yı öldürecek!

Tam o şey yumruklarını cama vururken hırladım.

Gözlerimi Anna'dan ayırmadım. Çok kızmıştım. Stella onun yüzünden zarar görürse...

"O burada değil!" diye bağırdı Şey. "Ondan kurtuldum. İkisinden de kurtuldum!"

Hunter sessizce sızlandı. Annem titriyordu. Amcam ve Mason yüzlerinde kızgın bir ifadeyle ona bakıyorlardı.

"O senin içinde," dedi Anna, üst kolunu tutmamı sağlayarak. "Seni yenmemize yardım edecek."

Panik üzerime çöktü.

Anna'yı kendimden uzaklaştırmaya başladım ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakmasını sağladım.

Kalbim hızla atıyordu. Acıyla göğüs kafesime çarpıyordu.

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı o Şey ve içimdeki korkunun patlamasına neden oldu. "İkisini de öldüreceğim!"

"Ne yapıyorsun Alex?" Anna elimden kurtulmaya çalışarak sordu.

Ailemin geldiğini duydum. Durmadım. Duramazdım. Daha fazla zarar vermeden Anna'yı oradan çıkarmalıydım.

Kulübenin kapısından içeri daldım ve doğruca ambara yöneldim. "Alex!"

Amcam bana seslendi ama ben durmadım.

Anna'ya çok kızgındım. Çok korkuyordum. Eğer o Şey Stella'yı öldürürse, Fia'mı geri getirme şansımızı kaybedecektik. Gerçekten gitmiş olacaktı. O gerçekten...

"Alex, dur!" annemin sesi düşüncelerimi böldü.

"Hayır!" Bağırdım. "Anna yeterince zarar verdi! Artık Stella'yı biliyor ve

bu onu öldürecek!"

Boğazımda bir yumru oluştu ve tekrar nefes alabildim. Paniğin içimi kapladığını, dizlerimin büküldüğünü ve kalbimin teklediğini hissettim.

Anna elini benimkinin üzerine koyarken, "Olamaz, Alex," dedi yumuşak bir sesle. "Stella'ya zarar veremez. O Sophia'nın ışık büyüsü tarafından korunuyor."

Biraz yavaşladım ve Anna'ya baktım.

Anna, "Sophia'ya zarar verecek olsa bunu asla söylemezdim, Alex," dedi. "Onu asla tehlikeye atmam. Bunu söyledim çünkü Stella'ya zarar vermeyeceğini biliyorum."

Yürümeyi bıraktım ve arkamı döndüm.

annemi, amcamı ve Hunter'ı gördüm. Annem kırık ve yorgun görünüyordu. Amcam kızgındı. Hunter ise kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Emin misin, Anna?" Hunter sesi titreyerek sordu. "Eğer onu öldürürse..."

Hunter'ın sesi . Başını eğdi ve derin bir nefes almaya çalıştı. "Eminim," dedi

Anna. "Stella ve Sophia'mız güvende."

Yutkundum ve anneme baktım.

"Anna haklı tatlım," dedi annem usulca. "Onlar güvende."

Anna'yı bıraktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Bunu yapmak çok zordu. Ne kadar güçlü bir şekilde bastırmaya çalışsam da gitmiyordu.

Stella'nın iyi olduğundan emin olmak için onunla konuşabilmeyi diledim.

"O iyi Alex," dedi Axel. 'Endişelenme, tamam mı? Ona göz kulak oluyorum.

Kalbim hızla çarpıyordu.

"zaman konuşabilir misin?" diye sordum. Onun kendisiyle

iletişime geçmesini beklemek zorunda değil miydi?

"Hayır," dedi. 'Ona benimle olabildiğince sık konuşmasını söyledim. Az önce onunla konuştum. O iyi.

Rahat bir nefes aldım ama sonra aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi.

"Ya Stella'ya ulaşmanın bir yolunu bulursa?" diye mırıldandım.

"Olmayacak," dedi Axel. 'Stella ışık büyüsü tarafından korunuyor. Ona dokunamaz.

Yutkundum ve çenemi sıktım.

"Stella ile konuştun mu?" Hunter korku dolu bir sesle sordu. Ona

baktım ve başımı salladım.

"Ben yapmadım ama Axel yaptı," dedim. "O iyi."

Hunter rahatlamış bir nefes verdi ve gözlerini

kapattı. Etrafıma bakındım ve kaşlarımı çattım.

"Mason nerede?" Ben sordum.

"Onunla birlikte kaldı," dedi amcam. "Bir şey olursa diye ikimizden birinin sürekli burada kalması konusunda anlaşmıştık."

"Bunu yaptığınızda, korkunuzu göstermemeyi unutmamalısınız," dedi Anna

sertçe.

Hunter'dan bana baktı.

"Özellikle siz ikiniz," diye devam etti. "Ondan beslenecek ve sizin korkunuz onun gücünü artıracak. Oradayken onu saklamak zorundasınız, tamam mı?"

Bunu yapmak çok zor olacaktı ama bir yolunu bulacaktım. Ona olan öfkeme odaklanırdım.

Hunter yüzünü ellerinin arasına gömerken, "Lütfen ona öyle deme," diye mırıldandı. "O öyle değil. O benim Meleğim. O benim eşim."

Hayır, değildi. Arkadaşı kapana kısılmıştı.

"O senin meleğin değil Hunter," dedi Anna sertçe ve ellerini yüzünden çekip Anna'ya bakmasını sağladı. "O Sophia değil. Onu eşini senden alan bir yaratık olarak düşünmeye başlamalısın. Bunu yapmazsan korkunu gizleyemezsin."

Hunter yutkundu ve kaşlarını çattı.

"Sophia'nın bedeninde ama o değil Hunter," dedim ve bana sağladım. "Sophia değil."

Bana küçük bir baş selamı verdi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Hadi eve gidelim," dedi annem keserek. "İçindeki karanlıktan kurtulmak için bir fikrim olabilir."

Kalbim hızla çarpıyordu.

"Uyumalısın, Emma," diye endişeyle iç geçirdi amcam.

O haklıydı. Uykuya ihtiyacı vardı. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Eğer amcam onu tutmasaydı, ayağa kalkamazdı.

kendisi.

Ama eğer gerçekten bir fikri varsa.

"Bunu konuştuktan sonra uyuyacağım," dedi ve amcamın elini tutup yavaşça uzaklaşmaya başladı.

Hunter'a baktım. Gözlerini kocaman açmış anneme bakıyordu.

onu, Andrew amca. Annemi takip etmeye başlarken onu zihnime bağladım.
Düşecek.

Annemin fikrinin iyi olmasını umuyordum. En iyi arkadaşımı geri getirmeye bir adım daha yaklaşacağımızı umuyordum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM - Küçük Kuzenim

Mason'ın bakış açısı

Küçük kuzenimin odanın içinde gergin bir şekilde dolaşmasını izledim.

O benim küçük kuzenim değildi. Onun bedenini ve ruhunu tüketen şeytandı.

Benim Sophie'm olduğunu düşünmemek çok zordu. Ona benziyordu. Sesi Onun gibi. Onun gibi kokuyordu. Gözlerim ve burnum onun benim Sophie'm olduğunu düşündü. Kalbim öyle olmadığını biliyordu.

Çıplak kollarına bir aşağı bir yukarı baktım ve görüşüm karardı. Yaralarını kaç kez görmüş olursam olayım, sanki ilk kez tekrar görüyormuşum gibiydi. Çok sinirlenmişim ve keşke o herifi öldürmeseydi de onu elime geçirebilseydim diye düşündüm. Keşke onu boğabilseydim ve yaşamın bedenini terk edişini izleyebilseydim.

O bunu yapabildiği ve ben yapamadığım için kıskanıyordum.

Odadaki ışıklar titredi. Böyle küçük bir şey yapabilecek kadar büyüsü vardı ama büyük bir hasar veremezdi.

Bana baktı ve sırttı.

"Korktun mu?" diye sordu ve içimdeki öfkenin patlamasına neden oldu.

"bile değil, iblis," diye homurdandım, yumruklarımı sıkıca sıkarak. "Senden kurtulacağız."

İç çekti ve pencereye yaklaştı. Pencereye yaslandı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Acıyor, Mason," dedi. "Kendi ailemin beni olduğum gibi kabul etmeyeceğini bilmek acı veriyor."

Marcus homurdandı.

Marcus öfkeyle, *"Keşke Sophie'ye zarar vermeden onu öldürebilseydik,"* dedi.

"Ben de," diye mırıldandım, gözlerimi önümdeki şeye dikerek.

"Sophie'mizi inciten birini asla kabul etmeyeceğiz," dedim öfkeyle. "Sen bu ailenin bir parçası değilsin. Sen bu dünyanın bir parçası değilsin. Sen bozulmuş bir lanetin artığından başka bir şey değilsin."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Ben oldukça güçlü bir artığım, sence de öyle değil mi?" diye sordu bana sırtarak.

Çenemi sıktım ve ona sırtarak karşılık verdim.

"Elindeki imkânları gözünde fazla büyütüyorsun iblis," dedim. "Odaya kilitleldin ve sihrini kullanamıyorsun. Teyzem senden daha güçlü."

Öfkelendi. Gözlerini bana dikti ve odanın ışıkları tekrar titredi.

Güldüm.

"Haklı olduğumu , değil mi?" Sırtarak söyledim. "Sandığın kadar güçlü değilsin."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. Gözlerindeki siyahlık yoğunlaştı ve sessizce hırlamama neden oldu. Sophie'nin gözlerini özlemiştim. Onları tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

"Annem benim yanımda bir hiç," dedi soğuk bir sesle. "Bu zincirlerden nasıl kurtulduysam, bu odadan da öyle kurtulacağım."

Kırmızı gördüm. Teyzem onun annesi değildi. Teyzem Sophie'nin .

"Emma senin annen değil, iblis," dedim hırlayarak. "O Sophie'nin annesi. Senin onunla ya da benim Sophie'mle hiçbir ilgin yok."

İç çekti ve gözlerini devirdi.

"Ben senin Sophie'nim," dedi ve içimdeki öfkenin patlamasına neden oldu. "Bunu kabul edemiyor olman beni kızdırıyor."

Bunu asla kabul edemezdim çünkü doğru değildi. Önümdeki bu şey benim küçük kuzenim değildi. Birlikte büyüdüğüm kız değildi. Benim küçük kız kardeşim değildi.

Sophie ve Alex'i hep kardeşlerim olarak gördüm. Birlikte büyüdük. Her şeyi birlikte yaptık. Çok yakındık ve ikisini de çok seviyordum. Hayden ve Halley'i de en az Alex ve Sophie'yi sevdiğim kadar seviyordum ama onlar kadar yakın değildik. Onlar farklı bir sürüde yaşıyorlardı ve birbirimizi her gün göremiyorduk. Tüm kuzenlerimi eşit derecede seviyordum.

Ama Sophie'm özel biriydi. O hepimiz

için özel bir şeydi.

Belki de bizi koşulsuz seven harika bir insan olduğu içindir. Belki de ona her zaman güvenilebileceğimizi bildiğimiz için. Belki de komik, nazik ve sevgi dolu olduğu için.

Bunun için milyonlarca neden vardı ama bizim sadece bir tanesine ihtiyacımız vardı. O ailemizin bir parçasıydı ve onu seviyorduk.

"Bunu kabul etmeyeceğim çünkü doğru değil," dedim yumruklarımı sıkarak. "Sophie'mizi geri alacağız."

Yumruklarımı cama vurmak istedim ama sözlerinin beni ne kadar kızdırdığını bilmesini istemedim. Ona ne kadar incindiğimi bilmenin tatminini yaşatmak istemedim.

O şey güldü ve başını salladı.

"Hepinizin yanıldığınızı fark etmesini izlemek çok hoş olacak," diyordu. "Yaşadığınız her şeyin anlamsız olduğunu fark etmenizi izlemek çok hoş olacak. Çektiği acıların boşuna olduğunu anladığında annemin yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Yüksek sesle hırladım ve dişlerimi . Kimse

teyzem hakkında böyle konuşamazdı!

O şey güldü ve başını salladı.

"Gerçekten ," dedi. "Lanete karşı o kadar çok savaştı ki, lanetin kalıntıları tarafından yok edildi."

Sırıtarak beni kıpkırmızı yaptı.

Teyzem hakkında böyle konuşmasına izin veremezdim. Teyzem hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi. Sadece beni ve annemi kalmadı, ona ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldu. Nazik, sevgi dolu ve anlayışlıydı. Onunla her şey hakkında konuşabilirdim ve her zaman bilirdim ki beni yargılamadan dinlerdi. Bazen bir hata yaptığımda aileme gitmeden önce ona giderdim. Onunla bu konu hakkında konuşurdum ve o da bana tavsiyelerde bulunurdu. Ailemle konuşmam için beni cesaretlendirirdi. Beni daha cesur yaptı.

Ve bir iblisin onun hakkında kötü konuşmasına izin vermeyecektim. Teyzemnin acısını ve fedakârlığını ailemizi yok etme planında bir silah olarak kullanmasına izin vermeyecektim.

Homurdandım ve gözlerimi ona diktim.

Oraya girmeyi çok istedim ama yapamadım. Kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Ona zarar vereceğimi biliyordum ve bunu yapamazdım. Sophie'nin bedenine zarar vermiş olurdum ve bunu yaparsam kendimi asla affetmezdim.
böyle bir şey yaptım.

Tam Sophie'nin bedeninden sonra onunla ne yapacağımı söylemek üzereydim ki, içimdeki heyecanı patlatan bir zihin bağlantısı aldım.

Annemin karanlıktan nasıl kurtulacağımıza dair bir fikri olabilir.
Alex bana zihin bağı kurdu. **Gözün üzerinde olsun. Hunter ve ben yakında orada .**

Kuzenimin bedenini ele geçiren şeye sırtarak, "Bunun hiç gerçekleşmeyecek olması çok kötü," dedim.

Gözlerini kısıtı ve başını eğdi.

Yüzümdeki sırıtmayı sürdürdüm, neden olduğum karmaşanın

tadını çıkarıyordum. Sophie'mizi geri alacağız. Bu şeyin

kazanmasına izin vermeyecektik.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM - Bir Fikir

Hunter'ın bakış açısı

Gördüğüm tek şey onun güzel yüzüyken nasıl da Meleşime bakıp başka bir şey görebilirdim? Ondan nasıl "o" ya da "şey" diye bahsedebildim? Tek gördüğüm güzel eşimken bunu nasıl yapabildim?

Çok basitti. Yapamazdım. Karanlık onun içinde kalsa bile onu isteyecektim. Ne olursa olsun onu işaretler ve benim yapardım. Hiçbir şey. ondan nefret etmemi sağlayamazdı. Hiçbir şey onu reddetmeme neden olamazdı. Onu bedenimin ve ruhumun her parçasıyla seviyordum. O her haliyle benimdi ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

"O nasıl?" Alfa Logan'ın ofisine girerken Drake'in sesini duydum.

Luna Emma, Alfa Drake'e yaklaşırken, "Büyüsü engellenmiş," dedi. Ona sıkıca sarıldı ve bana baktı.

"Nasılsın Hunter?" diye sordu.

Kanepeye , "Sanki uzuv uzuv parçalanıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve inledim. Onu izlemek ve ona dokunamamak çok zordu. Onu özlemiştim.

Kapı açıldı ve annemle Jake içeri girdiler. Onlara bakmadım. Bakamazdım. Ağlamak ve çılgılık atmak istiyordum.

"Gittiler mi?" Drake başımı kaldırmamı sağlayarak sordu.

"Kim gitti?" Kimse cevap vermeden ben sordum.

"Logan'ın annesi, Daisy ve çocuklar," diye cevap verdi

Jake.

Annem yanıma oturdu ve sırtımı hafifçe ovdu.

"Harry onlarla birlikte," dedi annem, ona bakmamı sağlayarak. "Sürümüze geri dönmek istemedi ve biz de burada olmamasının daha iyi olacağını düşündük. Mike ve diğer çocuklarla birlikte gitti."

Kaşlarımı çatmıştım. Mike'ı gitmeye ikna etmeyi nasıl başarmışlardı? Bizimle Uluyan Orman'a gitmekte kararlıydı. Onu kalmaya zar zor ikna edebildik.

"Halley ve Hazel'a olanları anlatmadık," diye mırıldandı Jake. "Sophia'ya çok bağlılar ve bunu iyi karşılamayacaklardır. Rose, Sophia'nın yanına Sophia kaybolduktan birkaç gün sonra Drake'in paketi. Daisy ve Luna Gloria bugün ayrıldılar. Luna Gloria'nın biraz yalnız kalması ve iyileşmesi iyi olur."

Kaşlarımı tekrar çatmıştım.

"Sophia günlerdir ortalıkta yok," diye mırıldandım. "Onu görmek istemediler mi?"

Jake sessizce, "Onlara senin süründe olduğunu, düğünün ve Ay Töreni için hazırlandığını söyledik," diye mırıldandı.

Kalbime bir bıçak saplandı. Bunun gerçek olması gerekiyordu. O benim sürümde olması gerekiyordu. Çoktan işaretlenmiş ve çiftleşmiş olmamız gerekiyordu. Her gün onun yanında uyanmam gerekiyordu. Her gece yan yana uykuya dalmadan önce ona onu ne kadar çok sevdiğimi göstermem gerekiyordu.

O lanet odada kilitli !

"Mike'ı gitmeye nasıl ikna ettin?" Alex ne düşündüğümü sordu.

"Gitti çünkü Harry de onunla gitti," dedi Jake ve beni biraz gülümsetti. Çok iyi arkadaş olmuşlardı ve bu beni mutlu ediyordu.

"Burada daha iyi," diye mırıldandı Alex pencereye doğru yürürken ve pencere pervazına yaslanırken.

Birden orada kimsenin olmamasını diledim. Keşke sadece Sophia ve ben olsaydık. O kapıları açabilmeyi ve beni durduracak kimse olmadan o odaya girebilmeyi diledim. Eşimi kollarımda tutabilmeyi ve vücudunun her yerini öpebilmeyi diledim. Onun bedeninin ve ruhunun bana ait olduğunu kendime hatırlatmak istedim.

Kapı tekrar açıldı ve babamla Alfa Logan içeri girdi. Alfa Logan'ın eşine doğru koşmasını izledim. Onu kendine çekti. kollarına aldı ve derin bir nefes verdi. Onun şakağını öptü ve burnunu saçlarına gömdü.

Kıskançlık beni bir tren gibi çarptı.

Bunu yapmak istedim. Eşıme gitmek ve onu böyle kollarıma almak istedim.

Babam annemin yanına oturdu ve ona sıkıca sarıldı. Bir elini omzuma koydu ve sıktı.

Her şey yoluna girecek, dostum. Beni zihnine bağıladı. Bundan eminim.

Ona baktım ve yutkundum. Ona cevap veremedim.

"Gloria Teyze iyi mi?" Luna Emma sessizce sordu.

Alfa Logan eşinin şakağına bir öpücük daha kondururken, "O daha iyi," diye mırıldandı. "Drake'in sürüsünde iyileşecek. Bundan eminim."

Luna Emma gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Seni yatağı götürmeye ne dersin?" Alfa Logan onun yanağını okşarken yumuşak bir sesle sordu. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Luna Emma ondan uzaklaşıp bana bakarken, "Yapacağım," dedi. "Önce seninle fikrim hakkında konuşmam gerekiyor."

Başımı salladım. Onu geri getirmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Ne fikri?" Alfa Logan kaşlarını çatarak sordu.

"Sophia'nın içindeki karanlığı nasıl yok edeceğimi düşünüyordum ve sanırım bir fikrim var," dedi Luna Emma, gözlerini benden ayırmadan.

"Anlat bize anne," dedi Alex. "Biz her şeyi yapacağız."

Luna Emma Alex'e baktı ve ona küçük bir gülümseme verdi. Koltuğa yaklaştı ve . Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Yürümekte zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Sophia'nın karanlığı lanet tarafından yaratıldı," dedi Luna Emma oturup Anna'ya bakarken. "İlk lanet Nathan'ı ve kendimi büyülerimle patlattığımda bozuldu."

Babam anlatmıştı. O ve Luna Emma Tanrıça'yı görmüş ve onunla konuşmuşlar.

"Bunun tekrar işe yarayacağından emin olamayız," diye mırıldandı Beta Andrew. "Ayrıca, sen öldün Emma. Bunu tekrar yapmak riskli olur."

Kalbim hızla çarptı ve gözlerim büyüdü.

"Onu öldürmeyeceğiz!" Aniden ayağa kalkarken çığlık attım.

Alex o kadar yüksek sesle hırladı ki camlar sallandı.

Luna Emma sakinliğini korudu.

Gözlerini Anna'dan ayırmadan, "Onu öldürmeyeceğiz," dedi. "Andrew haklı. Bu çok riskli olur ve işe yarayıp yaramayacağını bilmenin bir yolu yok. Ama bu bana laneti kırmak için denediğimiz başka bir yolu düşündürdü."

"Onu işaretlemesi gerekiyor," diye mırıldandı Alfa Logan sessizce ve kalbimin durmasına neden oldu.

Luna Emma başını salladı. "Stella'yı yüzeye çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız. Stella'nın Sophia'nın bedeninin kontrolünü ele geçirmesi için bir yol bulmalıyız."

Luna Emma bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi.

"Ve sonra onu işaretlemen gerekiyor," dedi. "Planladığın gibi olmayacak ama içindeki karanlığı yok etmene yardımcı olabilir."

Kalbim hızla çarpıyor ve içimi heyecan kaplıyordu.

"Hadi ," dedim. "Stella'yı bize getirmenin bir yolunu bulalım."

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM - Bir Yol Bulduk

Alexander'ın Bakış Açısı

'Axel...' diye kurduma seslendim ama o sözümü kesti.

"Ona *seninle söyledim zaten*," dedi ve beni rahatlatarak iç çekti.

Bazı nedenlerden dolayı Axel Stella ile zaman konuşabiliyordu. Ben konuşamıyordum. Önce onun benimle konuşmasını beklemek zorundaydım.

Bir yolunu mu buldun? Kafamın içinde Stella'nın sesini duydum ve bu beni biraz gülümsetti.

Onu çok özledim. Fia'mı daha da çok özledim.

Söyledik. Ona söyledim. Seni yüzeye çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız. Sophia'nın bedenini kontrol altına almalısın.

Stella bir an sessiz kaldı.

Tamam. Mırıldandı. Bunun ne faydası olacak? Onun yerini alamam. Ben onun bir parçasıyım ama Sophia değilim.

Onun yerine geçmeyeceksin. Ben de öyle dedim. Sadece Hunter'ın seni işaretleyebilmesi için kontrolü ele alman gerekecek.

Stella'nın nefesi kesildi.

Bu işe yarar mı? O sordu. Bu Sophia'yı geri getirecek mi?

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Tanrıça, umarım öyledir. Kız kardeşimi deli gibi özlemiştim. En iyi arkadaşımı özledim.

Umarım öyledir, Stella. Dedim ya. **Onu özlüyorum.**

Stella sessizce sızlandı ve kalbim sıkışmaya başladı. Keşke onu görebilseydim, parmaklarımı kürkünde gezdirebilseydim ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim.

Ben de onu özlüyorum. Stella mırıldandı.

Gözlerimi açtım ve Hunter'a baktım. Gözleri çoktan üzerimdeydi.

"Stella mı?" diye sordu sessizce ve odadaki herkesin ona bakmasını sağladı.

Korkunç görünüyordu ve neler hayal bile edemiyordum. Henüz eşimle tanışmamıştım ama onun kaybettiği gibi kendi eşimi kaybetme düşüncesi bile beni kıpkırmızı yapmıştı. Hissetmiş olması gereken acıyı hayal bile edemiyordum.

"Evet," dedim, yutkunmasına neden olarak. "Ona plandan

bahsettim." Hunter başını salladı ve ben tekrar Stella'ya

odaklandım.

Kontrolü nasıl ele hakkında bir fikrin var mı Stella? Ona sordum.

Hayır. İç çekti. **Ama ne gelirse deneyeceğim. Tamam,**

dedim. Nasıl gittiğini bana haber ver.

Yapacağım. Stella söyledi. **Seni seviyorum, Alex. Yakında orada**

olacağım. Söz veriyorum. Ben de seni seviyorum, Stella.

Bağlantımızı kesmeden önce ona söyledim.

Derin bir nefes aldım ve aileme baktım.

"Elinden geleni yapacaktır," diye mırıldandım sessizce.

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Anna anneme yaklaşırken. "Belki

ona yardım edebilecek bir büyü var. Ya da belki biz bir tane

yaratabiliriz." Annem başını salladı ama babam başını salladı.

"Şimdi olmaz," dedi babam sertçe. "Emma'nın uyuması gerekiyor. Sophia o odada güvende ve ikimizden biri her zaman orada olacak."

Babamla aynı fikirdeydim. ne kadar Fia'yı geri getirmek istesem de, annemin kendine zarar vermesine izin veremezdim. Küçük bir molaya ihtiyacı vardı.

"Ben sonra dinlenebilirim..." Annem konuştu ama babam onun sözünü kesti.

"Hayır, Emma," dedi sesinde kararlılıkla. "Sonunda yaralanacaksın ve o zaman ona yardım edemeyeceksin. Eğer bir şey yapmazsan hiçbir şey olmaz. küçük bir mola. Anna sensiz başlayabilir."

"Alfa Logan haklı, Luna," diye konuştu Hunter, sesi sessiz ve boğuktu. "Eşimi bana geri getirmene ihtiyacım var. Eğer kendine zarar , bunu yapamazsın."

Annem iç çekti, ayağa kalktı ve yavaşça Hunter'a yaklaştı. Onu izlerken kalbim parçalandı. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Hunter'ın annesi ayağa kalktı, böylece annem Hunter ve Alfa Nathan'ın arasına oturabildi.

Hunter anneme baktı ve ona küçük bir gülümseme verdi. Ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Onu sana geri getireceğim Hunter," dedi annem onu kucağına çekerken. "Söz veriyorum. Eşini geri getireceğim."

Hunter'ın sessizce hıçkırmaya başlaması için tek gereken buydu. Yutkundum ve kendi gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Odaya baktım ve herkesin aynı şeyi yapmaya çalıştığını gördüm.

"Ve lütfen bana Luna demeyi kes," dedi annem, Hunter'ı ona gülümserken.
"Sadece Emma, tamam mı?"

Hunter yanaklarını sildi ve ona küçük bir baş selamı

verdi. Hunter sessizce, "Teşekkür ederim Emma,"

diye mırıldandı.

Alfa Nathan'ın uzanıp annemin elini tutmasını izledim. Odadaki gerilimin hızla yükseldiğini hissedebiliyordum. Kendi kaslarım sıkılaştı ve saldırmaya hazırdım.

Şimdiye kadar Alfa Nathan'ın anneme zarar vermeyeceğini biliyordum ama içgüdüsel olarak tepki verdim. O benim annemdi ve incinmesine izin veremezdim. Onu korumak zorundaydım.

Babama ve amcama baktım. İkisi de gerekirse müdahale etmeye hazırdı.

Annem sakinliğini korudu. Alfa Nathan'ın elini sıktı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

"Nezaketin için teşekkür ederim Emma," dedi Alfa Nathan. "Oğlumla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Annemin gülümsemesi büyüdü. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Nathan. Hunter artık ailemin bir parçası ve onunla her zaman ilgileneceğim."

Kalbim büyüdü. Annem inanılmaz bir kadındı.

Babam anneme yaklaşırken, "Tamam, gidip gerekiyor," dedi.

Nathan'ın elini bıraktı ve ayağa kalktı. Babam bir kolunu onun omuzlarına doladı ve gözle görülür bir şekilde rahatladığını gördüm.

"Araştırmaya başlayacağım, Emma," dedi Anna, ona bakmamı sağlayarak.
"Bir büyü bulmaya çalışacağım."

Babamla birlikte uzaklaşmaya başlarken annem usulca, "Teşekkür Anna," dedi.

Hunter'a baktım ve derin bir nefes aldım.

"Onu görmeye gitmek ister misin?" Bana bakmasını sağlayarak sordum. Başını salladı ve hemen ayağa kalktı.

"Unutmayın," dedi Anna, ikimizin de ona bakmasını sağlayarak. "Ona korkunuzu göstermeyin. O bundan beslenir."

Hunter irkildi. Çenemi sıktım ve başımı salladım.

Ona korkumu göstermem mümkün değildi çünkü korkmuyordum. Fia'mı geri getirmenin bir yolunu bulduk ve bu bana ihtiyacım olan tüm cesareti verdi.

OTUZUNCU BÖLÜM - Bir Tepki Almak

Alexander'ın Bakış Açısı

Yüzümde kocaman bir sırıtışla kulübeye girdim.

Gözlerinin içine bakıp çok yakında ondan sonsuza dek kurtulacağımızı söylemek için sabırsızlanıyordum. Fia'mı geri alacaktık ve o lanet şey sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Hunter arkamdaydı ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. "Merak etme Hunter," dedim ona heyecanla. "Yakında ondan kurtulacağız." "Bir yolunu mu buldun?!" Hunter cevap vermeden önce Mason haykırdı.

Ona yaklaştık ve biraz ürktü.

Mason benden Hunter'a bakarak, "Tanrıça, Alex, korkunç görünüyorsun," diye mırıldandı. "Ne oldu lan?"

Kaşlarımı çatmıştım.

"Sen neden be?!" Hırladım. "Yüzümde kocaman bir gülümseme var çünkü ikizimi yakalayan o lanet şeyi öldürüyoruz!"

Mason tekrar Hunter'a baktı.

Hunter, "Yüzünde bir gülümseme var ama tuhaf görünüyor," diye mırıldanarak ona bakmamı sağladı.

Beni dikkatle inceliyordu.

"Heyecan ve öfkenin bir karışımı gibi görünüyor," diye ekledi Hunter. "Patlamak üzereymişsin gibi görünüyor."

Çenemi sıktım ve yutkundum.

Haksız değildi. kızmıştım. Sadece bu kadar görünür olduğunu fark etmemiştim.

" ne fikir geldi?" Mason sordu ama onu tamamen görmezden geldim.

Onu görmem ve yüzüne gülmem gerekiyordu. Yanından geçtim ve pencereye yaklaştım. Yatağın üzerinde oturuyor ve çatık kaşlarıyla odaya bakıyordu.

Homurdandım ve yumruklarımı sıkıca sıktım. Gücümün içimde kabardığını, kaslarımı ve tüm vücudumu beslediğini hissedebiliyordum.

"Hırlamanın bir faydası yok Alex," dedi o şey. "Bunun sana bir faydası olmaz."

Görüşüm karardı. O şeyi gerçekten öldürmek istiyordum. Bana baktı ve gülümsedi.

"Hangi dâhiyane planı yaptın?" diye sordu ayağa kalkıp pencereye yaklaşırken. "Sana biraz zaman kazandırayım. İşe yaramayacak."

"Evet, işe yarayacak," dedi Hunter, sesi öfkeyle karıştı. "İşe yarayacak ve Sophia'mızı geri alacağız."

Sözlerinin ardındaki acıyı duyabiliyordum. Ona baktım ve çenesini tekrar tekrar sıkıldığını gördüm. Bunun onun için bir işkence olduğunu söyleyebilirdim.

O şey içini çekti ve başını salladı.

"Beni olduğum gibi kabul etmeyeceğini bilmek beni çok üzüyor," dedi Hunter'dan bana bakarak. "Ben Sophia'yım. Sadece eskisi gibi iyi, nazık, saf küçük bir kız değilim."

Yine hırladım. Fia'm hakkında kötü konuşuyordu.

"Kapa çeneni," dedim yumruğumu cama vurarak. "Sen benim ikizim değilsin. Sen benim kardeşim değilsin. Onu benden aldın, ama ben onu geri alacağım. geri."

O şey sırttı ve beni olduğumdan daha da kızdırdı.

"Ah, Lex," dedi başını sallayarak. "Belki beni gerçekte olduğum kişi olarak görürsün diye umdum. Ne olursa olsun, her zaman senin Fia'n olacağımı ummuştum.
ne."

Köpek dişlerim ve pençelerim uzadı. Yüksek sesle hırladım ve içimdeki güç patladı. Kabindeki ışıklar titredi.

"Bana öyle deme!" Yumruğumu tekrar cama vurarak çığlık attım. İki güçlü kol etrafımı sardı ve beni geri çekti.

Hunter'ın sakın kalmaya çalışarak, "Nefes al, Alex," dediğini duydum. "Bunu yapıyor. Senden bir tür tepki almaya çalışıyor. Kazanmasına izin verme."

Mason yüzünde endişeli bir ifadeyle önümde duruyordu.

Hunter'ı dinlemeye çalıştım ve derin bir nefes almam gerekiyordu. Ama faydasızdı. Sırttığını görebiliyordum ve bu öfkeme yardımcı olmuyordu.

Hunter sessizce, "Muhtemelen senin kendini yeterince kaybedeceğini ve onunla yüzleşmek için o kapıları açacağını umuyor," dedi. "Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor."

Yutkundum. O haklıydı. İçeri gireceğimi umarak beni kışkırtmaya çalışıyordu. Kapıları açmamı ve büyüü bozmamı umuyordu.

"Dostum zeki, değil mi?" diye kıkırdadı ve üçümüzün de aynı anda homurdanmasına neden oldu.

Hunter sesi titreyerek, "Ben senin eşin değilim," dedi. "Ben Sophia'nın ve onu geri alacağım."

Gözlerini devirdi ve iç çekti.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama ben hâlâ buradayım," dedi. "Sophia'yı geri getirme olayı ne zaman gerçekleşecek? Planınız başarısız olduğunda yüzünüze gülmek için sabırsızlanıyorum."

Sanki olmayacak bir şeymiş gibi "Sophia'yı geri getirmek" ifadesini kullandı. Bu şey çok yanlıştı. Olacaktı ve yakında olacaktı.

Hunter'dan uzaklaşırken, "Yakında olacak," dedim. Kollarını

hareket ettirdi ve ben de cama yaklaştım.

"Çok yakında gerçekleşecek ve bir daha seninle uğraşmak zorunda kalmayacağız," diye hırladım. "Sandığınız kadar güçlü değilsiniz. Biz senden daha güçlüyüz. Sophia senden daha güçlü. Seni öldüreceğiz ve bir daha asla geri gelmeyeceksin."

Yüzündeki sırıtma kayboldu ve yerini öfke aldı. "Ben Sophia'yım,"

dedi. "Eğer beni öldürürsen, Sophia'yı da öldürmüş olursun."

Gözlerini kıstı.

"Kendi ikizini öldürdüğünü bilerek kendinle nasıl yaşayacaksın?

Abla?" diye sordu, kalbim duracak gibi oldu. "Beni her zaman koruyacağına söz vermiştin. Beni öldürürsen sözünü tutmamış olursun."

Çılgılık atmamak için yutkunmak zorunda kaldım.

Ona söz verdim. Sophia'ya onu her zaman koruyacağıma ve benimle her zaman güvende olacağına söz verdim. O da bana aynı sözü verdi. Biz ikizdik ve onu korumak kendi kalbimi korumak gibiydi. Birbirimizin parçasıydık ve ikimize de bir şey olmasına izin veremezdik.

Ama önümdeki bu şey benim Fia'm değildi. İkizim değildi.

"Sophia'yı korumak için seni öldüreceğim," diye mırıldandım cama bir adım daha yaklaşırken.

birebir kopyasına bakıyordum ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bunlar Sophia'nın gözleriydi ama arkasındaki Sophia değildi.

"Onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye devam ettim.
"Sen bir hiçsin ve biz seni küle çevireceğiz. Sen bir hiçsin ve hep öyle kalacaksın."

Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Arkamı döndüm ve hışımınla o odadan çıktım. O odaya girip onu öldürmeden önce bir koşuya çıkmam ve kafamı toplamam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM - Kolay Bir Büyü

Logan'ın bakış açısı

Çocuğumu o odada kilitli görmek, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Kapıları kırıp onu oradan çıkarmak istedim.

karanlıkla bile, o hala benim kızımdı. O hala benim prensesimdi ve onu orada bırakmak zorunda kalmak çok acı vericiydi.

İnsanların ona "şey" demesini ya da ondan "o" diye bahsetmesini dinlemek göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Herkesi parçalamak istedim. O bir şey değildi, o benim Sophie'mdi. O benim çocuğum, prensesim ve hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi.

Parmaklarımı Emma'nın saçlarında gezdiriyor, onu uyutmaya çalışıyordum. Çok yorgundu ama uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

"Dinlenmen gerek bebeğim," diye mırıldandım eğilip yanağına bir öpücük kondururken.

Başını bana doğru çevirdi ve gözlerinde yaşlar gördüm. Kalbim tekrar kırıldı. Onu üzgün görmekten nefret ediyordum.

"Prensesimiz o odada kilitliken nasıl uyuyabilirim?" diye hıçkırdı. "Çocuğumuz kendi vücudunun içinde hapsolmuşken nasıl uyuyabilirim?"

Yutkundum ve Emma'yı kollarıma çektim.

"Biliyorum aşkım," dedim burnumu saçlarına gömerken. "Ama bu kadar yorgunken ona yardım edemezsin. Birkaç saat uyuduktan sonra daha net düşünebileceksin."

Emma derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Seni bebeğim," diye mırıldandım. "Söz veriyorum."

Başının üstüne küçük bir öpücük daha kondurdum. Bana başıyla küçük bir selam verdi ve ben de rahatlayarak iç çektim. Hastalanmasından ya da kendine zarar vermesinden çok korkuyordum. Ona bir şey olursa ben de delirirdim.

"Gidip Anna bir şey bulmuş mu diye bakar mısın?" Emma uykulu bir şekilde mırıldandı. Ona baktım ve gözlerinin sonunda kapandığını gördüm.

"Ben gidersem uyuyacak mısın?" Elimi kaldırıp yanağını okşarken sordum.

"Uyuyacağım," diye mırıldandı ve bana küçük bir baş selamı verdi.

Biraz gülümsedim ve alnından öpmek için eğildim.

"Tamam bebeğim," dedim usulca. "Gidip Anna'ya bakacağım ve seni birkaç saat sonra uyandıracacağım."

"Seni seviyorum," dedi bana sessizce. Çoktan yarı uykuya dalmıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Bebeğim cevap vermedi. Çoktan uyumuştı. Kollarımı ona dolamadan önce alnına bir öpücük daha kondurdum ve yataktan . Üstünü örttüm ve onunla kalabilmeyi diledim. Onu çok özlemiştim.

Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Fikrimi değiştirip tekrar yanına uzanmadan önce odadan çıkmam .

Aklım kızıma gitti. Onu o odada kilitli hayal ettim ve midem bulandı.

Onu mümkün olduğunca çabuk oradan çıkaracağız.

O iyi mi? Prensesimi görmeye gittiğini bildiğim oğlumu zihnime bağladım.

Sorun yok. dedi Alex, kalbimdeki yaranın büyümesine neden olarak. **Bizi kışkırtmaya çalışıyor.**

Çenemi sıktım ve yutkundum.

Tamam. Zihin bağlantısından mırıldandım. **Ona göz kulak ol. Anna'yı görmeye gidiyorum. Umarım bir şey bulmuştur.**

Annem nerede? Alex endişeyle sordu. **Bana uyuduğunu söyle. Dinlenmeden devam ederse kendine zarar verecek.**

Uyuyor, merak etme. Ben de cevap verdim. **Kız kardeşine göz kulak ol ve beni bilgilendir.**

Bu şey benim kız kardeşim değil. Alex hırladı.

Sözleri beni derinden yaraladı, bu yüzden cevap vermedim. Ona ne bilemedim. Onu anlıyordum ama diğer yandan görebildiğim tek şey Sophie'mdi. Karanlığı görmedim. Prensesimi gördüm.

Emma'nın ofisinin kapısını açtım ve içerde oturan Anna'yı gördüm.

"Emma uyuyor mu?" diye sordu, gözlerini önündeki kitaptan ayırmadan.

Kapıyı kapattım ve masaya yaklaştım.

"Evet," dedim. "Onu birkaç saat içinde uyandıracağıma söz verdim."

Okuduğu kitaba bir göz attım ama hiçbir şey anlayamadım. Eski bir dildeydi.

"Bir şey buldun mu?" Evet diyeceğini umarak sordum.

Bana baktı ve gülümsedi. Kalbim hızla çarptı ve içimdeki umut büyüdü.

"Yaptım," dedi heyecanla. "Büyü çok kolay. Umarım işe yarar."

Kalbim milyonlarca kez çarptı.

"Neden hala orada değiliz?" Yumruklarımı sıkarak sordum. "Hemen oraya gitmeliyiz!"

Anna içini çekti ve önündeki kitabı kapattı.

"Emma'nın büyüü yapması gerekiyor," diye açıkladı Anna. "Ama biraz dinlenene kadar yapmasını istemiyorum."

Tabii ki.

"Doğru," diye mırıldandım koltuklardan birine otururken. "Özür dilerim. Heyecanlandım."

Anna başını salladı ve bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Anlıyorum," dedi. "Büyüyü bulduğumda ben de heyecanlandım. Keşke ben yapabilseydim de Emma'ya küçük bir mola verebilseydik, ama ben Emma'nın odayı saran büyüünü bozabilir." Başımı salladım ve

Anna'nın önündeki kitaba baktım.

"Büyü tehlikeli mi?" Ben sordum. "Başlarına bir şey gelebilir mi?"

"Hayır," dedi Anna başını sallayarak. "Bu eşinin sorun basit bir büyü. Hunter onu işaretlediğinde ne olacağı konusunda endişelenmeliyiz."

Dişlerimi sıktım.

Hunter'ın işaretinin kızımı geri getireceğini umuyordum. Tanrıça'ya onun işaretinin kızımın karanlığına çare olması için dua ediyordum. Sadece çocuğumu geri istiyordum. Onu kollarıma almak ve ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyordum. Bana baba dediğini duymak istedim. Beni sevdiğini söylediğini duymak istiyordum.

Anna bir yolunu buldu. Oğlumu zihnime bağladım.

İçinde patlayan mutluluğu hissedebiliyordum.

Gerçekten mi?! Heyecanla sordu. Buraya mı geliyorsun?

Henüz değil, dostum. Dedim ya. Büyüyü yapabilecek tek kişi annen ama yapmadan önce biraz dinlenmesi gerekiyor.

Oh. dedi Alex ve sesinde biraz hayal kırıklığı duyabiliyordum. Tabii ki. Bırakın dinlensin. Siz gelene kadar ona göz kulak olacağız.

Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

Büyü işe yarayacaktı. İşaretleme işe yarayacaktı. Kızımı geri getirecektik ve bir daha zarar görmesine asla izin vermeyecektim.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM - Önlemler

Hunter'ın bakış açısı

"Anna büyüü buldu," dedi Alex sessizce ve kalbimin atışını durdurdu.

Ona baktım ve gözlerim büyüdü.

Bana ve Mason'a onu takip etmemizi işaret etti.

Arkadaşıma dönüp baktım ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle odanın etrafına baktığını gördüm. Kaçmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Elindeki ufak tefek büyü parçalarını kullanmaya devam etti. Bize hiç dikkat . En azından öyle görünüyordu.

Yutkundum ve buraya geldiğimizden beri milyonuncu kez o odaya girebilmeyi ve onu kollarıma alabilmeyi diledim.

Mason üst kolumdan tutup beni çekiştirmeye başlarken sessizce, "Hunter," diye mırıldandı.

Keşke kalıp gözümü ondan ayırmasaydım diye düşündüm. Bize baktı ve sırttı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu cama yaklaşırken.

Mason ve Alex homurdandı. İniltimi tutmak zorunda kaldım. O benim Sophia'm değildi, ne kadar öyle olmasını istesem de.

Mason'ın beni dışarı sürüklemesine izin verdim. Alex zaten oradaydı, gergin bir şekilde volta atıyordu.

"Ne buldular?" Mason sordu.

Alex volta atmayı bıraktı ve bize baktı. "Anna büyüü buldu ama bunu yapabilecek tek kişi annem. Annem biraz dinlendikten sonra gelecekler."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kulübeye dönüp baktım. Aşkımı bugün geri alabilecek miydim?

Mason parmaklarını saçlarında gezdirirken, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı. "O şeyi boğmama sadece bir alaycı kelime kaldı."

İçimden sessiz bir hırıltı kaçtı. O şey hâlâ benim eşimdi.

Mason özür dileyerek bana baktı.

"Özür dilerim Hunter," diye iç geçirdi Mason. "Sadece buna çok kızgınım." Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Biliyorum," diye mırıldandım sessizce. "Ben de kızgınım."

Çok öfkeliydim. Öldürmek istiyordum ama kimi bilmiyordum. Arkadaşımın o odada olmasından sorumlu olan kişi çoktan ölmüştü.

"Soph'u özlüyorum," diye mırıldandı Mason, sesi hüznle karıştı.

Ona baktım ve yutkundum. Sophia benim eşimdi ve hissettiğim acı onunkiyle kıyaslanamazdı. Nasıl hissettiğimi ya da onu kilit altında görmenin ne kadar acı verdiğini anlatmaya başlayamazdım bile. Ona bu kadar yakın ama ondan bu kadar uzak olmanın ne kadar acı verdiğini açıklayamazdım. Ona dokunamıyordum ve dokunmak istiyordum. Onu öpemişyordum ama öpmek istiyordum.

Ama Mason'ın acısı da kadar büyüktü. Sophia onun kuzeniydi. Birlikte büyümüşlerdi. Birden fazla kez onun en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti. Onun acısını anlayamıyordum, tıpkı onun benimkini anlayamadığı gibi.

Alex, "Ben de onu özlüyorum," diye mırıldanarak ona bakmamı sağladı. "Onu deli gibi özlüyorum."

Alex berbat görünüyordu. Dengesiz görünüyordu. Yüzünde umut, acı, heyecan ve öfke karışımı bir ifade vardı. Delirmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Hunter mı? Babam benimle zihin bağı kurdu.

Evet, baba? Hemen cevap verdim.

Emma'nın ofisine gelebilir misin? Babam sordu. **Konuşmamız**

lazım. Tabii, dedim. **Hemen geliyorum.**

Babamla olan zihin bağlantımı kestim ve tekrar Alex ve Mason'a odaklandım.

"Babam beni Emma'nın ofisine çağırdı," dedim ve bana bakmalarını sağladım.

"Benimle bir şey hakkında konuşmak istiyor."

Alex ve Mason başlarıyla onayladılar.

"Gidin," dedi Alex. "Annem hazır olana kadar onunla kalacağız."

Başımı salladım ve kulübeye dönüp baktım. İçeri girip onu tekrar görmek istiyordum.

"Bir şey olursa beni ara, tamam mı?" Boğazımdaki yumruyu yutkunarak söyledim.

"Elbette," dedi Mason.

Kendimi geri zorladım. Onlara küçük bir selam verdim ve ambara doğru yürümeye başladım.

Aklım doğrudan eşime gitti ve onunla vakit geçirmeyi hayal etmeye başladım. Onu öpmeyi hayal ettim. İlk sevişmemizin neye benzeyeceğini hayal ettim. Kıyafetlerini yavaşça çıkarırken boynunu öptüğümü ve emdiğimi hayal ettim. Parmaklarımı vücudunda aşağı yukarı gezdirirken teninin parmak uçlarımda nasıl hissedeceğini hayal ettim. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Nasıl inleyeceğini ve adımı nasıl söyleyeceğini hayal ettim. Hepsini hayal ettim ve acı içimde patladı.

Acı çekiyordum çünkü hepsi sadece hayal gücümdeydi. Bunların yapamazdım çünkü o odanın içinde kilitliydi. Şey, hayır. Meleğim kendi bedeninin içinde hapsolmuştu ve ben ona ulaşamıyordum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak içimdeki acı söndürmeye çalıştım.

"Hunter?" Babamın sesini duydum ve aniden başımı kaldırdım.

Zaten Emma'nın ofisinde duruyordum. Etrafımın farkında bile değildim.

Alpha Logan, Anna ve babam orada duruyorlardı. Üçü de endişeyle bana bakıyordu.

"İyi misin?" Anna usulca sordu.

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Sesimdeki acıyı gizlemeye çalışarak, "O odadan çıkar çıkmaz ," diye mırıldandım.

Alfa Logan'ın çenesi seğirdi. Gözlerindeki acıyı ve korkuyu görebiliyordum.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Bir an önce bitirip Meleğime dönmek istediğim için sordum.

O odaya girebileceğimi biliyordum ama en azından onu görebildiğimizde Holden da ben de çok daha sakin oluyorduk.

"Herhangi bir büyü yapmadan önce sürüyle konuşmamız gerekiyor," dedi Alfa Logan. "Neler olduğunu açıklamalı ve onlara kalabilecekleri güvenli bir yer önermeliyiz."

"Bu güvenli yer bizim sürümüz ve Alfa Drake'in sürüsü olabilir," diye ekledi babam. "Alfa sensin, bu yüzden biz Sophia ile ilgilenirken onlara sürümüzde kalmalarını teklif edecek kişi sen olmalısın."

Kaşlarımı çatarak Alfa Logan'a baktım. "Bunun gerçekten gerekli olacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

Alfa Logan yutkundu ve bana küçük bir baş selamı verdi.

"Bu sadece bir önlem," dedi Alfa Logan. "Halkımı güvende tutmam gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu da onları buradan uzak tutmak."

"Ne olacağından emin olamayız Hunter," diye ekledi Anna. "İşaretinin karanlığı yok edip etmeyeceğinden emin olamayız ve o şey kaçarsa hazırlıklı olmalıyız."

Yutkundum ve derin bir nefes almaya çalıştım.

İşaretim işe yarayacaktı. Sophia'mı geri getirecekti. İşe yaramak zorundaydı. Çünkü onsuz bir gün daha geçiremezdim. İşe yaramalıydı çünkü kendimi kaybetmenin eşiğindeydim.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Konuşma

Hunter'ın bakış açısı

Pencereden bakıyor, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Arkadaşımın bulunduğu kulübeye doğru bakıyordum. "İşaretim seni kurtaracak Angel," diye mırıldandım sessizce. "Söz veriyorum. Seni kurtaracak ve bana geri getirecek."

Yutkundum ve ani ağlama isteğimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Anna'nın sözleri zihnimde tekrarlanmaya devam ve ne kadar denesem de onları durduramıyordum.

Ya işe yaramadıysa? Ya Sophia'm sonsuza dek gittiyse? Ya onunla hiç birlikte olamasaydım?

"Kesin şunu! Holden bana bağırdı. 'İşe yarayacak! İşaret işe yarayacak! İşe yaramak zorunda!'"

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Hissettiğim acı dışında hiçbir şeye .

Holden sızlandı ve acısı aktı, benimkiyle karıştı ve sonsuz bir çaresizlik havuzu yarattı.

"Hunter," Emma'nın yumuşak sesini duydum .

Gözlerimi açtım ve arkamı döndüm. Yüzünde endişeli bir ifadeyle arkamda duruyordu. Kalbime bir bıçak saplandığını hissettim. Sophia'ma çok benziyordu ve bu onu çok daha fazla özlememe neden oldu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım ama . İçini çekti ve elimi avuçlarının içine aldı.

"O iyi olacak," dedi Emma yumuşak bir sesle. "İşaret işe yarayacak."

Birkaç saniye Emma'nın yüzünü inceledim. Sormak istediğim soruyu dile getirmekte zorlanıyordum. Yutkundum ve kendimi konuşmaya zorladım.

"Ya olmazsa?" Sessizce sordum.

Emma i çekti ve sarılmak için beni kendine çekti. Kollarımı ona doladım ve derin bir nefes aldım.

Emma sırtımı nazıkçe ovarken, "yle olacak," dedi. "Bu konuda içimde iyi bir his var Hunter. Eş bağımı kurtarmak için yarışırken hissettiklerimin aynısı. Her şey yoluna girecek."

Gitmesine izin verdim ve ona baktım. Yumuşake gülümsedi.

"Babamı affettiğin için teşekkür ederim," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Onunla birlikte büyüme şansım olmayacaktı. Belki Meleğimle tanışma şansım bile olmayacaktı. Yaptığı şey için onu affettiğin için teşekkür ederim."

Emma tekrar gülümsedi. "Bir parçam onun iyi bir adam olduğunu biliyordu. Bir da lanet olmasaydı bunu asla yapmayacağını biliyordu. Ben de onu affettiğim için mutluyum. Burada olduğun için mutluyum Hunter. Küçük kızımı ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum ve bu beni dünyanın mutlu annesi yapıyor. Onu her zaman güvende tutacağını ve onu her zaman seveceğini biliyorum. Tanrıça'dan daha fazlasını isteyemezdim."

Konuşmasını bitirdiğinde ikimizin de gözleri yaşarmıştı.

"Onu seviyorum," dedim. "Tüm kalbim ona ait. Sadece bunu ona gösterebilmek istiyorum."

"Ona bunu gsterebileceksin," dedi Emma yumuşak bir sesle.

"Eminim." Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"," dedi Emma kapıya doğru işaret ederken. "Gidip sürümle konuşalım."

Başımı salladım ve dışarıda yürümeye başladım. Alfa Logan'ın sürüsüyle konuştuğunu duyabiliyordum. Sesi sakin ve kararlı geliyordu. Sürüsünün onu neden bu kadar çok sevdiğini ve saygı duyduğunu hemen anladım. Kendi acısına ve korkusuna rağmen, sesi kendinden emin geliyordu. Güvenebilecekleri biri gibi konuşuyordu.

"Sophia'nın iyi olduğunu hepinize bildirmek istiyorum," diye konuşmasına devam etti. "Büyüsü ne yazık ki hala kontrolden çıkmış durumda ama ona yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Emma ve ben ambarın dışına çıktık ve Logan'ın bize dönüp bakmasını sağladık.

Alfa Logan sürü üyelerine bakarak, "Bugün sizi buraya bir öneride bulunmak için çağırdım," diye devam etti. "Daha önce de belirttiğim gibi, Sophia'nın büyüsü hâlâ kontrolden çıkmış durumda ve ona yardım edip edemeyeceğimizden emin olamıyoruz."

Kalbim acıyla sıkıştı. Emma'nın sözlerine tutunarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Elimizden geleni yapacağız ve Luna'nız bugün bir büyü yapmaya çalışacak." Alpha Logan dedi ki. "Sonuçların ne olacağından emin olamayız ama hepinizin güvende olduğundan emin olmak istiyoruz."

Alfa Logan durdu ve bana baktı. Ben de onun kadar sakin görünmeye çalışarak ona yaklaştım.

"Sophia'nın eşi Alfa Avcı ve dostumuz Alfa Drake, Sophia sihrini kontrol altına alana kadar hepinize sığınma teklif etti," diye devam eden Alfa Logan, sürü üyelerinin kendi aralarında fısıldaşmaya başlamasına neden oldu. "Bunun uzun sürmeyeceğini umuyoruz, ancak tekliflerini kabul edip gün sonuna kadar bölgeyi terk ederseniz seviniriz."

Fısıltılar daha da yükseldi. Kalabalığa baktım ve yüzlerinde görebildiğim tek şey endişeydi.

Kalabalıktan biri "Ne zaman geri dönebileceğiz?" diye sordu.

"Emin olamayız," diye iç geçirdi Alfa Logan. "Bir ya da iki gün içinde geri gelebileceğinizi umuyoruz."

Küçük bir adım atarak sürü üyelerinin bana bakmasını sağladım.

"Sürüm sizi birkaç günlüğüne ağırlamaktan mutluluk duyacaktır," dedim. "Her şey hazır ve sürümdeki herkes ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacak."

"Aynı şey Alfa Drake'in sürüsü için de geçerli," diye ekledi Alfa Logan. "Önerilerimizi kabul edecek olanlar için her şey hazır."

Birkaç dakika sessizlik oldu.

Kalabalıktan biri "İstemiyorsak zorunda değil miyiz?" diye sordu.

"Elbette hayır Neil," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Bu sizin sürünüz ve kovulmuyorsunuz. Sadece endişeliyiz ve her birinizin güvende olduğundan emin olmak istiyoruz."

Sürü üyeleri yine kendi aralarında fısıldaşmaya başladı.

"Herhangi bir sorunuz olursa lütfen Jake ile konuşun," dedi Alfa Logan. "İhtiyacınız olan tüm bilgilere sahip. Luna'nız ve ben size yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız. Sophia."

Kalabalıktan biri "Hepimizin burada onu beklediğimizi emin olun" diye bağırdı.

"Elbette Beth," dedi Alfa Logan içtenlikle. "Desteyiniz onun ve bizim için her şey demek."

Gülümsedim ve sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Arkadaşımın ne kadar sevildiğini görmek harikaydı.

Alfa Logan sürü evine doğru yürümeye başladı ve biz de peşinden gittik. Jake'in yaklaşmasını ve sürü üyelerinin sorularını yanıtlamaya başlamasını izledim.

Alfa Logan sesindeki kararlılıkla, "Gidip prensesimi geri alalım," dedi.

Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı
sıktım. Meleğimi geri getirmenin zamanı
gelmişti.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Son Sözleri

Alexander'ın Bakış Açısı

Bir saat içinde orada olacağız. Babam bana zihin bağlantısı kurdu. **Sürü üyelerimizin çoğu çoktan ayrıldı. O nasıl?**

Camın arkasındaki şeytana baktım.

Aynı şey. Öfkeyle mırıldandım. **Hâlâ bizi kışkırtmaya çalışıyor.**

Sadece biraz daha. Babam iç çekti. **Sadece bir saat daha ve prensesimizi geri alacağız.**

Yutkundum ve yumruklarımı sıktım.

Hunter'ın kulübeye yaklaştığını duydum. Acele ediyordu ve birkaç saniye içinde burada olacağını biliyordum. Sağıma baktım ve onun içeri girdiğini gördüm. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Babam bana her şeyi anlattı," dedim ve başını salladı.

Cama yaklaştı ve derin bir nefes aldı. İblis ona baktı. "Oh, merhaba Hunter," dedi. "Seni özledim."

Dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyordum.

"Ben aynı şeyi söyleyemem," dedi Hunter, sesi titreyerek.

İblis başını geriye atarak güldü.

"yalan söylemeyelim," dedi. "İlişkimize bu şekilde başlamayalım."

Hunter yumruklarını sıktı. Mason hırladı. Gözlerimi iblisin ayırmadım. Ondan nefret ediyordum ve gitmesini bekleyemezdim.

Hunter sakın kalmaya çalışarak, "Ben senin değilim," dedi. "Ben Sophia'nınım."

İblis kıkırdadı. "Sophia ve benim aynı kişi olmamız iyi bir şey."

Yüksek sesle hırladım ve iblisin bana bakmasını sağladım. Gülümsedi ve cama bir adım daha yaklaştı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve iç çekti.

"Karanlık sonunda beni ele geçirmeden önce ne çılgılık attığımı bilmek ister misin?" diye sordu. "O zayıf küçük kız olmayı bırakmadan önceki son sözlerimi bilmek ister misin?"

Kalbim acıyla sıkıştı. Onun son sözlerini bilmek istiyor muydum?

İblis sıırttı ve gözlerini benden ayırmadı.

"Bunu yapmamaları için onlara yalvardım," diyordu. "Onlara yalvardım ve elimden geldiğince mücadele ettim. Adını haykırmaya devam ettim, umdum ki

Bir şekilde beni duyun ve gelip beni kurtarın."

Acı üzerime çöktü ve neredeyse yere yığılıyordum. Fia'm benim için çılgılık atıyordu. Adımı haykırıyor, gelip ona yardım etmemi istiyordu ama ben hiçbir şey yapmadım.

"Çok acı çekiyordum," diye devam etti. "Tek düşünebildiğim ailem ve evde olmayı ne kadar çok istediğimdi."

O şey Hunter'a baktı.

"Ben de seni düşündüm," diye devam etti. "Bana sarılan kollarını düşündüm. Kucaklamalarını ve öpücüklerini düşündüm. Hepsini o kadar çok istedim ki."

Hunter'a baktım ve ellerinin biraz titrediğini gördüm. O

şey bana baktı.

"Ama en çok istediğim kişi sendin," dedi o şey. "Karanlığı ve acıyı nasıl kovacağını bilen tek kişi sendin ve o anda tek istediğim sendin."

Acı beni öldürecekmiş gibi hissettim.

Fia'mın bana ne kadar ihtiyacı olduğunu duymak beni ediyordu. Axel inliyor ve sızlanıyordu. Kırılmanın eşiğindeydim. Bedenimi hissedemiyordum.

Hunter elimi tuttu ve sıktı.

Nefes al, Alex. Mason beni zihnime bağıladı. **Seni manipüle ediyor. Söylediklerinin doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz. Seni kırmasına izin verme.**

En nefret ettiğim şey, tüm bunlardan sanki kendi başına da gelmiş gibi bahsetmesiydi. Ama olmadı. Fia'mın başına geldi. Yardım için çığlık atan benim Fia'mdı, önümdeki o şey değil.

"Şimdi bundan bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye devam etti şey, başını sallayarak ve kıkırdayarak. "Karanlığın ne kadar iyi hissettirdiğini bilseydim, yıllar önce onu kovalamana engel olurdum."

Yüksek sesle hırladım. O şey güldü.

"Buna alış Alex," dedi. "Ben artık buyum. Ben hala senin ikizinin, değil mi?"

Çenemi sıktım ve gözlerimi kısıtım.

"Sen benim ikizim değilsin," dedim dişlerimin arasından. "bedenini kullanıyorsun ama sen o değilsin. İkizim hâlâ içeride bir yerde ve ben onu dışarı çıkar"

O şey yüksek sesle güldü ve başını salladı.

"İçimde kurtarılacak kimse olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Karanlık dışında her şey öldü. Sürekli bahsettiğiniz o saf Sophia öldü."

Hunter irkildi. Mason yüksek sesle hırladı. Soğukkanlılığımı korumayı başardım.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Onun kafasının içine girmeliydim, tıpkı onun benimkine girmeye çalıştığı gibi.

"İçinde fark ettiğinden çok daha fazla şey oluyor," dedim, gözlerini biraz kısarak.

"Stella'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu gözlerini devirerek. "Sana inanmıyorum. O kurdu ben öldürdüm."

halde kendimi gülmeye zorladım. Çığlık atmak istedim.

"Hiçbir şeyden haberin yok," dedim başımı sallayarak. "Ayrıca güçlü olduğunu iddia eden biri için oldukça zayıfsın."

O şey gözlerini bana dikti.

"Sophia'mız senden çok daha güçlü," dedi Mason ve şey ona ters ters baktı. "Kendi bedeninin içinde hapsolmuşken bile size karşı savaşmayı ve sizi yenmemize yardım etmeyi başardı."

O şey sinirli bir şekilde yutkundu. Kıkırdadı ve bana baktı.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi. "Yine de işe yaramayacak. Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

Sırıttım. "Öyle değil mi? Birkaç kez irkildiğini gördüm. İkna ediciyiz, değil mi?"

O şey hafifçe irkildi. Hunter'a baktı.

"Haklılar," dedi Hunter kararlılıkla. "Benim eşim senin asla olamayacağın kadar güçlü."

O şey yumruklarını sıktı.

"Senden son bir söz var mı?" Bana dönüp bakmasını sağlayarak sordum. "Yine de bunları bir daha asla tekrarlamayacağız."

O şeyin gözleri büyüdü.

Yüzündeki şaşkın ve korkmuş ifadenin tadını çıkararak güldüm.

Fia'mı geri getirecek ve bu şeyi cehennemin en derin çukurlarına gömecektik.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM - Kapıyı Açın!

Hunter'ın bakış açısı

Alfa Logan, Emma, Anna, Beta Andrew ve babamla birlikte içeri girerken, ", " dedi.

Babam bana yaklaştı, elini omzuma koydu ve sıktı. "Nasılsın dostum?" diye sordu sessizce.

"Emma burada olduğuna ve bu işi göre daha iyi," diye mırıldandım, gözlerimi Meleğimi esir tutan iblisten ayırmadan.

"Merhaba anne," dedi iblis, genişçe sıratarak. "Merhaba baba. Seni tekrar görmek güzel."

Alfa Logan yumruklarını sıktı. Emma sakın kaldı.

"Hazır mısın anne?" Alex sordu, Emma ona baktı ve başını salladı. "Neye hazırım?" diye sordu iblis, Alex ve Emma arasında bakışarak. Sesinde bir parça gerginlik duyabiliyordum ve bu beni mutlu etti.

Alex iblise baktı ve sırtıttı.

"Senden kurtulmak için mi?" diye sordu Alex. "Gerçekten bir yolunu bulamayacağımızı mı düşündün?"

İblisin gözleri genişledi. Alfa Logan'a baktı.

"Bunu yapmalarına izin veremezsin baba!" diye haykırdı iblis, bizi ayıran pencereye doğru koşarak. "Beni öldürecekler.

"Planımız bu," diye soğuk bir sesle konuştu Alfa Logan. "Seni öldürmek ve Sophia'mızı geri almak."

İblisin gözleri genişledi. Hepimize baktı.

"Başka Sophia yok!" diye bağırdı. "Ben Sophia'yım! Ben senin Sophia'nım! Hata yapıyorsun!"

İblis bana baktı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Gerçekten bana zarar vermelerine izin mi vereceksin?!" diye haykırdı. "Ben senin eşim!"

Yutkundum ve dişlerimi sıktım.

Kalbimde küçük bir şüphe kıvılcımı alevlendi. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya gerçekten Sophia'ysa ve hepimizin bildiği ve sevdiği Sophia gerçekten gittiyse? Ya eşimi öldürdülerse?

Bu gezegendeki en karanlık yaratık olsa bile onu seveceğime söz vermiştim. İçindeki karanlığı zorla çıkarmaya çalışarak bu sözü bozuyor muydum? Onu olduğu gibi sevmem gerekmez mi?

Siyah gözlerine bakıyor, onun gerçekten benim Sophia'm olduğuna ve lanetin yarattığı bir iblis olmadığına dair kanıt bulmaya çalışıyordum.

Alex beni kenara çektiğinde onunla göz temasını kestim.

"Dinleme onu!" Alex bana hırladı. " karıştırmaya çalışıyor. O Sophia değil!"

Gözlerimi kırptım ve Alex'e odaklandım. O haklıydı. O benim eşim değildi. Eşim içeride kapana kısılmıştı ve onu oradan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi Alex omzumu sıkıca sıkarak. "Özür dilemene gerek yok."

Yutkundum ve gözlerimi açtım. Mason ve babam endişeyle bana bakıyorlardı. Emma, Alfa Logan ve Beta Andrew ise iblise bakıyorlardı.

"Bizimkiler mi?" Alex beni bırakıp ailesine yaklaşırken sordu.

"Çoğu gitti," dedi Alfa Logan. "Daha uzakta yaşayanlar kalmaya karar verdi."

Alex başını salladı ve sırttı.

"Veda etmeye hazır mısınız?" Alex sordu ve iblisin gözlerini kısmasına neden oldu.

Işıklar titredi ve aramızdaki cam sallandı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Alex karanlık bir kahkaha attı ve iblisin çığlık atmasına neden oldu.

Alex ne halt ediyordu?!

Kabin sallandı ve hepimiz ayaklarımızı kaybettik. Büyüsü hepimizi dizlerimizin üzerine . Cam kırıldı ve kaçacak diye korkarak yukarı baktım ama tek gördüğüm şey iblisin saçını çekip çığlık atmasıydı.

Yerin sallanması hiç durmadı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Ne kadar uğraşırsam kendimi sabitleyemiyordum. Tavandan ve duvarlardan düşen tozla tamamen kaplanmıştım.

Alex'e baktım. Dizlerinin üzerine çökmüştü ama sırtıyordu. Ne oluyor lan?! Neden sırtıyordu ki? İblis büyüsünü böyle patlatmaya devam ederse dışarı çıkabilirdi!

Ama sonra aniden her şey durdu. Yer sallanmayı bıraktı. İblis çığlık atmayı kesti.

Bu da ne...

Kafamı kaldırdım ve Emma'nın pencereye doğru koştüğünü gördüm. Avuçlarını cama dayadı ve derin bir nefes aldı. Ayağa fırladım ve ona doğru koştum.

Arkadaşım yerde baygın yatıyordu. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Sophia!" Yumruğumu cama vururken çığlık attım. Cevap vermedi.

Neden cevap vermedi?!

Kalbimi boğazımda hissedebiliyordum. Nefes alamıyordum. Ona ne olmuştu?

"İşe yaradı mı?" Alex başımı ona doğru çevirmemi sağlayarak sordu.

"Bilinci yerinde değil!" Ona bağırdım. "İşe yaramadı! Onu öldürdü! Bu..."

Emma bir elini üst koluma koyarak sözümü kesti.

"Bunun olması gerekiyordu," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Alex'e tepki vermesi için onu kışkırtmasını söyledim. O odada kapalı kalmak büyüsunü kullanmasını gerçekten zorlaştırdı ve onu tüketti. Bu sayede Stella'ya daha iyi erişebildim."

Odaya baktım ve herkesin bana baktığını gördüm. Hepsinin yüzünde üzüntü ve suçluluk karışımı bir ifade vardı. Hepsi ne olacağını biliyordu. Emma büyüden babam da yanındaydı. Mason'a zihin bağlantısı aracılığıyla anlatmışlar. Bunun dışında kalan tek kişi bendim.

Siktir!

"Bana ne beklemem gerektiğini söylemeliydin," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Düşündüm ki..."

Sesim kesildi ve bunu yüksek sesle söyleyemedim.

"Üzgünüm dostum," diye iç geçirdi Alex. "Bunu mümkün olduğunca hızlı yapmak istedik. Açıklamamız zaman alacaktı ve..."

Alex'in sözleri odadan gelen bir iniltiyle kesildi.

Başım arkadaşşıma doğru döndü ve nefes almayı bıraktım. İblis miydi yoksa Stella mı? Büyü işe yaradı mı?

Eşim gözlerini açtı ve başını biraz kaldırdı. Gözleri bize gelene kadar odanın etrafına .

Gözlerinin rengi Sophia'ninkıyla aynıydı, ama gerçekten Stella olup olmadığından emin . İblis bizi daha önce de kandırmaya çalışmıştı.

"Alex?" diye mırıldandı arkadaşım.

"Hunter?" Kalbim küt atmaya başladı.

Stella mıydı?

Alex gözlerini ondan ayırmadan, "Bu o," diye mırıldandı. "Kapıyı aç anne. Bu o."

Sesi titriyordu. Dizlerimin bağı çözüldü. "Emin

misin?" Emma sessizce sordu.

Ağladığını anlayabiliyordum.

"Benim," diye dostum. "Ben Stella'yım."

Hıçkırıklarımı tutmak zorunda kaldım. O benim eşimdi. Onun kurduydu. Oh, teşekkürler, Tanrıça!

Alex bizden önce hareket etti.

"Kapıyı aç anne!" Alex çığlık atarak hepimizin aynı anda hareket etmesini sağladı.

Emma anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Sesi titriyordu. Kapı bir an için parladı ve Alex hemen anahtara uzandı.

Sonunda anahtarı kapıyı açtığında kalbimin patlayacağını düşündüm.

Arkadaşımı geri almaya bir adım daha yaklaşmıştım.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM - Ondan Küçük Bir Parça

Alexander'ın Bakış Açısı

Kapıyı yırtıp açtım ama içeri giremedim.

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve gibi hissediyordum. Gerçekten Stella mıydı?

Gerçekten kız kardeşimin küçük bir parçasını geri mi almıştım?

O olduğunu biliyordum. Sadece onunla konuştum. Bana gerçekten o olduğunu söyledi ama yine de inanmakta çok zorlandım.

İçeri girip yanıldığımı anlayamazdım. Yapamadım işte.

Ben de herkesi içeri aldım ve dışarıda kalıp nefes almaya çalıştım. İçeride neler olduğunu göremiyordum ama hepsinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordum.

"Ah, Meleğim," diye haykırdığını duydum Hunter'ın.

"Merhaba," diye kız kardeşimin sesini duydum ve kalbim küt küt

atmaya başladı. "Ah, seni özledim," diye mırıldandı Hunter. "Seni çok özledim."

Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Hâlâ donmuştum. Hâlâ hareket edemiyordum.

Axel benimle konuşmaya çalışıyordu ama onu görmezden geldim. Bana söylediklerine . Hızla atan kalbimden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Merhaba prenses," diye babamın boğuk sesini duydum. "Seni çok özledim."

Kız kardeşim hıçkıra hıçkıra ağladı ve kalbim kırıldı. Gerçekten Stella'ydı, değil mi?

"Ben de sizi özledim," dedi Stella, sesi titreyerek. "Hepinizi çok özledim."

Hareket edip ona bakmak istedim ama yapamadım. Yapamadım. Hayal ettiğim için çok korkuyordum. Ona bakıp iblisi göreceğimden çok korkuyordum. Dehşete kapılmışım.

Hepsinin ona sarıldığını duyabiliyordum. Onu ne kadar özlediklerini söylediklerini duyabiliyordum. Gerçektir, değil mi? Gerçekten Stella'ydı. Gerçekten Fia'mın bir parçası geri gelmişti.

Kız kardeşimin sesini tekrar duyana kadar birkaç sessiz an geçti. "Alex nerede?" diye sordu, sesi kırılarak.

Ben Stella, tatlım. Annem beni zihnine bağladı. **Gerçekten Stella.**

Gözyaşlarımın yanağıma düşmesine izin vermedim. Yutkundum ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Alex mi? Stella benimle zihin bağı kurdu.

Donmuş bacaklarımı hareket etmeye zorladım.

Kapıdan uzaklaştım ve odanın içine doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyordu ve düşeceğimden emindim.

Gözlerim kız kardeşime takıldı. Hunter ona sarılmıştı ve şakağını defalarca öpüyordu. Annem ve babam onun yanında duruyorlardı. Annem onun elini sıkıca tutuyor, babam da parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Amcam, Mason, Anna ve Alfa Nathan duruyordu. Hepsinin gözlerinde yaş vardı.

"Alex!" diye bağırdı kız kardeşim beni görür görmez.

Hunter'dan uzaklaştı ve bana doğru koştu. Kollarını belime dolayıp başını göğsüme yaslayana kadar donup kalmışım.

Kollarım içgüdüsel olarak ona sarıldı. Bir elimi başına koydum ve onu sıkıca göğsüme yaslardım. Burnumu saçlarına gömdüm ve gözlerimi kapattım.

", " diye mırıldandım, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Gerçekten sensin."

"Öyle," dedi kız kardeşim, sesi kırılarak. "Seni özledim, Alex. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim Stella," dedim kollarımı ona sımsıkı sararken. Bu gerçekten oydu. Gerçekten Stella'ydı.

Başımı kaldırdım ve annemle babamın gözleri yaşlı bir şekilde bize baktıklarını gördüm. Hunter'ın yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Sophia'yı geri aldığımızda nasıl tepki vereceğimizi hayal bile edemiyordum. Stella onun büyük bir parçasıydı ve onu ölesiye seviyordum, ama yine de Fia değildi. Onun bir parçasıydı ama o değildi.

Axel, *"O aynı zamanda bizim kız kardeşimiz,"* diye sızlandı.

"Elbette öyle," dedim kollarımı ona sımsıkı sararak. *"O bizim kız kardeşimiz ama Fia değil."*

Başının üstünü öptüm ve bana baktı. Gülümsedim. Fia'nın gözlerinin rengini görmeyi özlemiştim.

"Merhaba Stella," dedim yanağını okşarken.

Cildindeki çürükler ve kesikler içimdeki öfkenin artmasına neden oldu.

"Morluklar için bir şey yapabilir misin anne?" Anneme bakarken .

Annem başını salladı ve gülümsedi.

"Buraya gel tatlım," dedi annem, Stella'nın arkasını dönmesini sağlayarak. Onu bıraktım ve o da annemize doğru yürüdü.

"Şimdi ne olacak?" Hunter gözlerini Stella'dan ayırmadan sordu. "Büyü ne kadar sürecek?"

Annemin yatağı işaret etmeden önce Stella'ya sarılışını izledim. Stella oturdu ve annem elini onun omzuna koydu.

"İblisin ne kadar güçlü olduğuna bağlı," dedi Anna, hepimizin ona bakmasını sağlayarak. "Kontrolü birkaç saat içinde ya da birkaç gün içinde geri alabilir. Onu mümkün olan en kısa sürede işaretlemeniz gerekiyor."

Gerginlik çöktü. İşe yarayacak mıydı? İşaret kız kardeşimi geri getirecek miydi?

Annem sessizce bir şeyler mırıldandı ve ben de vücudundaki morlukların ve kesiklerin yavaşça kayboluşunu izledim. Rahatlayarak iç çektim. Onu yaralı görmekten nefret ediyordum.

"Sophia'yı hissedebiliyor musun, Stella?" diye sordu babam usulca.

Stella ona baktı ve başını salladı. Kalbim acıyla sıkıştı.

"Yapamam, ama orada olduğunu biliyorum," dedi Stella ve bana küçük bir parça umut verdi.

Babam başını salladı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

"Onu hemen işaretlesen iyi olur Hunter," dedi Anna. "Zaman kaybetmemeliyiz."

Hunter başını salladı. "Tabii ki. Onu nereye götürebilirim?" "Hiçbir yere," dedi Anna. "Bunu burada yapmalısın."

Anna Stella'ya baktı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

"Üzgünüm tatlım," dedi Anna. "İblisin geri gelme riskini göze alamayız. Hunter seni işaretledikten sonra, seni tekrar kilitlememiz gerekecek."

Midem acıyla burkuldu. Hunter hırladı.

" olmaz!" Hunter haykırdı ve Anna'nın iç çekmesine neden oldu. Onunla birlikteydim. Onu kilitlemeyecektim. Bir daha olmaz.

Anna, Hunter'a bakarak, "Zor olduğunu biliyorum ama yapılması gerekiyor," dedi. "Bunu riske atamayız."

Stella Hunter'a baktı ve gülümsedi. " yok, Hunter. Sadece kısa bir süre için olacak, bundan eminim."

Hunter sanki biri karnına yumruk atmış gibi görünüyordu.

"çocuklar," dedi Anna. "Onları biraz bırakalım."

durdu. Gitmek istemedim. Henüz değil. Ya işaret işe yaramazsa? Ya bu kardeşimi son görüşümse? Ya ona bir daha sarılamazsam? Ya Fia'yı asla geri alamazsam?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM - İşaretli

Hunter'ın bakış açısı

Alex'in gitmek için çabaladığını söyleyebilirdim. Stella ailesiyle vedalaşırken ona bakıyordu.

"Seni bekliyor olacağız tatlım," dedi Emma ona sıkıca sarılarak.

"Seni çok seviyoruz Stella," dedi Alfa Logan onu alnından öperken. Stella her ikisine de yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Ben de sizi seviyorum," dedi.

Elimi onun elinin etrafında sıktım. Onunla yalnız kalabilmek için gitmelerini bekleyemedim. Onu deli gibi özlüyordum ve sadece biraz vakit geçirmek istiyordum.

onunla zaman geçirdim. O benim Sophia'm değildi, ama onun büyük bir parçasıydı ve onu da Sophia'yı sevdiğim kadar seviyordum.

Emma ve Alfa Logan isteksizce onun gitmesine izin verdiler ve sürekli ona bakarak odadan çıktılar. Alex hâlâ odada duruyor ve kaybolmasından korkuyormuş gibi ona bakıyordu.

"Buraya gel, Alex," dedi Stella yumuşak bir sesle, ona doğru uzanarak.

Adam yutkundu ve ona yaklaştı. Kadın kollarını adamın beline doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Her şey girecek," dedi. "Fia'yı geri getireceğiz." Alex gözlerini

kapadı ve burnunu onun saçlarına gömdü.

"Çok korkuyorum," diye mırıldandı sessizce. "Ya onu bir daha göremezsem? Ya seni bir daha göremezsem? Seni daha yeni geri aldım. Gitmene izin veremem. Bırakamam."

Kollarını ona doladı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Onu geri alacaksın," dedi Stella. "Bu konuda içimde iyi bir his var, Alex. Yakında Fia'yı göreceksin."

Alex'in yüzünün izledim. Gözyaşlarını tutmak için çok uğraşıyordu.

"Seni seviyorum Stella," dedi Alex, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Ben de seni seviyorum," dedi Stella onu bırakırken ve gülümsedi. Alex onu bıraktı ve bana baktı.

"Ona iyi bak," dedi çenesini sıkarak.

"Bakacağım," dedim ve başımı salladım.

Alex tekrar Stella'ya baktı ve derin bir nefes aldı. "Beni bir daha gördüğünde Fia olacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Alex gülümsemeye çalıştı ama . kadar korkmuştu. Arkasını dönüp hızla odadan çıkmadan önce onu bir kez daha kucakladı. Pencerenin önünden geçerken ona bakmadı bile. Kıçı yanıyormuş gibi hışımla kabinden .

Arkadaşım bana baktı ve ben de gülümsedim. Ona doğru uzandım ve o da kollarıma girdi.

"Seni özledim," dedim onu göğsüme bastırırken.

Stella kıkırdadı ve başını kaldırıp bana baktı. Eğildim ve alnına küçük öpücük kondurdum.

"Aslında hiç tanışmadık," dedi sesinde bir eğlenceyle.

Yanaklarını avuçladım ve burnunun ucunu öptüm. Onu öpmeden duramıyordum. Onu kollarımda tutmayı bırakamadım.

"Sen Sophianın bir parçasısın ve seni de en az onu sevdiğim kadar seviyorum" dedim. Gülümsedi ve yanağımı okşamak için elini kaldırdı.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Holden'ı da en az seni sevdiğim kadar seviyorum. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bırakın vites değiştireyim!" Holden ileri doğru itmeye çalışarak sızlandı.

'Zamanımız yok,' dedim, onu geri iterek. *'Karanlık her an geri gelebilir. Onu işaretlememiz gerek.'*

Holden sızlandı ama biraz geri çekildi. Haklı olduğumu biliyordu.

"O da seninle tanışmak için sabırsızlanıyor Angel," diye mırıldandım sessizce, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıırken.

Sevinçle iç çekti ve beni geri öptü.

Benim olmak üzere olduğuna inanamıyordum. Onu işaretleyeceğime inanamıyordum.

Bunu farklı bir şekilde yapmayı planlamıştım. Sophia'm buradayken yapmayı planladım. Onu şimdiye kadar çıktığı en harika randevuya götürmeyi planladım. Bütün günü ona tapınarak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyerek geçirmeyi planladım. Onun içindeyken onu işaretlemek, vücuduna hak ettiği tüm zevki ve sevgiyi vermek istiyordum. Onun da beni işaretlemesini istedim. Bunun onun asla unutamayacağı bir deneyim olmasını istiyordum.

"Fia'yı geri aldığımızda bunu hâlâ yapabiliriz," dedi Holden, sesi acı doluydu.

"Yapacağız," dedim. *'Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranacağız ve o iblisten kurtulduktan sonra onu yeniden işaretleyeceğiz.'*

Onu öpmeyi bıraktım ve alnımı onunkine yasladım. "Hazır

mısın aşkım?" Ona sessizce sordum.

Kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırdı. "Sorun nedir?"

Onu usulca öperken sordum.

"Keşke Sophia da burada olsaydı," dedi sessizce. "Bunun onun anı olması gerekiyordu."

Yutkundum ve çenemi sıktım. Ben de bunu diledim.

"O senin de, Stella," dedim usulca. "Bunu Sophia için yapıyoruz."

Başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

Ellerimi yüzünden çektim, elini elime aldım ve onu yatağa çektim. Oturdum ve o da bana sarıldı. Boynunun arkasına ulaşana kadar bir elimi vücudunda gezdirdim. Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu kadar sert öptüm. Diğer elimi onu vücuduma sabitlemek için kullandım.

İnledi ve kollarını boynuma doladı. Çenesini öpmeye başladığımda "Oh, Tanrıça," diye mırıldandı.

Tadı muhteşemdi ve bu anın bitmesini istemiyordum.

Yine de yapmak zorundaydım. Köpek dişlerimi ona batırmak zorundaydım. İblisle savaşımalıydım. İblisin her an geri gelebileceğinden ve tüm çabalarımızın boşa gideceğinden korkuyordum.

Onunla eğlenmeye ve onu öpmeye devam etmek istedim ama yapamadım. Hâlâ şansım varken onu işaretlemem .

Dudaklarımı boynuna indirdim ve işaret noktasını öpmeye ve emmeye başladım. İçgüdüsel olarak kendini bana doğru sürtmeye başladı. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı ve onu sırtüstü çevirip sikmemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım.

"Siktir," diye mırıldandım boynuna karşı, saçlarını hafifçe çekerken.

Parmaklarını sırtıma geçirdi ve inledi.

"Hazır mısın?" nefese kalmış bir

halde sordum. Ya şimdi ya da

asla.

Başını salladı ve köpek dişlerim . Köpek dişlerimin lezzetli boynuna batmasına izin vermeden önce onun işaret noktasını yaladım. Kanı ağızıma aktı ve aramızdaki bağın güçlendiğini hissettim.

Ben , o inledi ve ikimiz de birbirimize olabildiğince sıkı sarıldık.

Bağımızın yerine oturduğunu hissedene kadar köpek dişlerimi onun içinde bıraktım. Köpek dişlerim geri çekildi ve mühürlenene kadar yarasını yaladım.

Ona baktım ve gözlerinin geri döndüğünü gördüm.

"Seni seviyorum Sophia," dedim onun bayılmasını izlerken. "Bana geri dön."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM - İşe Yaradı mı?

Alexander'ın Bakış Açısı

Delirecektim.

Bu sefer gerçekten. Çıldıracaktım ve ailem beni bir yere kilitlemek zorunda kalacaklar. Çılgın Alfa olarak bilinirdim. Ya da Çılgın Alfa. Ya da Batshit Crazy Alpha. Ya da Deli Gibi Deli...

"Şunu kesecek misin?" Mason sesinde bir miktar kızgınlıkla mırıldandı. "Senin daireler çizerek yürümeni izlemekten başım ağrıyor."

Gözlerimi kısıtım ve yumruklarımı sıktım. "O zaman başka tarafa bak," dedim ona öfkeyle.

"O iyi olacak, tatlım," dedi annem, ona bakmamı sağlayarak. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

Stella da aynı şeyi söyledi.

O zaman neden inanmadım? Neden bunun onu son görüşüm olduğunu hissediyordum? Neden ikizimi kaybedeceğimi hissediyordum? Sonsuza dek mi?

"Kapa çeneni! Axel bana bağırdı. 'Bu sadece senin korkunun konuşması! Onu kaybetmeyeceğiz!'

Yutkundum ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Alfa Nathan ", " diye mırıldanarak hepimizin ona bakmasını sağladı.

Derin bir nefes aldı ve biraz gülümsedi.

"Onu işaretledi," dedi ve kalbimin atışını durdurdu.

Hepimiz birkaç saniye donup kaldık ama sonra aynı hareket ettik. Kulübenin girişine en yakın olan bendim ve içeri giren ilk kişi de ben oldum.

Pencereye yaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu.

Ne göreceğim? O şeyi tekrar görebilecek miyim? İşe yaradı mı? Fia'mı görebilecek miyim?

Oh, Tanrıça, lütfen Fia'mı görmeme izin ver!

Sonunda pencereye odanın içine baktığımda kalp atışlarımın boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyordum. Kalbimin ağzımdan fırlayacağından emindim.

Kız kardeşim yatakta yatıyordu ve uyuyor gibi görünüyordu. Hunter onun yanında diz çökmüştü. Onun elini tutuyor ve defalarca öpüyordu.

Neden uyuyordu?!

"Fia!" Kapıya doğru koşarken çığlık attım ve odanın içine daldım. Hunter bana baktı ve gözlerinde korkuyu gördüm.

Ona doğru koştum ve yanaklarını avuçladım.

"Fia!" için bağırdım. Neden uyanmıyordu?!

"Odadan çıkman gerekiyor," diye Anna'nın sesini duydum ve istemsiz bir hırıltı çıktı içimden.

Başımı kaldırdığımda annem, babam, amcam ve Mason'ın arkamda durup endişeyle Sophia'ya baktıklarını gördüm. Anna ve Alfa Nathan kapının yanında duruyorlardı.

"Delirdin mi sen?!" Çığlık attım. "Onu bırakmayacağım!"

Anna iç çekti. "Bunu konuşmuştuk Alex. İşaretin işe yarayıp yaramayacağından emin olamayız. Gitmen gerekiyor."

Öfke içimde patladı. Uyanmayacağını bilmiyordum!

"Anna haklı tatlım," dedi annem, sesi titreyerek. "O uyanana kadar gitmeliyiz."

Anneme baktım ve gözlerim büyüdü.

"uyanmayacağını hiç söylememiştin!" Bağırdım. "Neden uyanmıyor?! Onu böyle bırakamayız!"

Annem yutkundu ve Sophia'ya baktı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Ne bilemezdik," dedi annem, gözlerini kız kardeşimden ayırmadan. "Hâlâ bilmiyoruz ve bu yüzden gitmek zorundayız."

Hırladım ve Fia'ya dönüp baktım. Hunter ona sarılıyordu. Kulağına bir şeyler mırıldanıyordu.

Onu bırakamazdım. Bırakamazdım.

"dostum," dedi babam elini omzuma koyarken. "Hemen dışarıda ."

Hunter bana baktı ve onun da onu bırakmak istemediğini söyleyebilirim. Gözlerini kapadı, onu alnından öptü ve ayağa kalktı.

"Alex," dedi Hunter, sesi kırılarak. "Gitmemiz gerek." Ona baktım ve

hıçkırıklarımı tutmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim Fia," dedim eğilip yanağına bir öpücük kondururken. "Hemen dışarıda olacağım, tamam mı? Yalnız değilsin."

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Annem ve babam kollarını bana doladı ve bir anlığına ona baktık.

"Gidelim tatlım," dedi annem tutarken.

Ondan uzaklaşmaya başladık ve kalbimin yerinden çıkacağından emindim.

Ya içinde hâlâ karanlıkla uyandıysa? Ya bu onun yanında olduğum son zamansa?

Axel sızlandı ve acısı üzerime çöktü.

"Stella ile konuşabilir misin?" diye sordum, evet diyeceğini umarak.

"Hayır," dedi ve kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrıldı.

İkisini de mi kaybetmiştik?

Babamın kapıyı kapatıp kilitlemesini izledim. Annemin bir büyü mırıldanmasını izledim. Kapının parıldamasını izledim.

Nefes alamıyordum. Vücudumu hissedemiyordum.

"Axel Stella konuşamaz," diye mırıldandım, kendi sesimi bile tanıyamıyordum.

Hunter acı içinde homurdandı. Annemle babam sessizce soludu. Mason ve amcam yüksek sesle küfretti.

"Az önce ikisini de mi kaybettik?" Hunter'ın hırlamasına neden olacak şekilde sessizce sordum.

"Hayır!" diye bağırarak bana yaklaştı ve omuzlarımdan tuttu. "Gitmediler! O gitmedi!"

Cevap vermedim. Veremezdim. Ondan uzaklaştım ve pencereye doğru . Alnımı pencereye yasladım ve nefes almaya çalıştım.

Hâlâ uyuyordu. Odadan çıktığımızdan beri hareket etmedi.

"Onu kaybetmedin Alex," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Biraz zaman tanı. Karanlıktan kurtulmak kolay bir süreç değildir. Zaman alır."

Yutkundum ve çenemi sıktım.

"Ne kadar zaman?" Sesim kısık ve boğuk bir şekilde sordum.

Anna iç çekti ama sessiz kaldı. Sırtımda bir el hissettim ve soluma . Annem yanımda durmuş, yüzünde endişeyle Sophia'ya bakıyordu.

"Bundan emin olamayız tatlım," dedi annem. "Saatler de olabilir, günler de."

Annem başını kaldırıp bana baktı ve yanağımı okşadı.

Sophia'ya dönüp bakarken, "Umarım saatler sürer," dedi.

Dakikalar geçmesini umdum. Her an gözlerini açıp bana bakmasını umuyordum. Bana Lex diye seslenmesini ve o kapıları kırıp içeri girerek ona sarılmayı umdum.

Saatlerce bekleyemezdim ve kesinlikle günlerce bekleyemezdim. Bir an önce uyanması gerekiyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM - Beni İçeri Alın!

Hunter'ın bakış açısı

. Hareket etmiyordu.

Göğsünün sabit bir hızla inip kalktığını görmeseydim, öldüğünü düşünebilirdim.

Neden ?

Tamamen kaybetmenin eşiğindeydim. Onu işaretlemiştim ve şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Onu işaretledim ve onu yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu işaretledim ve onu öpmeye ihtiyacım vardı.

Onu o odada bırakmak vücudumdaki her içgüdüye aykırıydı ve yaptığım en zor şeydi.

Yere oturmuş, duvara yaslanmış ve saçlarımın tellerini olabildiğince sert bir şekilde çekiştiriyordum. Artık ona bakamıyordum. Gözlerini açmasını dileyerek ona bakamıyordum. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyordu ve bunu daha fazla yapamazdım.

Anna ve babam annemin bize yiyecek bir şeyler hazırlamasına yardım etmek için gittiler. Ben bir şey yemeyecektim. Aç değildim. Meleğim dışında başka bir şey düşünemiyordum.

Alfa Logan, Alex ve Mason pencereden dışarı bakıyorlardı. Alex odadan çıktığımızdan beri neredeyse hiç hareket etmemişti. Emma duvara yaslanmıştı ve gibi görünüyordu. Beta Andrew onun yanındaydı ve onu sıkıca tutuyordu. Ona sürekli bir şeyler söylüyordu ama Emma onu dinlemiyor gibi görünüyordu.

Hepimizin onun ihtiyacı vardı.

"Fia!" Alex'in çığlığı aniden başımı kaldırmama neden oldu.

Ayağa fırladığımda kalbim hızla çarpıyordu.

"Fia!" tekrar bağırarak cama vurmaya başladı.

Mason'ı kenara iterek ona doğru koştum, böylece bakabildim.

Uyandı mı?

"Kapıyı aç anne!" Alex çığlık atarak kapıya doğru koştu ve kapı kolunu yakaladı.

Arkadaşıma baktım.

Yatakta yatıyor, mırıldanıyor ve başını bir yana bir bu yana çeviriyordu. Alnındaki boncuk boncuk terleri görebiliyordum.

"Sophia!" Çığlık attım.

"Kapıyı aç, anne!" Alex tekrarladı.

Homurdanıyor ve kaşlarını çatıyordu. Acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Anne!" Alex çığlık attı.

"Yapamam Alex," diye Luna Emma. "Bilmiyoruz..."

"Bu tıpkı daha önce onunla savaştığı zamanki gibi!" Alex bağırdı. "Bu Fia, anne! Bana ihtiyacı var! Yardımına ihtiyacı var!"

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Şimdi yumruklarını sıkıyor ve biraz çırpınıyordu.

"Sophia!" Gözlerini açıp bana bakmasını umarak ona seslendim. "Karanlık hâlâ..." dedi Emma ama Alex onun sözünü kesti.

"Bu riski alacağım anne!" diye bağırdı. "Beni içeri al! Beni içeri al ve kapıyı arkamdan kilitle!"

Sonunda gözümü ondan kaçırmayı başarabildim. Alex kapının yanında durmuş, kapı tokmağını kuvvetlice çekiyordu. Kalp krizi geçirmek gibi görünüyordu.

Emma parmaklarını saçlarına dolayarak, "Ah, Tanrıça," diye haykırdı.

Alfa Logan yumruklarını sıkmış bir şekilde yanımda duruyordu. Gözlerini Sophia'dan ayıramıyordu. Beta Andrew Emma'yı sıkıca tutuyordu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle Alex'e bakıyordu.

Sophia acı içinde haykırdı ve hepimizin ona

bakmasını sağladı. "Anne!" Alex tekrar çılgılık attı.

"Kapıyı aç," dedim bacaklarımı zorlayarak hareket ettirip Alex'e yaklaşırken. "İçeri giriyoruz."

"Hayır," dedi Emma sert bir sesle ve ona bakmamı sağladı.

Çenesini sıktı ve Sophia'ya baktı. Yanağına bir damla gözyaşı düştü.

"Alex içeri girebilir," dedi. "O ne yapacağını bilir. Sen burada kalacaksın Hunter."

Onunla tartışmak üzereydim ama bana baktı ve konuşmaya devam etti.

"Sana bir şey olursa Sophia kendini asla affetmez," dedi Emma. "Lütfen, bırak Alex halletsin. O ne yapacağını bilir."

Kaşlarımı çatmıştım. "Peki ya Alex? Ona bir şey olursa o da kendini affetmez."

Emma derin bir nefes aldı ve Alex'e baktı.

"Onunla durum farklı," dedi. "Onu nasıl idare edeceğini biliyor. Eğer o içerideyken bir şey olursa, ona gücümü verebilirim. Onun iyi olduğundan emin olabilirim."

Bana baktı ve elimi kendi elinin içine aldı.

"Bunu senin için yapamam ve incinmene izin veremem," diye ekledi.

Tartışmak istedim. Gerçekten tartışmak istedim. Odanın içinde kilitliydi. Büyüsü engellenmişti. Bana zarar vermeye çalışsa bile, fazla zarar veremezdi.

Ama ya eskisinden daha güçlü bir şekilde uyanırsa? Ya o uyandığında içindeki karanlık daha mı güçlüydü? Ya büyü onu durdurmaya yetmediyse?

Bu gerçek bir olasılıktı ve Anna bizi bu konuda uyarmıştı.

Yine de buna inanmak istemedim. O güzel gözlerini açtığında benim Meleğim olmayacağına inanmak istemiyordum.

Çenemi sıktım ve başımı salladım. Emma bana küçük bir gülümseme verdi ve Alex'e baktı.

Birkaç saniye sonra kapının kilidinin açıldığını duydum. Alex'le birlikte içeri koşturmak için kendimi zor tuttum. Alfa Logan kapıya doğru yürüdü, tekrar kilitledi ve Emma sihrini kullanarak kapıyı mühürledi.

Soluma baktım ve Alex'in Sophia'ya doğru koşuşunu izledim.

"Fia!" diye bağırdı onun yanağını okşarken. "artık. Her şey yolunda. Ben buradayım." Alnından öptü ve yanaklarını okşadı.

Alex bize doğru bakarak, "Tanrıça, kız ," dedi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Alex'in odadaki küçük lavaboya doğru koşmasını izledim. Havlulardan birini aldı ve soğuk suyun altına koydu. Sophia'ya doğru koştu ve havluyu başına yerleştirdi.

"Sorun yok Fia," dedi usulca. "Ben buradayım. Lex'in burada."

Sophia onun dokunuşuyla rahatladı ve çırpınışları eskisi kadar kötü değildi.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi? Kardeşini tanıdı, değil mi?

Alex'in onun yanaklarını okşamasını izlerken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Onunla sessizce konuşmaya başladı ve ben de Tanrıça'ya gözlerini açması ve benim Sophia'm olması için dua etmeye başladım.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM - Onları Buradan Çıkarın

Alexander'ın Bakış Açısı

Saatlerdir mücadele ediyor.

Yıkılmanın ve hıçkıra hıçkıra ağlamanın eşiğindeydim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Normalde yaptığım hiçbir şey bu durumda işe yaramıyordu. Uyanık değildi ve bana ağrının nerede olduğunu söyleyemedi. Ona sürekli geri itmesini söyledim, Sesime ve onunla savaştım ama beni duyup duymadığından bile emin değildim.

Yanıyordu ve sürekli titriyordu. Acı içinde ağlıyordu ve gözyaşları yanaklarından aşağı, onları silebileceğimden daha hızlı dökülüyordu.

Yine de uyanmıyordu. Ne kadar denediysem de onu uyandıramadım.

Hunter milyonuncu kez, "Lütfen beni içeri alın," diye bağırdı. "Bana ihtiyacı var."

Ona baktım ve yutkundum. Gözlerinin etrafında kırmızı halkalar vardı ve için çok çabalıyor gibi görünüyordu. Annesi ve babası ve onu biraz sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Tekrar Fia'ya baktım ve kulağına fısıldamak için eğildim.

", Fia," dedim usulca. "Savaş onunla. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sana inanıyorum. Hepimiz burada senin uyanmanı bekliyoruz."

Boynundaki ize baktım ve iç çektim.

"Artık işaretlendin, Fia," dedim parmaklarımı saçlarında gezdirirken. "Burada seni bekleyen bir eşin var."

Yanağını okşadım ve derin bir nefes aldım.

"Seni bekliyorum," diye sessizce devam ettim. "Beni terk edemezsin. Sonsuza dek birlikteydik. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Kiminle kavga edeceğim Fia? Hayatımın geri kalanında kimi kızdıracam? Eşimi bulduğumda kime söyleyeceğim? Kim benim için mutlu olacak ve ona ilgilenmesini söyleyecek? Eğer uyanmazsan bunu kim yapacak Fia?"

Boğazıma düğümlenen üzüntü ve korku yumağı her geçen saniye daha da büyüyordu.

"Ben her zaman bir kardeşim, Fia," diye devam ettim. "Ben her zaman bir kardeşim. Her zaman bir ikizdim. Nasıl bunlar olmayacağımı bilmiyorum. Beni bunlar olmaktan vazgeçmek zorunda bırakma."

Alnımı onunkine yasladım ve derin bir nefes aldım. "Lütfen,

Fia," diye mırıldandım sessizce. "Lütfen bana geri dön."

Gözlerimi kapattım ve kollarımı ona doladım. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Dudaklarından kaçan sessiz acı çığlıklarını duyabiliyordum.

"ama Fia," diye mırıldandım yüzüncü kez. ". Onunla savaşıyorsun. Kazanabilirsin."

Hunter, "Lütfen Sophia," diye bağırınca başımı kaldırıp ona

baktım. Başını öne eğmiş, pencereye yaslanmıştı.

Anneme baktım ve göğsüme keskin bir acı yayıldı. Bitkin görünüyordu. Hem babam hem de Andrew Amca onu tutuyordu. Üçü de acı çekiyor gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve tekrar Fia'ya baktım.

Kalbimin atışı durmuştu.

Gözlerini sıkarak kapatıyordu. Bunu

şimdiye kadar hiç yapmamıştı!

"Fia!" Yanaklarını avuçlayıp başını bana doğru çevirirken haykırdım. "Uyan!"

Sessizce inledi ve kalbim göğsümde bir aşağı bir yukarı çarptı. Uyanıyordu!
Gerçekten uyanıyordu!

"Ah, Tanrıça," diye mırıldandım, gözlerimi onunkilerden ayırmadan. "Fia, aç gözlerini."

Beni dinledi ve gözlerini biraz açtı.

Odanın dışından gelen çok sayıda hıçkırık sesi duydum. "Sophia!"

Hunter çığlık attı.

Nefesimi tuttum, gözlerini tamamen açmasını bekledim.

Karanlığı tekrar görecektim miydi? Bu benim Fia'm mıydı yoksa yine iblis miydi?

Gözleri biraz daha açıldı ve benimkilerle aynı renkte olduklarını gördüğümde neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacaktım. Yine de kendimi tuttum. Henüz emin olamıyordum. İblis ilk uyandığında bizi kandırmaya çalıştı.

"Fia?" Ona usulca seslendim ve başını kaldırıp bana

baktı. Kaşları biraz çatılmıştı.

"Sophia!" Hunter tekrar bağırarak Sophia'nın kendisine bakmasını sağladı.

Başını fazla hareket ettiremiyordu çünkü hâlâ yanaklarını avuçluyordum. Yakın zamanda bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Oh, Tanrıça!" Hunter . "Kapıyı aç Emma, lütfen!" Gözlerimi ondan ayırmıyor, bana bir şey söylemesini bekliyordum.

"Fia?" Ona tekrar seslendim.

Bana baktı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Ben ne ?" diye sessizce konuştu. "Ben ne yaptım Lex?"

Gözyaşlarını daha fazla tutamadım. Onu kollarıma çekerken hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladım.

Bu benim Fia'mdı. Bu benim ikizimdi. Geri dönmüştü. Onu geri aldım. Dışarıdan gelen çok sayıda hıçkırık ve çığlık duydum.

"Geri döndün," diye . "Geri döndün. Seni özledim. Seni özledim, Fia. Oh, teşekkür ederim, Tanrıça."

Kapının kilidinin açıldığını duydum ve bir saniye sonra Hunter koşarak odaya girdi. "Sophia!" diye bağırdı, kendini yatağının yanında dizlerinin üzerine atarken.

Onu benden çekti ve yanaklarını avuçladı. Gözlerinin içine baktı ve hıçkırık hıçkırık ağladı.

", " diye . "Gerçekten sensin!"

Fia elimi tuttu ve sıkıca sıktı. Elini tuttum ve avucuna küçük daireler .

Annemle babama baktım ve onların ona baktığını gördüm. İkisinin de gözleri yaşlıydı ve onu kucaklarına almak istedikleri belliydi. Hunter'ın ona sarılmak için kendilerine yer vermesini bekliyorlardı.

Hunter eğilip onun alına bir öpücük kondururken, "Ah, Meleğim," dedi. "Seni özledim. Seni seviyorum."

Fia'nın elimi tutuşu daha da sıkılaştı.

"Merhaba prenses," dedi babam ona yaklaşırken ve Hunter'ın biraz hareket sağladı. "Seni özledik."

Babam onu göğsüne çekti ve annem şakağını öperken hıçkırık hıçkırık ağladı. Fia tırnaklarını tenime geçirdi.

Sonunda ona baktım ve bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Bir şeyler çok yanlıştı.

Fia mı? Onunla zihin bağı kurmayı denedim.

Bana baktı ve gözyaşları yanağına düştü.

Çıkarın onları buradan. Dedi, gözlerimin açılmasına neden oldu. **Hepsini buradan , lütfen.**

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM - Ben Bir Katilim

Alexander'ın

bakış açısı

Şaşırmıştım.

Neden herkesin gitmesini istiyordu?

"Ah, bebeğim," diye mırıldandı annem onu babamın elinden alırken. "Seni çok seviyorum."

Fia bana baktı ve gözlerinde saf bir panik gördüm. Korku içimde patladı ve onu annemizin yanından çektim. Kollarını boynuma doladı ve ben de ona sıkıca sarıldım.

Lütfen Lex. Zihin bağlantısından haykırdı.

"Hepinizin gitmesi gerekiyor," dedim hemen. "Şimdi."

Oda birkaç dakika sessiz kaldı. Herkes aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Hunter boğazımı parçalayacakmış gibi görünüyordu.

"Odayı terk et!" Onu kendime doğru çekerek tekrarladım. "Şimdi!" Hunter

bana yaklaştırmaya çalışırken öfkeyle, "Alexander..." diye konuştu.

"Sen de Hunter," dedim kollarımı ona sımsıkı sararak. "Git. Ne zaman geri dönebileceğinizi hepinize ."

Hunter yumruklarını sıktı ve Fia'ya baktı.

"Sorun ne Angel?" Hunter sesi titreyerek sordu. " her neyse, bunu çözeceğiz."

Yanımıza oturdu ve bir elini Fia'nın sırtına koydu. Gerildi ve kollarını boynuma doladı.

"Hunter," diye . "Bunu yapma. Odayı terk et." Hunter

bana hırlayarak karşılık verdi.

"O benim eşim!" diye haykırdı. "Bana gitmemi söyleyemezsin! Gitmeyeceğim. Gidin!"

Fia hıçkırarak ağlayınca Hunter'ın nefesi kesildi ve onu yakaladı. Yüksek sesle homurdandım ve kollarımı onu incitmeden sarabildiğim kadar sıktım.

Hunter'ın annesi, "Hunter, tatlım, dışarıda bekleyelim," diye araya girdi. "Bırak Sophia kardeşiyle konuşsun."

Hunter'ın gözleri fal taşı gibiydi. Ağır ağır nefes alıyordu. O ve kurdu baskınlık için savaşırken gözleri titremeye devam ediyordu.

Gerçi o umurumda bile değildi. Fia titriyordu ve paniğinin arttığını hissedebiliyordum.

Sakin çalışarak, "En kısa zamanda sizinle konuşmaya geleceğim," dedim. "Git lütfen."

Anneme ve babama baktım. İkisi de Sophia'ya bakıyordu ve yüzlerindeki acıyı görebiliyordum. Mason ve Andrew Amca korkmuş görünüyorlardı. Hunter'ın ailesi ona yaklaştı ve onu ayağa kaldırdı. Bayılacak gibi görünüyordu.

Herkes nihayet hareket etmeye başladığında Anna sessizce, "Biz dışarıda bekleyeceğiz," dedi.

Onların odadan çıkışını izledim ve sakın kalmak için çok uğraştım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Neden onların gitmesini istiyordu? Neden kendi eşinin gitmesini istedi? Ne oldu böyle?

Odadan en son çıkan Hunter oldu. Uzaklaştıkça daha da kötü görünüyordu. Onun için üzülüyordum ama önceliğim Fia'ydı. Eğer onu odada istemiyorsa, orada olmadığından emin olurdum.

Kulübenin ön kapısının kapandığını duyana kadar bekledim. Sırtını nazikçe okşadım ve derin bir nefes aldım.

"Gittiler, Fia," dedim usulca. "Sorun ne? Artık sadece sen ve ben varız. Konuş benimle, Fia, lütfen."

Beni yavaşça bıraktı ve başını kaldırdı. Odaya baktı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Gözlerinde gördüğüm korku ve acı midemi bulandırdı.

"Ben bir katilim," dedi sessizce, adam kucağına bakarken. "Bütün o cadıları ben öldürdüm. Hunter'ın büyükbabasını öldürdüm. Ben öldürdüm..."

Sesi kesildi ve tekrar hıçkırdı.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Onu kaçıran ve işkence eden herifleri öldürdü. O bizden önce davranmasaydı biz de aynı şeyi yapacaktık. Hunter'ın büyükbabasının canına okuyacaktım ve Hunter'ın da bana katılacağından emindim.

"Anneme söylediğim şeyler..." diye devam etti bana bakarken. Gözleri

büyüdü ve nefesi boğazında düğümlendi.

"Sana söylediğim şeyler..." diye mırıldandı ve benden uzaklaşmaya çalıştı.

Onu sıkıca tuttum.

"Sen neden bahsediyorsun Sophia?" Hırladım. "Sen gerçekten

sence bunların bir önemi var mı? Sence biz bunlara ne yapardık?
Seni kaçıran şerefsizler mi? O lanet iblis tarafından tüketilirken söylediğin
şeylerin umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Annemin umurunda olduğunu
mu sanıyorsun?"

Ona sıkıca sarılmıştım. İçimdeki duyguları kontrol etmek zordu. Kızgındım.
Korkmuştum. Acı çekiyordum.

Derin bir nefes aldım ve onu kucakladım. Elimi başına koydum ve onu
kendime yakın tuttum.

"Tanrıça, Fia, yaptığın ya da söylediğin hiçbir şey umurumuzda değil," diye
mırıldandım. "Sadece geri döndüğün için çok mutluyuz. Seni kaybettiğimi
sanmıştım. Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Şu anda kollarımda
olmandan başka hiçbir şey umurumda değil."

Hıçkırarak ağladı ve kollarını bana doladı. Başımı eğdim ve şakağını öptüm.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Seni özledim."

Olan biten her şeyden o kadar korkmuştum ki onu geri aldığımı bile fark
etmemiştim.

Fia'mı geri aldım.

Gözlerimi kapattım ve yanaklarımda ıslak bir şey

hissettim. Ben hiç ağlamadım. Kendime asla ağlama izni

vermedim.

Ama gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Onu kaybettiğimi düşündüm. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.
İkizimin gittiğini düşündüm.

"Ben de seni seviyorum," dedi sessizce. "Söylediğim her şey için özür dilerim
ve

Yaptım. demek istemedim. Ben..."

Sesi kesildi ve bir hıçkırık daha kaçtı.

"Biliyorum, Fia, ," dedim bizi ileri geri sallamaya başlarken. "Özür dilemene gerek yok, Fia. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Bana daha sıkı sarıldı ve başını göğsüme daha çok bastırdı.

Bunun olacağını bilmeliydim. En büyük korkusu karanlığıyla birine zarar vermesiydi ve bu gerçekleşti. İblis birini öldürdü. Ailesine zarar verdi. Fia'nın en çok korktuğu şeyi yaptı.

Kalbim onun için kırıldı ve yanaklarıma daha fazla gözyaşı düştü.

"Bunu birlikte atlatacağız, Fia," dedim, sesim ve acıyla karıştı. "Ben buradayım ve seni bırakmayacağım."

Hıçkıra hıçkıra ağladı ve ben de ona daha sıkı sarıldım.

"Ben buradayım, Fia," diye tekrarladım. "Her zaman burada olacağım."

Burnumu saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım. Ona gerçeği söylüyordum. Gitmesine asla izin vermeyecek ve onu asla terk etmeyecektim. O benim ikizimdi ve ona yardım etmek için yapmam gereken her şeyi yapacaktım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM - Dayanılmaz Acı

Hunter'ın bakış açısı

Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Beni istemedi. Ona dokunduğumda gerildi. Odadan çıkmamı istedi.

Neden?

Neden, Tanrıça, neden?!

Çılgılık atmak istedim. Holden'ı dışarı çıkarmak ve her şeyi yerle bir etmesine izin vermek istedim. Çok kızgındım ve çok korkmuştum.

Neden beni istemedi? Ben ne yaptım ki?

Bir acı dalgası daha üzerime çöktü ve . Dizlerimin üzerine düşmemek için ağaca yaslanmak zorunda kaldım.

"Ah, tatlım," dedi annem elimi avuçlarının içine alırken sessizce.

Yanağımı okşadı ve babama baktı.

"Her şey yoluna girecek dostum," dedi babam sessizce. "Sadece şokta."

Evet, ama neden beni orada istemedi? Neden herkesin gitmesini istedi? Neden beni istemedi?

Oraya geri koşmak ve onu kollarıma almak istedim, ama onun tekrar ürktüğünü görürsem kalbim duracaktı. Artık beni istemeyecek diye çok korkuyordum.

Ne yaptım ben?

Ne yaptım ben?!

Mason, "Yaptığı ve söylediği şeyler yüzünden korkuyor," diye mırıldanarak hepimizin ona bakmasını sağladı.

Kaşlarımı çatmıştım. Ne oldu?

Mason, "Alex'le zihin bağlantısı kurdum ve o da bana söyledi," diye açıkladı. "Kendisine katil dedi. Bize söylediği şeyler yüzünden kendini çok kötü hissediyor."

Bir katil mi? Kendine katil mi dedi?

O bir katil değildi! O şey tüm yaptı ve söyledi! O benim meleğimdi. O benim mükemmel meleğimdi, lanet bir katil değil!

Yumruklarımı sıktım ve hırladım.

Gidip onunla konuşmalıyım. Ona yanlış bir şey yapmadığını söylemeliydim. Oraya vardığımızda o piçler hayatta olsaydı daha kötüsünü yapacağımı söylemeliydim.

Mason üst kolumu beni durdurduğunda kulübeye doğru bir adım attım.

Elini ısıırıp koparacaktım!

Mason sessizce, "Ona bir dakika ver Hunter," dedi. "Alex ne yapacağını biliyor. Onu biraz sakinleştirecek ve siz de içeri girebileceksiniz."

Yutkundum ve dişlerimi sıktım.

"Mason haklı Hunter," dedi Alfa Logan, sesi endişe doluydu. "Lütfen ona birkaç dakika verin."

Emma burnunu çekti ve Alfa Logan onu kollarının arasına aldı. ve başının üst kısmını öptü.

"Bundan hep korkardı," diye mırıldandı Emma.

Kalbim acıyla sıkıştı. Emma haklıydı. Her zaman birini incitmekten korkardı ve şimdi bu gerçek oldu. Ne yapacağını hayal bile edemezdim. yaşıyordu. Meleğimin bunları yaşamak zorunda kaldığına inanamıyordum.

"Haklıydı," dedi Mason. "Hepsini öldürmek için çok iyi bir nedeni vardı. Biz de aynısını yapardık. Biz de aynısını yapardık. daha kötü."

Mason haklıydı. Onlara işkence ederdim. Sırf vücudundaki yaraları hatırladığımda canlarını yakabilmek için onları yıllarca hayatta tutardım. Vücudundaki her kesiğin, her çürüğün ve her yanık izinin bedelini onlara ödetirdim. Onların en kötü kabusu olurdum. Onun yaptığı, benim yapacağımın yanında merhametliydi.

Ama benim Meleğim bunu görmedi. O iblisin kendisini ve bedenini birini öldürmek için kullandığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Hissettiğim acı dayanılmazdı. Yardım edebilecek tek kişi Meleğimdi. Onu kollarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu öpmeye ve onu tüm kalbim ve ruhumla sevdiğimi söylemeye ihtiyacım .

"Bunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Beta Andrew sessizce. "O böyle görmüyor."

Tabii ki o öyle görmedi.

Çenemi sıktım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Babam elini omzuma koyarken, "Onu zihnine bağlamayı dene," dedi. "Onu işaretledin. Şimdi onunla konuşabilirsin. Cevap veremeyecektir ama ona güven verebilirsin."

Bunu yapmayı düşündüm ama çok korktum. Ya benden haber almak ? Ya benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa?

Ama kaybedecek bir şeyim yoktu, değil mi?

En azından onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilirdim. Onu geri almaktan başka hiçbir şeyi umursamadığımı söyleyebilirdim.

Yutkundum, derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

Angel. Onu zihnime bağladım. **Cevap veremeyeceğini biliyorum ama seni ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerek. Seni tüm kalbim ve ruhumla seviyorum. Senin için buradayım ve asla ayrılmayacağım.**

Gözlerimi kapattım ve çenemi sıktım.

Seni seviyorum Sophia. Ona tekrar söyledim. **Sen en büyük hediyem ve en büyük hazinemsin. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Söz veriyorum.**

Keşke cevap verebilseydi. Keşke bana içeri gelmemi söyleyebilseydi. Onu kollarıma alıp vücudunun her yerini öpebilmeyi diledim. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek beni mutlu etmiyordu. Ben istedim ki ona da göstermek istedim. Önünde diz çökmek ve son nefesimi vereceğim güne kadar ona değer vereceğimi söylemek istedim.

Ben yapardım. Elime geçen ilk fırsatta yapardım. Önünde diz çöküp onu sonsuza dek seveceğime söz verirdim. Benim için ne anlama geldiğini bildiğinden emin olurdum. Ona duyduğum sevgiyi görmesini sağlardım.

Mason düşüncelerimi bölerek, "Alex ona yiyecek bir şeyler getirmemi istedi," diye mırıldandı. "Bir süredir bir şey yememişti."

Ellerimi yüzümden çektim ve tam zamanında kafamı kaldırıp annemle Anna'nın uzaklaştığını gördüm.

"Bir şeyler getireceğiz," dedi annem. "Hemen döneceğiz."

Kulübenin girişine doğru baktım. Onu yakında görmeme izin verecek miydi? Daha fazla bekleyemezdim. Onu görmem gerekiyordu. Ona sarılmalıydım.

Ona ihtiyacım vardı çünkü acımı dindirebilecek tek kişi oydu.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - Hepsini Öldürdüm

Sophia'nın bakış açısı

Hepsini öldürdüm.

Yüzümde bir gülümsemeyle onların ölümünü izledim.

Kendi aileme zarar vermek istedim. Anneme zarar vermek istedim. Ona korkunç şeyler söyledim. Kardeşime ve babama korkunç şeyler söyledim.

Ve dostum.

Onu istemedim. Onu umursamadım.

Yine hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ağlamayı durduramadım. Başımı kaldırıp Lex'e bakamıyordum. Yaptığım ve söylediğim her şeyden çok utanıyordum.

Lex tekrar, "Seni özledim," diye mırıldandı.

Ben de onu özledim. Onu çok özledim. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Onunla bir daha asla konuşamayacağımı düşündüm ve bu beni çok üzdü.

Kalbim. O benim en iyi arkadaşımdı ve hayatımı onsuz hayal bile edemezdim. Ben yokken onu her saniye özledim.

Lex parmaklarını saçlarımda gezdirirken usulca, "Sana yiyecek bir şeyler getirmelerini istedim," dedi.

Midem bulandı. Yemek yiyemedim.

"Aç değilim," diye mırıldandım, başım Lex'in göğsüne gömülü olduğu için sesim boğuk çıkıyordu.

Lex, "Yemek yemelisin, Fia," diye içini çekti. "Son yediğinden bu yana epey zaman geçti.

bir şey."

Ve tekrar yemek yiyene kadar bir süre geçecekti. Aç değildim ve bir şeyler yersem hasta olacaktım. Aç değildim. Susamamıştım. Tek hissettiğim acı ve utançtı.

Böyle bir şey olacağını hep biliyordum. Birine zarar vereceğimi hep biliyordum. Karanlığın beni ele geçireceğini ve bir katile dönüşeceğimi hep biliyordum.

Daha önce bir şeyler yapmalıydım. Ondan daha önce kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Ailemi ve arkadaşlarımı kendimden korumanın bir yolunu bulmalıydım. Tehlikeliydim ve herkes benden uzak durmalıydı.

Özellikle Hunter.

Onu tekrar incitemezdim. O daha iyisini hak ediyordu. Saf birini hak ediyordu, beni değil. Büyükbabasını öldürmeyen biriyle birlikte olmayı hak ediyordu.

Büyükbabasını öldürdüm!

Bir panik dalgası daha çöktü. Nefes alamıyordum. Kalbim hızla çarpmaya ve avuçlarım terlemeye başladı.

Arkadaşımın büyükbabasını öldürdüm!

Nefes almaya çalıştım ama sanki biri ellerini boynuma dolamış gibiydi. Nefes alamıyordum!

Başımı kaldırdım ve nefes nefese kaldım.

"Fia!" Lex yanaklarımı avuçlayıp başımı kaldırırken haykırdı.

Gözlerimi aşağıda tuttum. Ona bakamadım. Ona bakmaya çok utanıyordum.

Lex usulca, "Nefes al Fia, ," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Kendimi ona bakmaya zorladım. Gözleri yaşlarla doluydu ve acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey yoluna girmeyecek," diyebildim nefes nefese. "Eşimin büyükbabasını öldürdüm. Bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakabilirim? Nasıl..."

Sesim kesildi ve benden bir hıçkırık daha kaçtı. Tekrar aşağıya baktım. Kardeşime birkaç saniyeden fazla bakamadım. Utanç beni tamamen yutacaktı.

"Tanrıça, Fia, gerçekten onun umurunda olduğunu mu düşünüyorsun?!" Lex ona tekrar bakabilmek için başımı kaldırarak haykırdı. "Adamla hiç tanışmadı bile! Tanısa bile umurunda olmazdı! O adam seni bizden aldı! Sana işkence etti! Neredeyse seni öldürüyordu! Eğer sen onu öldürmezsen, ben öldürürüm ve Hunter'ın da bana yardım edeceğinden eminim."

Belki de yapmazdı. Belki Hunter onu bir hücreye kapatırdı. Belki de ölmesini istemezdi.

"Ya..." diye mırıldandım ama Lex sözümü kesti.

"Eğer diye bir şey yok Sophia," dedi sertçe. "Bunu yapmasaydın ne söylüyorum sana. Onu kendi ellerimle öldürürdüm. Hunter da bana yardım ederdi. Onun için başka bir seçenek kalmazdı. O binadan canlı çıkamazdı."

Lex'in ne dediğini duydum ama bir faydası olmadı. Ellerimde kan olduğu gerçeğini ortadan kaldırmadı. Ben hâlâ bir katildim.

Buna nefsi müdafaa diyerek kendi işimi bile kolaylaştıramazdım. Nefsi müdafaa değildi. Birinin onlara yardım etmesi için çılglık atarlarken onları öldürdüm. Onlar ölürken ben güldüm.

Midem bulandı ve gibi hissettim. Gözlerimi kapattım ve başımı eğdim.

Lex eğildi ve başımın üstünü öptü.

"Zor olduğunu biliyorum Fia," dedi Lex yumuşak bir sesle. "Bunu birlikte aşacağız. Ben senin için buradayım."

Bunu biliyordum ama onu kendi karanlığımla lekelemek istemiyordum. Onun tarafından dokunulmayı hak etmiyordu. Benim gibi bir kız kardeşi hak etmiyordu.

"Kesin şunu! Stella tutmaya çalıştığım bariyeri aşarken çığlık . 'Kes , Sophia! Alex seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyor. Hunter sensiz yaşayamaz. Sen tam olarak Hunter'ın istediği ve ihtiyaç duyduğu şeysin.

Yutkundum ve aramızdaki bariyeri tekrar kaldırdım. Şimdi onu dinleyemezdim. Dinlemek istemiyordum. Kendimden utanıyordum. Kurdumun benim dediği insandan utanıyordum.

Stella tekrar içeri girmeye çalıştı, ama onu geri ittim. Bunu şimdi yapamazdım. Yapamazdım.

Kapının açıldığını duydum ve yukarı baktım. Babamın odanın girişinde elinde bir tabak yemekle durduğunu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Alex, "Hunter'ın yemeği getireceğinden emindim," diye mırıldandı.

Babam kapıyı kapatıp bize yaklaşıırken, "İstedi ama ben yapabilir miyim diye " dedi. "Prensesimle konuşmak istedim."

Tabağı komodinin üzerine koydu ve gelip oturdu. Başımı hep eğik tuttum.

Babam parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Alex, dostum, bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?" Babam sordu ve Lex'in gerilmesine neden oldu.

"Baba..." diye konuştu Lex, ama babamız onun sözünü kesti. "Sadece birkaç dakika, dostum," dedi babam yumuşak bir sesle.

Alex bana sarılışını sıkılaştırdı ve derin bir nefes aldı. Eğildi ve başımın üstünü öptü.

"Hemen döneceğim Fia, tamam mı?" dedi

usulca. Başımı salladım. Başımı kaldırıp ona bakamadım.

Alex beni bıraktı ve ayağa kalktı. Yavaşça odadan çıktı.

Gözlerimi kapattım ve babama yaslandım. Kollarını bana doladı ve ben de bir anlığına acımı unutmayı başardım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - Tüm Dünyam

Logan'ın bakış açısı

İçeri girip kızımın konuşmam gerekiyordu, bu yüzden Anna ve Janet'in geri döndüğünü gördüğümde onlara yaklaştım ve Janet'in elinden tabağı aldım.

"Alfa Logan..." diye konuştu Hunter ama sözünü kestim.

"Oraya girmek istediğini biliyorum ama kızımın konuşmam gerek," dedim ona bakarken. "İçeri girebileceksin Hunter, ama biraz beklemen gerekecek."

Çenesini sıktı ve yumruklarını sıktı. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Onu öyle görmek zordu ama Sophia benim önceliğimdi.

Neler yaşadığını biliyordum ve onunla konuşmam gerekiyordu. Ne kadar haklı olursa olsun, birinin canını almak asla kolay . Babasının bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Her acı verici adımı onunla birlikte atacağımı bilmeye ihtiyacı vardı.

Prensesimin bana ihtiyacı vardı.

Alex'in ona ne söylediğini tam olarak biliyordum. Hunter'ın ne diyeceğini biliyordum. Bu gerçeği. Yapmasaydı onları öldürecektik. Bir nefes daha almalarına izin vermezdim.

Ama Sophia'nın bunu duymasına gerek yoktu. Acı içindeydi. Kendini hayal kırıklığına uğratmış ve yaptığı şeyler yüzünden utanmıştı. Bizim de aynı şeyi yapabileceğimizi anlayamıyordu.

Hunter'ın cevap vermesini beklemedim. Kabinin içine girdim ve prensesimin bulunduğu odaya . Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

ve çocuklarıma baktım. Vücutuma sıcaklık yayıldı ve biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

Onları tüm kalbim ve ruhumla sevdim. Onlar benim bütün dünyamdı.

Prensesim bana baktı ama hemen başını eğdi.

Alex, "Hunter'ın yemeği getireceğinden emindim," diye mırıldandı.

"İstedi ama ben yapabilir miyim diye sordum," dedim kapıyı kapatıp çocuklarıma yaklaşırken. "Prensesimle konuşmak istedim."

Tabağı komodinin üzerine koyup otururken gözlerimi ondan ayırmadım. Bana hiç bakmadı ve kalbim acıyla sıkıştı.

Kızım bunu hak etmedi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve şakağını öpmek için eğildim.

"Alex, dostum, bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?" Gözlerimi prensesimden ayırmadan sordum.

"Baba..." diye konuştu Lex ama ben sözünü kestim.

"Sadece birkaç dakika, dostum," dedim ona bakarken

Alex'in onu terk ettiği için gergin olduğunu söyleyebilirdim ama ona ihtiyacım vardı. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu. Alex eğildi ve başının üstünü öptü.

"Hemen döneceğim Fia, tamam mı?" dedi ona bakarak.

Başını salladı ama ona bakmadı. Ayağa kalkıp odadan çıkarken Alex'in yüzündeki acıyı görebiliyordum.

Teşekkürler, dostum. Onu zihnime bağladım. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum baba. Beni zihnine geri baēladı.

Prensesim bana doēru eēildi ve ben de kollarımı ona doladım.

"Merhaba prenses," dedim Őakaēını tekrar öperken. "Seni çok özledim."

Duygularımı gösterecek zamanım yoktu ama çıēlık atıp her Şeyi parçalamak istemediēim bir saniye bile olmadı. Yine de bunu yapamazdım. Kızımın sakin olmama ihtiyacı vardı. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verirsem ona hiçbir faydam dokunmazdı.

Şimdi onları serbest bırakabilirdim. Şimdi o güvende ve kollarımdayken aēlayabilirdim.

"Alex sana söyledi mi?" diye sordu sessizce.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "O prenses," dedim.

Hıçkıra hıçkıra aēladı ve ben de kollarımı ona sımsıkı doladım.

"Onları ben öldürdüm baba," dedi sesi titreyerek. "Anneme ve sana korkunç Şeyler söyledim. I..."

Konuşmayı kesti ve kendini bana yaklaştırdı.

Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Her seferinde bir sorunu ele almaya karar verdim.

"Bir can almanın nasıl bir his olduēunu bilirim prenses," dedim usulca. "Ne kadar haklı olursa olsun, bu asla kolay deēildir. Neler yaŐadıēınızı biliyorum ve ben ne kadar zor olduēunu biliyorum."

Küçük kızım başını kaldırdı ve bana baktı. Onu gördüēümde kalbim kırıldı. Yüzündeki acıyı. Yanaēını okşadım ve yüzündeki gözyaşlarını sildim.

"Bu dünyadaki en kötü duygu," dedi prensesim, alt dudaēı titreyerek. "Bunu yaptıēıma inanamıyorum. Birinin canını aldım. İzledim

öldüler ve ben mutlu oldum."

Başını salladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Mutluydum baba," diye . "Ben korkunç bir insanım."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve kalbimi parçalayan bir hıçkırık çıkardı.

Onu kucağıma aldım ve kucağıma yerleştirdim. Kollarımla onu incitmeden sarabildiğim kadar sıkıca sardım.

"Beni dinle Sophia," dedim usulca. "Sen korkunç bir insan değilsin. Sen kara büyü'nün etkisi altındaydı. O insanlar size günlerce işkence etti ve siz de öfkeliydiniz."

Devam etmeden önce başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Eğer onları öldürecekimizi duymanın size yardımcı olmayacağını biliyorum," diye devam ettim. "Ama eminim ki bu Sophia orada olsaydı, karanlığın ona yapmasını söylediği şeyi asla yapmazdı."

Bir parmağımı çenesinin altına koydum ve başını yavaşça kaldırdım.

"Buraya sana ne söylemeye gelmedim, aşkım," dedim usulca. "Seninle birlikte ağlamak, sana sarılmak ve ne olursa olsun her zaman yanında olacağımı söylemek için buradayım."

Yanağına bir damla gözyaşı düştü ve onu sildim.

"Aynı şey annen, kardeşin ve ailemizin geri kalanı için de geçerli," dedim. "Hepimiz seni çok seviyoruz ve her şey boyunca yanında olacağız."

Yutkundu ve kaşlarını biraz çattı.

"Ama anneme çok kötü şeyler söyledim," diye ve beni biraz gülümsetti.

"Annenin umurunda değil prenses," dedim yanağını okşarken. "Böyle şeyleri asla ciddiye almaz. Seni bu dünyadaki şeyden daha çok seviyor ve utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Eğildim ve yanağından öptüm.

"Annen buraya geldiğimden beri benimle zihinsel bağlantı kurmayı bırakmadı," dedim kıkırdayarak. "İyi olup olmadığını ve gelip seni görüp göremeyeceğini bilmek istiyor."

Başından beri Emma'yı görmezden geliyordum ama o acımasızdı.

Kızım başını omzuma yaslayıp bana sıkıca sarılırken "Birkaç dakika içinde," diye mırıldandı.

Gülümsedim ve ona tekrar sarıldım.

"Teşekkür baba," dedi. "Seni seviyorum."

Kalbim tamamen eridi.

"Ah, benim küçük kızım," dedim. "Ben de seni seviyorum."

Başımı onunkine yasladım ve derin bir nefes aldım.

Olanları atlatmak onun için kolay olmayacaktı ama ben her adımda yanında olacaktım. O benim çocuğumdu ve bunu tek başına yaşamasına asla izin vermezdim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM - Tüm Kalbim

Emma'nın bakış açısı

Kalbim göğsümün içinde parçalanıyordu ve tek yapmak istediğim bebeğimi kollarıma alıp ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylemekti.

Çok sinirlenmiştim çünkü Logan zihin bağlantılarımı görmezden geliyordu. İyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Onu görmeme izin verip vermeyeceğini bilmek istiyordum.

Çocuğumu görmem gerekiyordu.

Alex kulübeden çıktığında doğruca bana doğru geldi. Bana sıkıca sarıldı ama bize bir şey söylemeyi reddetti. Şimdi yanımda duruyordu ve ben de onun elini sıkıca tutuyordum.

"Beni reddedecek mi?" Hunter mırıldanarak hepimizin ona

bakmasını sağladı. Kaşlarımı çatmıştım. Neden böyle bir şey

söylesin ki?

"Hayır Hunter," dedi Alex. "Sadece olanlarla başa çıkmakta zorlanıyor. Bundan hep korkuyordu."

Hunter inledi ve parmaklarını onun saçlarına doladı.

"Büyükbabanı öldürdüğü gerçeğiyle başa çıkmakta zorlanıyor," dedi Alex sessizce ve Hunter'ın ona bakmasını sağladı.

Hunter kaşlarını çatarak, "O ben yapardım," dedi. "O adam onu kaçırdı. Ona işkence etti. Neredeyse onu benden alıyordu. Onun ölümüyle ilgili değiştirebileceğim tek şey sorumlu olmak istedim. Bundan ben sorumlu olmak istedim."

Alex başını salladı.

"Hepimiz bundan sorumlu olmak isterdik," diye mırıldandı Nathan öfkeyle. "O adam daha da kötüsünü hak ediyordu. Yakalanmayı ve işkence görmeyi hak ediyordu. Olabilecek en kötü şekilde öldürülmeyi hak etti."

Janet, Nathan'ın elini kendi elinin içine aldı. Nathan ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Benim için hiçbir zaman iyi bir baba olmadı," diye devam etti. "Beni incitti ve başkalarını incitmek için beni kullanmaya çalıştı."

Nathan Hunter'a baktı ve çenesini sıkı.

"kötüsü de çocuğuma zarar verdi," dedi Nathan soğuk bir sesle. "Oğlumu incitti ve ölmeyi hak etti."

Nathan öfkeli görünüyordu. Birini parçalamaya hazır gibi görünüyordu.

İçeri gel, bebeğim. Logan zihnime bağlandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. O hazır. Alex'in elini bıraktım ve girişe doğru koştum.

"Anne?" Alex kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Beni görmek istiyor," dedim aceleyle kulübeye girerken.

Duracak ya da açıklayacak zamanım yoktu. Çocuğum beni görmek istiyordu ve ben de bir saniye daha kaybetmek istemiyordum.

Sadece birkaç saniye sonra odanın önündeydim. Logan'ı kızımızı sımsıkı kucaklarken gördüğümde kalbim küt atmaya başladı.

"Ah, benim küçük kızım," diye haykırdım nihayet odaya girdiğimde.

Sophia bana baktı ve hıçkırarak ağladı. Bana doğru uzandı ve kalbim duracak gibi oldu.

"Özür dilerim anne, çok özür dilerim," diye hıçkırdı.

Sonunda kollarımı ona doladım. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

"Söylediğim hiçbir şeyi kastetmedim anne," diye Sophia. "Gerçekten istemedim. I..."

Onu bırakıp yanaklarını avuçladığımda sözünü kestim.

"Biliyorum Sophie," dedim. "Bu umurumda değil tatlım. Umursadığım tek şey senin güvende olman. Tek umursadığım şey seni geri almış olmamız."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim ve onu alnından öptüm.

"Seni kaybettiğimi sandım bebeğim," dedim kalbim acıyla sıkışırken. "Seni tekrar kollarıma almaktan başka hiçbir şey umurumda değil."

Sophie hıçkırarak ağladı ve bana doğru eğildi. Ona sıkıca sarıldım ve dostuma baktım. Yanağını okşadı ve derin bir nefes aldı.

Seni seviyorum. Benimle zihin bağı kurdu.

Ben de seni seviyorum. Dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Onu çok özledim. Her zaman birlikte olmamıza rağmen onu günlerce görememiş gibi hissediyordum. Yanına uzanmak ve ona sarılmak istedim. Çocuklarımızın güvende olduğunu bilerek rahatlamak istedim.

Logan kollarını belime doladı ve beni yanına oturmam için çekti. İkimize de sıkıca sarıldı.

Sophia'nın şakağını öperken küçük bir gülümsemeyle, "En sevdiğim iki kız," dedi.

Sophia ona baktı ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Benim kalbim

bir ritmi atladı.

"Sizi seviyorum çocuklar," dedi Sophia . "Çok utanıyorum ama böyle harika ebeveynlerim olduğunu bilmek bunu biraz daha kolaylaştırıyor."

Bu cümleden sonra ağlamayı asla bırakmayacaktım.

Logan parlak bir şekilde gülümsedi ve gözlerinde bir parça yaramazlık gördüm.

Logan alaycı bir tavırla, "İyi ki kardeşin burada değil," dedi. "Seni bize yalakalık yapmakla suçlardı."

Homurdandım ve başımı salladım. Sophia kıkırdadı ve gözlerini

devirdi. Sophia biraz gülümseyerek, "Kesinlikle öyle derdi," dedi.

Elimi kaldırdım ve yanaklarından süzülen yaşları sildim.

"Biz de seni seviyoruz tatlım," dedim. "Sen, kardeşin ve baban benim tüm kalbimsiniz. Dördümüz bunun üstesinden geleceğiz, tatlım. Söz veriyorum."

Sophia derin bir nefes aldı ve bana küçük bir baş selamı verdi.

"Annemi duydun mu prenses?" Logan, Sophia'nın ona sağladı. "Dördümüz bunun üstesinden geleceğiz. Bunu tek başına yapmayacaksın, tamam mı? Bizi kendinden uzaklaştırma."

Sophia tekrar başını salladı ve yanağına bir damla gözyaşı daha düştü.

"Gitmeyeceğim," dedi sessizce. "Senden daha önce gitmeni istediğim için özür dilerim."

"Sorun değil tatlım," dedim usulca. "Anlıyoruz. Olanlardan sonra ve bu kadar çok insanın burada olması kolay değildi. Bu Kardeşinle biraz yalnız kalmak istemen anlaşılabilir bir şey." Sophia

başını salladı ve derin bir nefes daha aldı.

"Dışarıda seni görmek için sabırsızlanan biri var," dedi Logan saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken.

Sophia kucağına baktı ve yutkundu.

"Korkuyorum," diye mırıldandı sessizce.

"Seni çok seviyor Sophie," dedim elini alarak. "Korkmana gerek yok."

Bana baktı ve alt dudağını ısırıldı.

"Konuş onunla tatlım," dedim usulca. "O senin eşin ve seni tüm kalbiyle seviyor."

Sophie derin bir nefes daha aldı ve bana küçük bir baş selamı verdi. Gülümsedim ve Logan'a baktım. Sophie'yi kendine yaklaştırdı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

Derin bir nefes aldım ve Sophie'nin yanağını okşadım. Sonunda biraz rahatlayabilmişim. Kızım geri dönmüştü ve güvendeydi.

Bir daha kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

KIRK ALTINCI BÖLÜM - Açıklayamıyorum

Hunter'ın bakış açısı

"Hunter?" Alex bana sessizce seslendi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve kaşlarımı çattım. Bana gülümsüyordu. Neden gülümsüyordu?

"İçeri girebilirsin," dedi ve kalbimin atışını durdurdu. "Annem benimle zihin bağı kurdu. Seni görmek istiyor."

Kalbim boğazıma kaçtı ve nefesim kesildi. Hemen harekete geçtim, olabildiğince hızlı bir şekilde ona ulaşmaya çalıştım.

Kulübeden çıkarken Emma'ya rastladığımda neredeyse onu deviriyordum.

"Hunter," dedi Alfa Logan eşini yakalarken. "Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Ben sadece..."

Emma sözümü keserek, "Sorun değil, git," dedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Odaya doğru koştum, mümkün olan en kısa sürede oraya varmak istiyordum. Onu özlemiştim. Ona ihtiyacım vardı.

Geçerken pencereden baktım ve onu yatakta , kucağındaki ellerine bakarken gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Kapıya doğru koştum ve içeri adım attım. Kokusu neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu.

"Angel," diye mırıldandım sessizce.

Derin bir nefes aldı ve bana baktı. Güzel gözleri yaşlarla doluydu ve bu, acının bedenimde patlamasına neden oldu.

"Oh, Sophia," dedim sessizce ona yaklaşırken.

Yanına oturdum ve onu kollarıma çektim. Karıncalanmalar tenimde patladı.

"Ah, aşkım," dedim şakağını öperken. "Seni özledim. Seni çok özledim."

Başını çevirdi ve yüzünü boynuma gömdü. "Özür dilerim Hunter," diye haykırdı. "Çok üzgünüm."

Bir elimi başına koydum ve onu kendime yaklaştırdım. Acısını ve korkusunu hissedebiliyordum ve bu bende çığlık atma isteği uyandırdı. Çok acı çekiyordu ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sorun yok Angel," diye mırıldandım onu kucağıma alıp kucağıma yerleştirirken.

Onun bana mümkün olduğunca yakın olmasını istiyordum. Tüm vücudunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu bir şekilde derimin altına sokmanın ve sonsuza kadar güvende tutmanın bir yolu olmasını diledim.

"Büyükbabanı ben öldürdüm," dedi, hıçkırığa ağlayarak. "Onu ben öldürdüm, Hunter. Ben bir katilim. Bunu hak etmiyorsun. Sen hak ediyorsun..."

Korku içimde patladı ve ona bakabilmek için başını yukarı çektim.

"Kes şunu Sophia," dedim kalbim inanılmaz bir hızla çarpmaya başlarken. "Hemen şimdi kes şunu. Beni reddetmiyorsun ve ben de seni terk etmiyorum."

Bunu düşünmek bile ölmek istememe neden oluyordu. yaşamak istemiyordum. Onsuz yaşayamazdım.

"O adam benim büyükbabam değildi," diye sertçe devam ettim. "Onu bu şekilde düşünmüyorum. Ben onu eşimi benden alan bir adam olarak görüyorum. Onu eşime işkence eden ve neredeyse onu öldüren bir adam olarak görüyorum. Onu sen öldürmeseydin, ben öldürecektim. Onun ölümünü izlerdim ve

beni çok mutlu ederdi. Benim öfkemden, aşkımdan kurtulamazdı."

Sophia derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Seni ne kadar sevdiğimi bile ve bu yüzden seni kaybetmeyeceğim Sophia."

Gözlerim boynundaki işaretime takıldı. Elimi kaldırdım ve dokundum. Titredi ve gözlerini kapattı.

"Sen benimsin," diye devam ettim usulca. "Güzel vücuduna bilerek işaretimi koydum. Seni istiyorum ve herkesin benim olduğumu bilmesini istiyorum."

Gözlerini açtı ve yanağına bir damla gözyaşı daha düştü. Eğilip onu öpmek istedim ama bunu yapmadan önce söylemem gereken çok şey vardı.

"İşe yaramayacağını bile bile seni işaretledim," dedim. "Karanlığın gitmeyebileceğinin farkındaydım ve yine de yaptım. Bunu yaptım çünkü seni seviyorum Sophia. Seni karanlığınla da sevdim, karanlığın olmadan da seviyorum. Eğer bu işe yaramasaydı seninle kalmanın bir yolunu bulurdum. Karanlığı kucaklardım ve birlikte teröre hükmedebilirdik."

Söylediğim her kelimedede ciddiydim. İşaretim karanlığı yok etmese bile onu terk etmezdim.

Sophia hıçkırarak ağladı ve kollarını boynuma doladı.

"Seni seviyorum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Seni çok seviyorum."

"Ah, Meleğim," dedim parmaklarımı saçlarına doladığımda. "Ben de seni seviyorum. Seni çok özledim."

Başımı eğdim ve boynundaki işaretimi öptüm. Kendini bana daha da yaklaştırdı.

"Senin mührünü boynuma takmak için sabırsızlanıyorum aşkım," dedim usulca. "Herkes sana ait olduğumu öğrenene kadar bekleyemem."

Sophia başını kaldırdı ve ben de bu fırsatı onu öpmek için kullandım. Sessizce inledi ve vücudumun alevler içinde kalmasına neden oldu. Tadı muhteşemdi ve ondan çok daha fazlasını istiyordum.

"Beni bir daha görmek istemeyeceğinden çok korktum," diye alnımı onunkine yaslarken.

Bana bakabilmek için benden uzaklaştı.

"Seni görmek istemeyeceğimden mi korktun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet," diye başımı salladım. "Bir şey yaptığımdan korktum..." Yanaklarımı avuçlayarak sözümü kesti.

"Hayır Hunter," dedi başını sallayarak. "Seni istiyorum ve her zaman da isteyeceğim. Sadece yaptığım ve söylediğim her şeyden çok utanıyordum."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Hâlâ bundan utanıyorum," diye mırıldandı. "Hâlâ ortadan kaybolmak istiyorum ve..."

Bu sefer sözünü kestim.

"Hayır, Sophia," dedim sertçe. "Ortadan kaybolmayacaksın. Ortadan kaybolamazsın. Bir daha olmaz. Ben buna dayanamam. Ailen hayatta kalamaz. Alex..."

Konuşmayı kestim ve derin bir nefes aldım.

"Kardeşin bundan sağ çıkamayacak Sophia," diye sessizce devam ettim. "Ne kadar acı çektiğini tahmin bile . Bunu saklamaya çalışıyordu ama nasıl olduğunu gördüm. çaresizdi."

Sophia yutkundu ve yanağına bir damla gözyaşı daha düştü.

"Seni tekrar kaybedemeyiz Angel," diye ekledim. "Bir daha hayatta kalamayız."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben de onu öptüm ve kollarımı ona doladım.

"Beni bir daha kaybetmeyeceksin," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Söz veriyorum." Onu daha sert öptüm ve kendime olabildiğince yaklaştırdım.

O haklıydı. Onu bir daha asla kaybetmeyecektim. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

OceanofPDF.com

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM - Babası

Sophia'nın bakış açısı

"Yemek yedin mi, Angel?" Hunter bir süre birbirlerine kucaklaştıktan sonra sordu.

"Aç değilim," diye mırıldandım, burnumu boynuna gömüp ciğerlerimi onun kokusuyla doldurabilmek için başımı .

Bir türlü doyamıyordum. Ne kadar derin nefes alırsam alayım, yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Kokusunun vücudumun her yerine girmesini ve asla çıkmamasını istiyordum.

Hunter, "Yemek yemelisin Sophia," dedi ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Yemek yemeyeli uzun zaman oldu."

Yemek yemek istemedim. Sadece onu içime çekmek istedim. Bu fazlasıyla yeterliydi. Kokusunu bir kez daha derin derin içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Hunter kıkırdadı ve sırtımı hafifçe ovdu.

"Görünüşe göre biri beni gerçekten özlemiş," dedi alaycı bir tavırla.

Başımı salladım. Ondan uzak olmak işkence gibiydi. O çelik masanın üzerinde yatarken tek oydu. Kokusunu özledim. Bana sarılan kollarını özledim. Dudaklarını özledim. Onunla ilgili her şeyi özledim.

"Ben de seni özledim aşkım," dedi usulca. "Seni çok özledim." Başını çevirdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Angel, gerçekten yemek yemen gerekiyor," dedi ve beni sessizce inletti.

Başımı kaldırdım ve bana gülümsedi.

"Aç olduğumdan daha yorgunum," dedim ve iç çekmesine neden oldum.

Gerçekten yorgundum. Bitkin düşmüştüm. Eğer konuşmasaydı, kollarında uyuyakalacaktım.

Komodinin üzerindeki tabağa baktı ve kaşlarını çatı.

"Artık soğuk zaten," dedim.

Bana baktı ve gözlerini devirdi.

"Uyanır yemek yiyeceğine söz ver," dedi sertçe. "Söz veriyorum," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Başını salladı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Angel," dedi. "Seni eve götürelim."

Odaya baktım ve yutkundum. Birkaç günümü burada kilitli geçirdiğime inanamıyordum. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

"Her şeyi hatırlıyor musun?" Hunter sessizce sordu.

Yanağımı okşadı ve alnımdan öpmek için eğildi.

"Hatırlıyorum," dedim. "Söylediğim ve yaptığım her şeyi hatırlıyorum."

Ona baktım ve gülümsedim.

"Beni işaretlediğini hatırlıyorum," diye ekledim sessizce.

Sanki oradaymışım gibi hatırladım. Tenimdeki dudaklarını hatırladım. Sözlerini hatırladım. Köpek dişlerinin tenimi delip geçme hissini hatırladım. Yine de net olarak hatırlamıyordum. Sisli bir camın arkasından bakmaya çalışmak gibiydi.

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını biraz kaldırarak.

"Net olarak değil ama evet," dedim. "Belki bunu tekrar yapabiliriz, böylece net bir anım olur."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Elbette aşkım," dedi alnını benimkine yaslariken. "Her şeyi yapabiliriz. Her şeyi yapmalıyız. Hâlâ beni işaretlemen gerekiyor."

Yanağını okşadım ve gülümsedim.

"İstiyorum," dedim sessizce. "Ve bunu yapmak için sabırsızlanıyorum." Hunter sırttı ve beni sertçe öptü.

"Sabırsızlanıyorum aşkım," diye mırıldandı sessizce. "Mükemmel olacak."

Yanaklarını avuçladım ve onu öptüm, ona duyduğum tüm sevgiyi bu öpücüğe aktarmaya çalıştım. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istedim.

"Siktir, Sophia," diye mırıldandı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Öpüşmemiz yoğundu ama benim hoşuma gitmeyecek kadar kısaydı. Devam etmek istedim. Onun kollarından hiç ayrılmak istemedim.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Beni işaretlemen için sabırsızlanıyorum, böylece sana ne kadar çok sevdiğimi gösterebilirim."

Gülümsedim ve parmaklarımı kısa sakalında gezdirdim.

"Bunu zaten biliyorum," dedim sessizce ve gülümsemesine neden oldum.

Beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum ve bu tüm bedenimi titretiyordu. İhtiyacım olan tek şey onun sevgisiydi ve bunun elimden alınmasından çok korkuyordum. Büyükbabasını öldürdüğüm için benden nefret edeceğinden emindim. Onun sevgisini bir daha asla hissedemeyeceğimden emindim.

Sonra aklıma bir düşünce geldi. Midemi bulandırdı ve donakaldım. Hunter'ın babası.

Onu düşünmemiştim bile.

Oh, Tanrım. O ne yapardı? Ne derdi? Kesinlikle kızardı. Hunter'a beni terk etmesini söylerdi. Söylerdi.

"Sorun ne Sophia?" Hunter sesinde bir parça panikle sordu.

Ona cevap verecektim ama korku ciğerlerimdeki tüm havayı sıktı. Nefes alamıyordum.

Ya babası onu benden aldıysa?

Yanaklarımı avuçladı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Sorun ne?!" diye tekrar sordu. "Paniğini ve korkunu hissedebiliyorum. Ne oldu?!"

Yutkundum ve yanaklarıma daha fazla gözyaşı düştüğünü hissettim.

"Tanrıça, Sophia, sorun ne?!" Hunter beni kendine doğru bastırırken haykırdı. "Konuş benimle aşkım, lütfen."

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve sildi. Konuşmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Ona neler olduğunu anlatmalıydım.

"Baban," diye mırıldandım ve kaşlarını çatmasına neden oldum. "Babasını ben öldürdüm. I..."

Sesim kesildi ve devam edemedim. Konuşamayacak kadar korkmuştum. Tek çıkarabildiğim kırık hıçkırıklardı. Başımı biraz eğdim. Hunter'a bakamıyordum bile.

Ya onu gerçekten kaybettiysem?

Stella yüksek sesle mızızlandı ve benimle konuşmaya çalıştı. Onu dinleyemedim.

Hunter'ın nefesi kesildi ve parmağını çenemin altına koydu. Başımı kaldırdı ve başını salladı.

"Babamın umurunda değil, Angel," dedi Hunter. "O çok kızmıştı. Onun da ğitmesini istiyordu."

Hunter bana sıkıca sarıldı ve başımın üstünü öptü.

"Bizi hiçbir şey ayıramaz aşkım, hiçbir şey," dedi usulca. "Babam aramıza giremeyecek Sophia. Hiç kimse."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes almaya çalıştım.

"Aşkım," diye mırıldandı Hunter ve nazikçe sırtımı ovdu. "Benim tek aşkım." Ona daha fazla yaslandım ve kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim.

"Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden alamaz, Angel," diye fısıldadı Hunter usulca. "Ben seninim. Olduğum her şey senin. Her senin, aşkım ve kimse bunu senden alamaz."

Kollarımı ona sıkıca sardım ve sözlerinin ruhumu yatıştırmasına izin verdim. Gülümsedim ve ona olan tüm sevgimi hissettirdim. Onun bilmesine ihtiyaım vardı

Onu ne kadar çok sevdiğimi. benim olduğu kadar benim de onun olduğumu bilmesine ihtiyaım vardı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM - Eve Dönüş

Alexander'ın Bakış Açısı

"Yakında çıkacaklar," diye mırıldandı Alfa Nathan.

Kulübenin girişine doğru baktım ve derin bir nefes aldım. Umarım Hunter onu olanlardan dolayı hiçbirimizin onu suçlamadığına ikna etmeyi başarmıştır.

Hunter'ın annesi kaşlarını çatmama neden olacak şekilde, "gideceğiz," ekledi.

Şaşkınlıkla onlara baktım. Neden gidiyorlardı?

"Sophia o pisliği öldürdüğü için onu suçlayacağımdan endişeleniyor."
Alfa Nathan yüzümüzde şaşkınlıkla ona baktığımızı gördükten sonra şöyle dedi. "Hunter ona onu suçlamadığımı söyledi ama beni şimdi görmemesinin daha iyi olacağını söyledi."

Başımı salladım ve girişe doğru baktım. Tabii ki Alfa Nathan'ın tepkisinden korkuyordu. Eğer bunu yapmasaydı hiç şaşırmazdım.
Alfa Nathan'ın ona kızgın olmadığını söylediğinde Hunter'a inandı.

Janet sessizce, "Hunter çok yorgun olduğunu söylüyor," diye mırıldandı.
"Dinlenmeye ihtiyacı . Onu daha sonra görebiliriz."

"Burada olduğun için teşekkür ," dedi annem usulca.

Ona baktım ve Janet'a yaklaştığını gördüm. Ona sıkıca sarıldı ve Janet gülümsedi.

"Elbette Emma," dedi Janet. "Sophia bizim için önemli. O bizim de ailemiz."

Emma Janet'ı bıraktı ve Alfa Nathan'a baktı. Gülümsedi ve annemi kucakladı. Biraz gerildim. Elimde değildi. Alfa Nathan'ın ona zarar vermeyeceğini biliyordum ama içgüdülerim mantığıma galip geldi.

"Teşekkür Emma," dedi Alfa Nathan sessizce. "Yaptığım şey için beni affettiğin için teşekkür ederim. Senin cömert kalbin olmasaydı oğlumu büyütemez ve onun senin muhteşem kızına aşık olmasını izleyemezdim."

Annem onun sırtını hafifçe sıvazladı ve gülümsedi.

"Bir şey değil Nathan," dedi annem ve onu . "Sen yapmadın Lanetlenmeyi hak etmedin ve birinin açgözlülüğü yüzünden acı çekmeyi hak etmedin. Seni affettiğim için mutluyum çünkü harika bir evlat yetiştirmişsin. Kızımın onun yanında her zaman güvende olacağını biliyorum ve bunun için hem sana hem de Janet'e teşekkür borçluyum."

Alfa Nathan başını salladı ve annemi bir kez daha kucakladı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Babama baktım. Olup bitenlerden pek hoşnut olmadığını söyleyebilirdim. Onun içgüdülerini de benimkiler kadar güçlüydü.

Andrew Amca ve Mason kulübenin girişi ile annem arasında bakışıp duruyorlardı. Sophia'ya hâlâ sarılma fırsatı bulamayan bir tek onlar vardı ve bunu yapmak için sabırsızlandıklarını söyleyebilirdim. Öte yandan, Alfa Nathan'ı dikkatle izlediklerini de söyleyebilirim.

Onun yanında tamamen rahat olup olamayacağımızı ya da içgüdülerimizin her zaman mantığımıza üstün gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Anneme zarar vermeyeceğini biliyordum ama vücudum yine de tepki verdi. Bir şey yapmaya kalkarsa onunla dövüşmeye hazırdım. Herkesle dövüşmeye hazırdım. Kimse aileme zarar veremezdi. Hiç kimse.

"Nate," dedi Janet usulca. "Gidelim. Bir dakika içinde çıkacaklar."

Alfa Nathan annemin gitmesine izin verdi ve başını salladı. Etrafına bakındı, bize gülümsedi ve Janet'ın elini tuttu.

Babam onlara "Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi.

Alfa Natan başını salladı ve Janet'elini tutarak uzaklaşmaya başladı.

Onlardan uzaklaştım ve derin bir nefes aldım. Babamın annemi göğsüne çekişini izledim. üstünü öptü ve kollarını sıkıca anneme doladı. Anında rahatladı ve ben de gülümsedim. Babam anneme hayrandı ve onu istemediği bir zaman olduğuna inanamıyordum. İlk başta onu reddettiğine inanamıyordum.

"Soph!" Mason yüksek sesle bağırdı ve gözlerimi ailemden ayırıp kulübenin girişine doğru bakmamı sağladı.

Hunter ve Fia dışarı çıktılar. Hunter Fia'nın elini sıkıca tutuyordu. Fia bitkin görünüyordu ve Hunter'a yaslanmıştı.

"Mason!" Fia ona doğru uzanarak "Mason!"

dedi. Mason onu kucağına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Oh, Soph," dedi nefes nefese . "Seni çok özledim. Seni kaybettiğimi sandım. En iyi arkadaşımı kaybettiğimi düşündüm. Alex'le sensiz nasıl başa çıkabilirdim? Nasıl?"

Gözlerimi devirdim ve Fia kıkırdadı.

"Bilmiyorum," dedi. "Geri döndüğüm iyi oldu." Mason onun şakağını öptü ve yavaşça aşağı indirdi.

Mason gülümseyerek onun yanağını okşarken, "bile edemezsin Soph," dedi. "Sen burada olmasan çıldırırdım."

Fia ona gülümsedi ve amcamıza baktı.

"Merhaba küçük kızım," dedi Andrew Amca, sesi titreyerek.

Ona yaklaştı ve sıkıca sarıldı.

"Dönmüşsün," dedi sessizce. "Ah, gerçekten döndün." Fia gülümsedi ama gözyaşlarının yanaklarına süzülüğünü gördüm.

"Seni özledim Andrew Amca," dedi sessizce.

"Ah, tatlım," dedi Andrew Amca başının üstüne bir öpücük kondururken.
"Ben de seni özledim."

Amcam başını kaldırıp anneme baktı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Fia kaybolduğunda amcam bana bunun annemin yokluğuyla ilgili tüm anıları geri getirdiğini söylemişti. Onun neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Annem iki kez kaçırıldı. Kız kardeşinin nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bilmiyordu ve bu iki kez oldu. Bir keresinde Fia'dan uzak kalmayı zar zor atlatmışım. Eğer tekrar olsaydı.

"Yemek yedin mi prenses?" diye sordu babam Fia'ya, o da başını salladı.

Sophia. Onu sertçe zihnime bağladım.

Bana baktı ve Andrew Amca'nın gitmesine izin verdi.

"Yorgunum," dedi. "Gerçekten yatmak istiyorum. Daha sonra yemek yiyeceğim."

Hunter, "Yemek zaten soğuk," dedi ve Sophia'nın elini tekrar kendi elinin

içine aldı. Onu kendine doğru çekti ve başının üstünü öptü.

"Tamam tatlım," dedi annem ve ona yaklaştı. "Uyandığında yemek yiyeceğine söz ver."

Fia başını salladı ve gülümsedi. "Söz veriyorum anne."

Annem Fia'nın alnına bir öpücük kondurdu ve onu kucakladı. Derin bir nefes aldı ve babama baktı. Zihinlerini birleştirdiklerini anlayabiliyordum. Annem biraz endişeli görünüyordu ve kalbim hızla çarpıyordu. Ona bunun ne hakkında olduğunu sormam gerekecekti. Fia yemek yemediği için miydi yoksa başka bir şey mi vardı?

Annem Fia'nın gitmesine izin verdi ve gülümsedi.

"Hadi seni eve götürelim tatlım," dedi annem usulca.

Annemin yüzündeki endişeyi görebiliyordum ve midem acıyla burkuldu.

Ne haltlar dönüyordu?

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM - Biz

Hunter'ın bakış açısı

Yatağına uzandım ve derin bir nefes aldım. Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Arkadaşımı geri aldım.

Hala inanamıyordum. Sanki uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi. Banyo kapısı açıldı ve muhteşem dostuma baktım.

"Seni özledim," dedim ona doğru uzanırken.

Kıkırdadı ve başını hafifçe salladı. "Birkaç dakikalığına gitmiştim."

Bana yaklaştı ve yatması için onu çektim. Ona sarılmak zorundaydım. Onu yanımda hissetmeliydim.

"Bu çok uzun bir süre," diye mırıldandım boynundaki işaretimi öpmek için eğildiğimde. "Sana her zaman yanımda ihtiyacım var."

Kendini bana yaklaştırdı ve tenimde karıncalanmalar başladı. Elimi dizinin arkasına ulaşana kadar vücudunda gezdirdim. Bacağını yukarı çektim ve belime doladım.

Kollarını boynuma doladı ve ben de çenesini öptüm. Sessizce inledi ve vücudumun ısısının yükselmesine neden oldu.

Dudaklarına uzandım ve onu usulca öptüm. Tadı muhteşemdi ve ona doyamıyordum.

Sanki teni sadece benim için üretilmiş bir ilaç gibiydi. Benim tattığımı başka kimse tadamazdı. Tüm dünyada hiç kimse Ona dokunmanın ne kadar harika olduğunu biliyordum.

Kokusu, teninin tadı ve güzel kalbi sadece ve sadece bana aitti.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Bu kişinin benim olduğunu bilmek çok güzel bir şeydi. O benim için yaratılmıştı ve sadece ben ona sahip olabilirdim.

Homurdandım ve üzerine yatabilmek için biraz çevirdim. Tüm ağırlığımı ona vermemeye dikkat ediyordum. Diğer bacağını kaldırıp belime doladı ve beni kendisine yaklaştırdı. Aletim amına sürtündüğünde gözlerim başımın arkasına kaydı.

"Oh, , Sophia," diye mırıldandım, sikimi ona daha fazla bastırırken, onu inlettim.

Kıyafetlerini yırtmadan önce buna bir son vermeliydim. İlk seferimizin böyle geçmesini istemiyordum. Ailesi yakın olduğu için sessiz olmak zorunda kalmak istemiyordum. Yorulmasını istemedim. Mükemmel olmasını ve her saniyesinden zevk almasını .

Dudaklarımı boynuna indirdim ve tenini nazıkçe emdim. Sırtını kamburlaştırdı ve haykırdı.

Durmam gerektiğini biliyordum ama bu biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu, onu mümkün olan her şekilde benim yaptığımda ne kadar iyi olacağını ona gösteremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Boynundaki işaretime ulaştım ve onu emdim. Titredi ve altımda kıvrandı.

"Hunter," diye bağırdı ve ben gülümsedim.

"Evet, aşkım?" Biraz sırtarak sordum. "Daha fazlasını istiyor musun?" Başını salladı, ağır ağır nefes alıyordu.

Gülümsedim ve boynuna yumuşak öpücükler kondurmaya devam ettim. Onun lezzetli tenini nazıkçe emdim ve boynundaki izimi birkaç kez yalarken dilimin üzerinde teninin tadının keyfini çıkarmaya izin verdim.

Altımda inliyordu ve bu beni çok mutlu ediyordu. Bunu ona sadece ben yapabilirdim.

Elimi vücudunda gezdirdim, onu çıldırtacağını bildiğim her yerine emin oldum. Kalçasına ulaştım ve sıkıca kavradım.

Tüm kontrolümü kaybetmeden ve onu benim yapmadan önce bu işi bitirmem gerektiğini biliyordum.

Başımı kaldırdım ve dudaklarını yakaladım. Kalçasını daha sıkı kavradım ve aynı anda kalçalarımı döndürürken onu kendime daha fazla bastırdım.

Sophia ağzımın içinde inledi ve kalçalarını benimle birlikte hareket ettirmeye başladı.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir!

Alt dudağımı hafifçe ısırды ve ben lanet olası yıldızları gördüm. Dudaklarını boynuma indirdiğinde gözlerim başımın arkasına .

"Ah, Tanrıça, Angel, durmalıyız," diye mırıldanmayı bir şekilde başardım homurdanmalarım arasında.

Başını salladı ama boynumu öpmeye devam etti. Yüksek sesle homurdandım ve kendimi ona olabildiğince yaklaştırarak kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirmesini engelledim. Şehvetten delirmek üzereydim.

Başını kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Derin bir nefes aldığını hissettim. Hareket etmeyi tamamen bıraktım ve ona sıkıca sarıldım. İkimiz de biraz yavaşladık ve ne olduğunu anlamadan önce birbirimize sımsıkı sarılmış ve usulca öpüşüyorduk.

Sadece birkaç dakika önce olan tüm o ateşli şeyler kadar iyiydi.

Ne yaptığımız umurunda değildi, sadece onunla birlikte olmayı önemsiyordum. Tek istediğim buydu. Bu kadarı yeterliydi.

Onu öpmeyi bırakıp sadece güzel yüzüne sessizce "Seni seviyorum," dedim.

Gülümsedi ve elini sırtımda gezdirdi. "Ben de seni seviyorum," dedi sessizce. "Hem de çok."

Gülümsedim ve burnunun ucunu öpmek için eğildim.

"Tek ihtiyacım olan bu Angel," dedim. "Yatakta birlikte olmamız. Başka bir şey değil." "Peki ya yemek?" diye sordu kıkırdayarak.

Elini kaldırıp öperken "Oh, ben hallederim" dedim. "Tadın o kadar güzel ki başka bir şeye ihtiyacım yok."

Gülümsedi ve başını salladı. Kalbim küt atmaya başladı. O kadar güzeldi ki. Esnedi ve ben de kıkırdadım.

"Bu benim ," dedim kendimi biraz kaldırırken.

Beni yakaladı ve gözleri büyüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sesinde bir parça panikle.

Gülümsedim ve yanağından öpmek için eğildim.

"Hiçbir yerde, aşkım," dedim. "Ben de tam senin yanına uzanacaktım. Ben seni ezerken uyuyamazsın."

Rahat bir nefes aldı ve gömleğimi tutuşunu gevşetti.

Hareket edip yanına uzandım ve onu göğsüme çektim. Alnından öptüm ve kollarımda rahatladı.

"Uyu Melek," diye fısıldadım usulca. "Ben buradayım ve asla gitmeyeceğim."

Başımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapattım. Çok aptaldı. Sanki onu hiç terk edecekmişim gibi. Sanki onsuz bir dakika daha geçirebilirmişim gibi.

Böyle bir şey . Arkadaşımı geri aldım ve onu bir daha kaybetmeyecektim.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM - Benimle

Emma'nın bakış açısı

Başımı ellerimin arasına aldım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Hey, bebeğim, hayır," dedi Logan ve beni kendine çekti. "Her şey girecek, Emma. Söz veriyorum. Tekrar savaşıcağız ve kazanacağız."

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne gömdüm. Derin bir nefes aldım ve kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim.

"Neden bunu tekrar yaşamak zorunda, Logan?" . "Keşke yapabilsem..."

Konuşmayı kestim çünkü aklıma bir fikir geldi.

Ya yapabilseydim? Ya Sophia'nın karanlığını alabilseydim? Ya kızım bunu tekrar yaşamak zorunda kalmasaydı?

"Biliyorum Emma," diye iç geçirdi Logan. "Hepimiz aynı şeyi diliyoruz. Keşke onun yerine ben bunu yaşayabilseydim ama yapamayız bebeğim. Sadece onun yanında olabiliriz."

Onun için orada olabilirlerdi, ama belki ben ondan alabilirdim.

Ben de onun gibi bir elementaldım. Benim de onun gibi sihrim . Diğerleri bunu ondan alamazdı çünkü onların büyüsü yoktu.

Ama ben yaptım.

Elimde sihir vardı ve belki de kızımın omuzlarındaki yükü alabilirdim. Neden bunu daha önce düşünmedim ki?!

Siktir!

"Anna ile konuşacağız ve neler yapılabileceğine bakacağız," diye devam etti Logan sırtımı hafifçe ovarak. "Ondan tamamen kurtulmalıyız. Ondan sonsuza dek kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız."

Neyse ki içimdeki çalkantıdan tamamen habersizdi. Ne söyleyeceğini biliyordum. Başka bir yol bulmam konusunda ısrar edeceğini biliyordum ama ben denemek istedim. Kızımın tekrar acı çekmesine izin veremezdim. Tekrar incinmesine izin veremezdim.

Onun karanlığını alacaktım ve bununla kendi başıma başa çıkacaktım. Aileme tekrar zarar vermesine izin vermeyecektim. Bu benimle başladı ve benimle bitecekti.

Kapı açılıp Alex içeri girdiğinde Logan başımın üstünü öptü. Logan ve benim aramda bakışıp duruyordu. Yüzünde sinirli bir vardı ve daha o sormadan ne soracağını biliyordum.

" oluyor?" diye sordu öfkeyle. "Siz ikiniz neden bu kadar endişelisiniz?"

Logan beni bıraktı ve iç çekti.

Kanepeye oturup beni yanına çekerken, "Kapıyı kapat Alex," dedi.

Alex kapıyı çarparak kapattı ve döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini bize dikti.

"Konuş," dedi sertçe.

Logan'a baktım ve elini elime aldım.

"Sophia'nın karanlığı yok olmadı," dedim derin bir nefes alarak. "Sadece bastırılmış durumda ve geri gelmesi an meselesi."

Alex'in gözleri büyüdü. Yüksek sesle soludu ve elleri iki yanına düştü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

Soluna döndü ve yumruklarını duvara vurdu. "Alex!" Logan bağırdı ve ayağa fırladı.

Oğlumuza yaklaştı ve onu duvardan uzaklaştırdı. Onu kanepede aramıza oturttu ve ben de Alex'in yaralı elini kendi elime aldım. Yarasının yavaşça kapanışını izledim ama annelik içgüdüm hâlâ konuda bir şey yapmama izin vermiyordu. kalktım, masanın çekmecesinden bir mendil aldım ve tekrar oğlumun yanına oturdum. Yaralı elini elime aldım ve yaranın üzerine olabildiğince nazikçe bastırarak kanı silmeye başladım.

"Sorun yok anne," diye mırıldandı Alex sessizce. "Artık kanamıyor."

Ona baktım ve iç çekti. Bu tartışmayı kazanamayacağını biliyordu. O benim oğlumdu ve yetişkin bir kurt adam olsa bile onun iyi olduğundan emin olacaktım.

"Bu nasıl ?" Alex parmaklarını saçlarında gezdirirken mırıldandı. "Onu işaretledi. O da geri geldi."

Alex başını salladı ve bana baktı.

"Emin misin anne?" diye sordu, sesi titreyerek. "Belki de yanıliyorsun. Belki..."

Elimi kaldırdım ve yanağını okşadım.

"Yanılmıyorum tatlım," dedim sessizce. "Onu hissedebiliyorum. Hâlâ burada."

Oğlumun gözlerindeki acıyı görmek kararımı daha da pekiştirdi. Çocuklarımın bunu tekrar yaşamasına izin veremezdim. Alex, Sophia'nın kaybolduğu süre boyunca çok üzgündü. Kız kardeşini asla geri alamayacağından çok korkuyordu ve bunu tekrar yaşamasına izin veremezdim.

"Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağız, dostum," dedi Logan kolunu Alex'in omuzlarına sararken. "Onu tekrar ele geçirmesine izin vermeyeceğiz."

"Ama ya..." Alex konuştu ama Logan onun sözünü kesti.

Logan sesinde kararlılıkla, "Ya olursa diye bir şey yok," dedi. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Onu tekrar alamayacak. Onu bir daha kaybetmeyeceğiz."

Alex bana baktı ve kalbim kırıldı.

"Bir fikrin var mı anne?" diye sordu umutsuzca. "Daha önce yapmadığımız ne yapabiliriz? Bu şeyi nasıl yenebiliriz?"

Bir fikrim vardı. Bir planım vardı ama bunu onlara söyleyemezdim. Henüz veremezdim. Logan ve Andrew beni durdurmaya çalışacaktı. Başka bir yol bulmamız söyleyeceklerdi. Diğer seçeneklerimiz tükenmeden bunu yapmama izin vermezlerdi.

Ama o zamana kadar çok geç olabilir. Karanlık geri gelip kızımı benden sonsuza dek alabilir.

Bunun olmasına izin veremezdim. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Henüz bilmiyorum tatlım," diye yalan söyledim ve Alex'in iç çekip gözlerini kapatmasına neden oldum. "Ama bir şeyler bulacağım. Söz veriyorum. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Alex alnını omzuma yasladı ve ben de şakağını öptüm. "Neden o, anne?" diye mırıldandı. "Neden o?"

Yutkundum ve gözlerimden akan yaşları durdurmaya çalıştım. Logan'a baktım ve onun da ağlamamaya çalıştığını gördüm.

Elimi Alex'in başının üstüne koydum ve onu kendime yakın tuttum.

"Bunu düzelteceğim Alex," dedim gözlerimi dostumdan ayırmadan. "Söz veriyorum, tatlım. Düzelteceğim."

Her şey benimle başladı. Benim yüzümden başladı. Çocuklarımın acı çekmesinin sebebi bendim ve bunun devam etmesine izin veremezdim.

Sophia'nın karanlığını almanın bir yolunu bulmalıydım ve bunu hızlıca yapmalıydım. Lanet tam olarak başladığı yerde bitecekti.

Benimle gel.

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.